wij
vlaams nationaal

Weekblad — 16 jaargang — nr 45 — 7 november 1970
Redaktie : Sylvain Dupuislaan, 110, Brussel (1070) tel. 02/23.11.98. Beheer : Volderstraat, 71. Brussel (1000) tel. 02/12.51.60, prk. 1711.39.
Prijs per nummer : 8 fr. Verkrijgbaar bij alle dagbladverkopers.

zij doet het weer !

Komen er spoedig verkiezingen ? Wij zullen ons niet vermeien in pronostieken, zoals de laatste dagen in de kranten breedvoerig is gedaan. Voor ons telt momenteel de vraag : wat wordt er in Brussel weer eens tegen de Vlamingen bekokstoofd ?

Volgens Manu Ruys zou de brusselse BSP, met de zegen van de partijleiding, hoofdzakelijk trachten nieuwe toegevingen af te pingelen van de vlaamse CVP. Dit moet de socialisten toelaten hun partij-eenheid te herstellen (zoals steeds op kosten van de Vlamingen) en de vlaamse CVP in een elektoraal ongunstige situatie te maneuvreren.

Ook voor de vlaamse socialisten tellen enkel de partijbelangen van de BSP, dat is klaar. De vlaamse belangen te Brussel zijn voor hen van totaal ondergeschikt belang, en als « Links » al eens een kritische toon laat horen dan is het enkel om hun partijgenoten — de zogenaamde « rode leeuwen » — tegen Simonet in bescherming te nemen.

Wij stelden reeds vorige week de vraag : wat zal de vlaamse CVP doen ?

Van Elslande zette na het onderhoud met Eyskens wel een hoge borst : men zou desnoods 25 jaar op de vrijheid van het gezinshoofd kunnen wachten, indien aan de regeringsvoorstellen (inzake de grondwetsherziening) getornd wordt. Wij hebben dat nog meegemaakt. Maar inmiddels dringt zijn goede vriend Vanden Boeynants toch maar aan op een snelle invoering van die vrije taalkeuze van het gezinshoofd, en hij wil ook een versoepeling van de procedure die een randgemeente moet volgen om bij de brusselse agglomeratie aan te sluiten... In een gesprek met joernalisten voegde hij er nog aan toe « dat dit reeds lang deel uitmaakt van zijn programma ». En zoals iedereen weet steunde de vlaamse CVP diezelfde heer Vanden Boeynants nog vorige maand in de verkiezingsstrijd te Brussel, waarvan dit programma de inzet was. Dubbelzinniger kan het al niet !

Uit dit alles blijkt nog maar eens hoe weinig zelfstandig de vlaamse CVP is, hoe onbetrouwbaar zij daardoor blijft op vlaams gebied. Terwijl haar waalse PSC-vrienden het ene ultimatum na het andere stellen aan de regering, terwijl de brusselse BSP-ers met de hulp van hun waalse én vlaamse vrienden haar zwakke defensieve stellingen ondergraven, zit de vlaamse CVP maar beaat te wachten op wat gebeuren gaat. Zij die « het doet », laat zich steeds in de doeken doen. Weet zij dan niet dat de aanval de beste verdediging is ? Dat de bewuste vlaamse opinie die hele « waalse » grondwet — waar zij koppig blijft bij zweren — al te zeer belast vindt met zware vlaamse toegevingen, zodat er best geen dergelijke grondwet zou komen ?

Waar halen de fransdolle Brusselaars het recht om eisen te stellen ? Dieven hebben geen eisen te stellen ! Vlaanderen heeft eisen te stellen aan Brussel. Deze hatelijke, fransdolle stad zal ontzettend veel moeten goedmaken vooraleer opnieuw kan gepraat worden.

Waarom gaat de vlaamse CVP voor één keer zelf niet rezoluut in de aanval ? Om de 19 gemeentelijke « carcans » op te doeken, om maatregelen te eisen voor een zelfstandige uitbouw van de vlaamse gemeenschap te Brussel, om het brusselse kiesarrondissement te splitsen, om eindelijk een aanvang te maken met de zo vaak beloofde decentralizatie ? Zij is aan de macht, zij kan het als ze maar wil. Nu maakt ze zich alleen maar klaar om een nieuwe vlaamse nederlaag te Brussel tot grote overwinning te promoveren. Zoals destijds na het eerloze « vergelijk » van Hertoginnedal...

even uw aandacht

■ Medewerkers en adverteerders, stuur uw kopij een dagje vroeibinnen. Volgende woensdag (11 november) wordt er op onze drukkerij niet gewerkt. Dank bij voorbaat.

■ De abonnementenslag voor 1971 is op 1 november gestart (zie p. 5). De oranje werfkaarten lopen in een vlot tempo binnen op het sekretariaat. Lieve lezer, doe jij ook mee ? Werf dan een nieuwe abonnee. Wie nu 300 fr. stort op prk 1711.39 («Wij», Voldersstraat 71, Brussel) ontvangt ons blad tot einde 1971.

■ Leden werven, na de suksesvolle gemeenteraadsverkiezingen, gaat nog zo vlot. Let wel voor een hoofdlid is het 80 fr., voor een bijlid 40 fr. Men kan daarvoor bij de afdelingssekretaris terecht of rechtstreeks op het algemeen sekretariaat, Voldersstraat 71 te Brussel (prk 1476.97).

de strijd is niet gestreden

Het is weer november. In het vlaamse westland liggen de soldatenkerkhoven — oazen van rust — verlaten in de nevel. Het is er stil, onwezenlijk stil.

De tranen zijn gedroogd, de moeders gestorven. Een halve eeuw reeds rusten ze hier in de kille aarde, de jonge doden uit de grote oorlog. De wereld is hen vergeten, de wereld heeft niets geleerd, soldatenkerkhoven vind je overal...

De IJzertragedie heeft een diepe invloed gehad op de vlaamse beweging. De hartekreet van de miskende vlaamse jongens uit de loopgraven « hier ons bloed, wanneer ons recht » heeft generaties bezield. En nog jaarlijks wordt in Diksmuide de eed hernieuwd : wij zullen hen niet vergeten, wij zullen hun strijd verder voeren.

« O denk toch steeds aan mij... ».

Zij werden niet vergeten. Met taaie volharding, bezield door het heilig vuur van een oprechte overtuiging, heeft de naamloze flamingant, doorheen vreugde en zware beproevingen, de zaak van ons volk verder verdedigd. Het recht op een behoorlijk bestaan, op een eigen taal en kultuur, op eigen onderwijs. Het recht op zelfbeschikking. Het recht om in Vlaanderen te leven zoals wij dat zelf wensen.

Hij heeft ons volk uit zijn slaafse onderworpenheid gehaald, het een nieuw geloof in zichzelf gegeven, een nieuwe hoop op een betere toekomst. Hij heeft dit steeds gedaan met vreedzame middelen en met een onuitputtelijk geduld. Wij moeten hem daarvoor dankbaar wezen .

Langzaam heeft Vlaanderen zich weten op te richten uit zijn verworpenheid. Vlaanderen is weer zichzelf geworden. Het is niet langer meer een schande zich Vlaming te noemen. Maar het werk is niet af.

Vlaanderen heeft het eigen lot nog altijd niet in eigen handen. Te Brussel wordt nog altijd over Vlaanderens wel en wee beslist. De hatelijke voogdij van deze verbasterde stad is niet gebroken. Te Brussel zal Vlaanderen de kroon zetten op het werk van generaties, of er de uiteindelijke nederlaag lijden. Vlaanderen moet de brusselse kanker meester worden, of het gaat er eenmaal zelf aan ten onder.

Daarom is het te vroeg om de handen in de schoot te leggen. Wij mogen ons niet laten gaan in het zalige gevoel dat in het vlaamse binnenland het pleit zo ongeveer gewonnen is. Het is slechts schijn. Ook in Vlaanderen sluimeren nog de krachten, die eens de ziel van ons volk wilden vernietigen. Zij rekenen op Brussel. Wint Brussel morgen de hoge inzet, dan moeten we overmorgen — ook in Vlaanderen — alles van voor af aan opnieuw beginnen.

Wij moeten ons klaarmaken voor de laatste, beslissende slag. De slag om Brussel. Niets mag ons afleiden van dit ultieme doel. Wanneer ook maar even onze aandacht zou verslappen, onze bereidheid om het einddoel te bereiken zou verminderen, dan zetten we alles wat zo moeizaam werd verworven weer op de helling.

Dan worden wij ontrouw aan onze doden uit de grote oorlog.

Wij en gij

vlaams nationaal

« waalse » arbeiders

Op 26 oktober is in Geraardsbergen en omstreken een afgevaardigde van de « STA », een fabriek in auto-onderdelen, gevestigd te Nimy bij Bergen, arbeiders en arbeidsters komen ronselen.

Wat moet daaruit nu besloten worden ? De Walen schreeuwen altijd maar om nieuwe fabrieken in hun streek en dan kunnen ze deze niet bevolken en moeten ze in Vlaanderen arbeidskrachten komen halen. En dan moeten die vlaamse arbeiders dagelijks ongeveer 100 km heen en terug pendelen opdat de Walen verder nog altijd maar industrie zouden kunnen eisen ! En wat nog erger is : aan zulke praktijken verleent het bureau voor arbeidsbemiddeling van Geraardsbergen zijn medewerking. Nu vraag ik me af of dat wel wettelijk in orde is ? Kan geen paal en perk gesteld worden aan zulke praktijken ?

G.W. te G.

vu en brussel

In «Wij» van 24 okt. jl. onderzoekt H.B. uit A. de redenen waarom de Volksunie niet meer vooruitgang boekt in Brussel en elders en komt tot de konkluzie dat de opvattingen van de VU waarschijnlijk niet op de goede manier aan de massa voorgesteld worden.

Er is een feit dat men niet uit het oog moet verliezen, dat is, dat terwijl praktisch alle Vlamingen dagelijks een dagblad van de ene of andere kleurpartij lezen wij alleen over ons weekblad beschikken om ons programma en onze verwezenlijkingen bekend te maken. En wie leest «Wij», behalve de overtuigde Vlaamsnationalisten ?

Daarom moet, meer dan ooit, elke «Wij»-lezer, elke week, na lezing, zijn blad aan een vlaamsgezinde opsturen, liefst aan een goedgezinde die tot nu toe vermoedelijk nog niet voor ons gestemd heeft. En dat zowel in het hart van Vlaanderen als in Brussel. Dit is ons enig wapen. En dat kost maar 3 minuten en 40 centiem per week.

A.V.D. te B.

beersel

Ik lees daar in de krant dat in Beersel, vlaamse gemeente, gelegen ten zuiden van Brussel, de lijst van de franstaligen met het kartel PVV-BSP van de burgemeester een overeenkomst gesloten heeft om deze gemeente in de volgende 6 jaar te besturen en te verfransen. Want zij eisen de tweetaligheid. In de oppozitie zitten drie CVP-ers die ook de tweetaligheid eisen...

Op de tien gekozenen van de lijst van de franskiljonse burgemeester Geurts te Wemmel komen ook een drietal vlaamse CVP-ers voor.

En vergeten we niet dat in de brusselse agglomeratie zelf de vlaamse CVP alles op zijn beloop gelaten heeft en het lot van de Vlamingen in handen gelegd heeft van Vanden Boeynants die zijn kampanje gevoerd heeft onder de slogan « Non au carcan fédéraliste »...

Laat ze dan nog in het veilige vlaamse hinterland met de Leeuw zwaaien, daar waar er een rechtstreekse konfrontatie is met de franskiljons is deze partij steeds bereid de zijde van de franse overweldiger te kiezen.

K.C. te V.

quebec en brussel

De kanadese franstalige separatisten hebben hun toevlucht genomen tot de meest ernstige vorm van misdrijf : ontvoering, gevolgd door moord, moord in koelen bloede overwogen en uitgevoerd.

Maar of de belgische franstalige pers nu even heftig zal te keer gaan als tegen de vlaamse plakkers van Laken ? !

Federalisme in Vlaanderen, separatisme in Kanada...

Moord in Kanada, plakkersincident met dodelijke afloop in Vlaanderen...

Maar toch zal de franstalige pers, openlijk of heimelijk, de zijde kiezen van de frans-kanadese separatisten.

Het zijn sukkelaars van Vlamingen die na de les van 140 jaar belgische geschiedenis nog altijd niet beseffen waarom het eigenlijk gaat.

K.C. te V.

goede rw-rezultaten

Het artikel dat in « Wij » verscheen over de verkiezingsuitslagen van het « Rassemblement Wallon » (« Hoe kwam het RW uit de slag ») is niet helemaal juist. U schrijft : « In gans de provincie Namen veroverde het RW slechts zes mandaten ». De RW-uitslagen vielen wel beter uit.

Ik heb alle verkiezingsuitslagen niet voor ogen maar toch wil ik er U enkele mededelen :

Provincie Namen		
Beez	54 %	5 zetels op 9
Floreffe	20 %	2 zetels op 13
Gembloux	11 %	1 zetel op 17
Jambes	26 %	4 zetels op 13
Namen (Pieltoin)	21 %	7 zetels op 23 (waarvan 5 RW)
Saint Servais	24 %	3 zetels op 13
Sombreffe		4 zetels op 11
Tamines	14 %	1 zetel op 13
Pontilla	52 %	4 zetels op 7
Loyers	53 %	4 zetels op 7
Agimont	92 %	9 zetels op 9
Belgrade (Guisset)	63 %	9 zetels op 13 (waarvan 6 RW)

Geef aan het RW wat aan het RW toekomt...

L.V.W. te B.

honden

Verleden week spraken enkele Vlamingen met een Deen, die sinds 15 jaar in Brussel woont en de politieke toestand alhier heel goed kent, over de gemeenteraadsverkiezingen.

Het is een schande, zei de Deen, dat een volk dat bijna twee derden van de bevolking van het land vertegenwoordigt, op die manier alles laat begaan.

Ja, antwoordde een der Vlamingen, wij moeten bekennen dat we schapen zijn. Neen, zei de Deen u bent geen schapen, u bent honden, en als u 't verschil niet weet, dat is dat een hond de hand likt die hem slaat.

Ter attentie van Jos van Eynde, Vandekerckhove, Willy de Clerck en tutti quanti.

A.D. te B.

verfransers

Niet alleen de grondspekulanten werken aktief mee aan de verfransing in het Brusselse, ook grote distributie-instellingen doen dat met behulp van kosteloos verspreidde reklamemedia. Wij krijgen om de week allerlei ééntalige of tweetalige druksels in onze bus, niet alleen in de onmiddellijke brusselse omgeving maar ook veel verder, tot zelfs in Haacht toe dringen ons de grootwarenhuizen hun produkten op. Aldus is men bezig ons Vlamingen te verstikken, door ons als het ware te dwingen voor 10 centiemen beterkoop te gaan kopen bij verfranste geldmachten. Ook wanneer hun koopwaar zeer goed is hebben ze nog het recht niet ons te verbeulemansen. De oude slogan is meer dan ooit aktueel : geen Vlaams. geen centen !

A.C. te B.

De redaktie draagt geen verantwoordelijkheid voor de inhoud der gepubliceerde lezersbrieven. Ze behoudt zich het recht van keuze en inkorting voor. Over de lezersbrieven wordt geen briefwisseling gevoerd.

van de redaktie

Brussel, 4 november 1970.

Betr.: bewegingsWIJzer.

We zijn stilaan uit de periode der gemeenteraadsverkiezingen geraakt, al komen nu de overwinningsfeesten los, terwijl we links en rechts nog getuige zijn van de barensweeën van schepenkolleges. Nu deze operatie grotendeels verteerd is komt de bewegingsWIJzer weer op dreef: van deze week af bereiken we de gewone omvang. En we noteren maar eens terloops: de afdelingen die het aktiefst waren en dus het vaakst in de bewegingsWIJzer aanwezig waren hebben op 11 oktober ook de beste rezultaten geboekt.

Deze afdelingen zijn nu weer present en zorgen dus ook weer voor het traditionele plaatsgebrek op de twee luttele bladzijden, die we voor onze "meest gelezen rubriek" beschikbaar hebben.

Daarom durven we ook begrip vragen, vooral bij onze aktiefste BW-korrespondenten, wanneer er al eens moet geschrapt worden of wanneer een nog tamelijk ver verwijderde manifestatie een week verdaagd wordt. Wy

UW KIND
IS BETER SPEELGOED WAARD !

Fleischmann HO

EEN ONUITPUTTELIJKE VOORRAAD MERK SPEELGOED EN HOBBY, RUIM EN OVERZICHTELIJK AANGEBODEN.

Honderden gezelschapspellen voor jong en oud. De mooiste dieren in pluche voor de allerkleinsten.

De uitgebreidste keus poppen, poppenwagens, trapauto's. Een verbluffende verscheidenheid miniatuurauto's.

En auto-racebanen van de beste merken : Fleischmann, Märklin, Scalextric, Jouef.

MÄRKLIN HO

Geen gelegenheidsverkoop, maar standing, voorlichting en service. Vakkundige reparatiedienst.

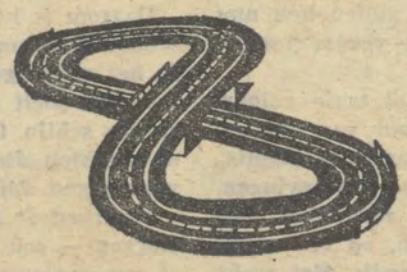

FIRMA
CORTVRIENDT
Diepestraat 29 — ANTWERPEN
Telefoon : 32.44.30

gevaarlijke toestand

dringende nood aan vlaams radikalisme

De overwinning van het FDF in hoofdstad-Brussel (27 % van de stemmen), op de BSP (22 %), de PVV (21 %) en Vanden Boeynants (18 %) heeft voor de Vlamingen een gevaarlijke toestand in het leven geroepen nationaal politiek gezien.

Die overwinning heeft Brussel een radikale vertegenwoordiging bezorgd — radikale vertegenwoordiging waarvan we voor Vlaanderen nog altijd dromen — en die zich dadelijk laat voelen. Vanden Boeynants vraagt de onmiddellijke invoering van de vrijheid van het gezinshoofd en faciliteiten in méér randgemeenten. De brusselse socialisten eisen de uitbreiding van Brussel als ekonomische ruimte over heel het arrondissement, dat ze naar taal een paritair beheer willen geven.

Degenen die beweren dat winst van de radikalen geen winst betekent voor het gebied waar ze verkozen worden zijn er aan voor hun moeite. Het zijn hun eigen partijgenoten, de brusselse socialisten en de brusselse CVP-ers die de FDF-ekstremisten nalopen en hun eisen overnemen.

Het sprookje van de gematigde Vanden Boeynants zal nu wel ten einde zijn. De man die zijn ziel verkoopt voor stemmen zal er zeker de vlaamse CVP te Brussel voor verkopen. Bij de verkiezingen heeft hij ze al verplicht de eis van de vrijheid van het gezinshoofd als programpunt te verdedigen.

Onder onze druk zorgt men tans wel voor de opening (jaarlijks) van enkele vlaamse scholen te Brussel (de helft van hetgeen de wet verplicht!) maar door het invoeren van de vrijheid van het gezinshoofd zal men die scholen weer doen leeglopen.

Zo het immers juist is dat heel wat vlaamse Brusselaars de taalwet terzake overtreden, dan is het ook juist dat er heel wat andere zijn die dit niet doen. Men heeft ten eerste degenen die bang zijn om de wet te overtreden omwille van een sanktie die ze vrezen en ten tweede zijn er veel Vlamingen die angst voor zulke sanktie voorwenden om de sociaal-ekonomische druk die op hen uitgeoefend wordt, om hun kinderen naar franse scholen te sturen, te ontlopen. Dit is een belangrijk aantal. Voert men de vrijheid van het gezinshoofd in dan ontneemt men deze Vlamingen de wettelijke bescherming en drijft men ze weerloos in de armen van de verfransers.

De Franstaligen weten dit zeer goed. Zij verdedigen hun beginsel niet om het beginsel zelf. Het is juist om de vlaamse scholen te doen leeglopen dat ze de invoering eisen van de vrijheid van het gezinshoofd. Het gaat toch immers niet om de vrijheid van het franstalig gezinshoofd. Die heeft nooit enige dwang ondergaan.

Vlaanderen moet hen van antwoord dienen !

Als men ziet hoe gemakkelijk de vlaamse BSP en CVP kapituleren voor de eisen van de franstaligen inzake de vrijheid van het gezinshoofd, zoals ze dat deden bij de goedkeuring van de regeringsverklaring en van de mislukte grondwetsherziening, dan mag toch geen enkele vlaamsgezinde nog zo naïef zijn te geloven dat CVP en BSP geen toegevingen meer zullen doen aan de franstaligen.

Zeker niet wanneer hun hoger belang, hun partijeenheid, ermee gemoeid is. Voor de zoveelste maal in haar bestaan hoopt de BSP weer eens de grootste partij te worden. Het zal voor de zoveelste maal wel een zeepbel blijken. Maar ze zal daarbij niet aarzelen haar brusselse fransdolle parlementsleden vlaamse toegevingen te beloven voor na de verkiezingen om de partijeenheid daarrond te herstellen en uit te pakken met een herhaling van de PVV-kieskampanje van 1968 als de enige partij die één zou zijn.

Of de nationale driekleur daarbij te pas zal komen en de Brabançonne, met de Belg die uit zijn graf opstond, zullen we moeten afwachten.

De vlaamse socialisten zijn socialisten. Het vlaams etiket wordt gebruikt waar het past en zolang het past en vergooit als men meent het partijbelang daardoor te dienen. Dat was altijd de inwendige logika bij de BSP en het zal zo blijven. De toegevingen zullen wel uitgesteld worden tot na de verkiezingen maar dan ook cinisch doorgedrukt worden. Altans indien Vlaanderen niet Vlaams zou stemmen...

Om de prestigeslag, om het eerste-ministerschap te winnen zal de CVP op haar beurt niet aarzelen vlaamse ballast uit te gooien. Om het even of het gaat om de Voer, om de vrijheid van het gezinshoofd of om verdere toegevingen te Brussel zelf. De partij, die de vlaamsgezinden vooral gebrekkige taalwetten bracht, die dan nog niet toegepast worden, is nu eenmaal in de eerste plaats geen vlaamse partij, doch een kristelijk-sociale. Ook hier speelt de interne logika tegen de fundamentele aanpak van het belgische nationaliteitenvraagstuk. Ook bij hen is dit vraagstuk een vervelende twistappel tussen Vlamingen, Walen en franstalige Brusselaars, die ondanks alles in een partij willen blijven omwille van de voordelen van het bewind. Ook hier zullen de toegevingen komen nà de verkiezingen zo Vlaanderen het voorbeeld van Brussel niet zou volgen en niet radikaal zou stemmen

Krijgen we er al geen voorsmaak van ?

Steunde de vlaamse CVP te Brussel niet Vanden Boeynants, die als schepene te Brussel sinds jaren alle taalwetten met de voeten treedt, was zijn verkiezingsprogram tans weer niet antivlaams gekleurd ?

Vragen de CVP gemeenteraadsleden in de randgemeenten Wemmel en Beersel de tweetaligheid niet ?

De vlaamse beweging is de jongste paar jaar wat ingedommeld. Een even argeloos als beaat optimisme heeft de strijd doen verwaarlozen. Men droomde luidop dat de ekonomische groei van Vlaanderen en de bestaande taalwetten ons vanzelf naar de overwinning zou dragen.

De nieuwe taalwetten worden echter even weinig toegepast als de oude taalwet van 1932 voor Brussel of die van 1938 op het leger en wat de ekonomie betreft wordt met volle handen het manna over Wallonië uitgestrooid, terwijl minister Vlerick in Vlaanderen de miljarden spaart, volgens belgische geplogenheden hoogstwaarschijnlijk voor de franstaligen onder de volgende regering.

Te vele vlaamsgezinden maken de fout op een papieren oplossing te rekenen zoals voor het taalregime in de randgemeenten, waar het toch duidelijk is dat hier de sociaal-ekonomische toestanden de definitieve oplossing zullen bepalen.

De sociaal-ekonomische toestand is tans van nature uit wel gunstig voor Vlaanderen, doch wordt door de politici van de regering minder gunstig gemaakt, zoals het de politici van de regering zijn die toelaten dat de taalwetten, waar ze voordelig zijn voor de Vlamingen, gesaboteerd worden, zo ze die niet zelf saboteren zoals minister Vermeylen voor de vlaamse scholen te Brussel, minister Bertrand voor de Sabena of minister P.W Segers voor het leger.

Het wordt hoog tijd dat de vlaamsgezinden hun gezellige of minder gezellige diskussies staken en een andere zelfrealizering zoeken en wel het overtuigen van onverschilligen, het radikalizeren van lauwen of het op de rechte weg zetten van de naïevelingen die menen dat de CVP of de BSP — om te zwijgen van de PVV — het zullen doen.

Ook de propagandisten van de Volksunie moeten ervan overtuigd zijn dat er tans enkele beslissende maanden zullen volgen. Slagen wij er niet in de vlaamse beweging te radikalizeren, om zo druk uit te oefenen op de kleurpartijen, dan volgt met wiskundige zekerheid ten laatste na volgende parlementsverkiezingen de nieuwe vlaamse kapitulatie van de regerende kleurpartijen.

Te Brussel en rond Brussel hebben de kleurpolitici Vlaanderen niets anders dan nederlagen gebracht sinds 1830.

wim jorissen

volksverraad...

« De ramp van Brussel heeft ons niet verrast. Daarom vonden wij het steeds erg, dat de VU met haar vals grendelgezwaai, het vlaamse front verbrak, wanneer de grenzen van Brussel grondwettelijk konden afgegrendeld worden en even grondwettelijk een absolute vlaamse kultuurautonomie binnen de brusselse agglomeratie kon vastgelegd worden. Wij hebben het woord nooit publiek gebruikt, maar wanneer wij met ons zelf alleen waren konden wij het niet uit onze geest verdrijven. Het was puur « volksverraad » gepleegd onder drang van louter elektorale berekeningen... ». (Jan Verroken in « De Ronsenaar »).

Wij zijn niet verrast over deze gemene vuilspuiterij van zure Jan van de CVP. Wij zullen hem maar niet aan zijn « volksverraad » herinneren toen hij o.m. de Vlamingen van D'Hoppe en andere taalgrensstreken aan Wallonië verkocht. Wij zullen hem niet herinneren aan zijn mizerabele « met de dood in het hart »-periode van Hertoginnedal 1963. Wij willen hier alleen even een stukje citeren uit een artikel dat Willy Biesmans in het laatste nummer van het leuvense studentenblad « Ons Leven » neerschreef. Ook hij heeft het over de VU-houding bij de grondwetsherziening.

« Door dit gebeuren krijgt nu de Volksunie alle fouten op haar rug geschoven en zij wordt door de anderen beticht van vaandelvlucht en samenheulen met de brusselse ekstremisten. Dat is echter op zijn minst onjuist te noemen. Immers, overlopen wij eens even de voornaamste punten uit het regeringsvoorstel, dan kunnen wij niets anders konkluderen dat Vlaanderen weer aardig op weg was de dupe te worden door de eeuwige laksheid en platbroekmentaliteit van het overgrote deel van zijn verkozenen.

Er is daar een karikatuur van een kultuurautonomie doordat er geen fiskale bevoegdheden worden toegekend, hetgeen betekent dat wij weeral zullen afhangen van een door franstaligen overheerste staat, en dat wij niet meer dan 50 % van de kredieten hoeven te verlangen, ondanks het feit dat wij demografisch minstens 60 % mogen opeisen. Er is een probleem Brussel, dat taalkundig wel beperkt zou worden, doch ekonomisch alle poorten voor een verder verfransing van vlaams gebied geopend ziet.

Er is een prijsgeven van de taalwetten in Brussel in ruil voor een paritair agglomeratiekollege op de voorzitter na.

Er is een gesjacher met de Voerstreek, de alarmbellen zijn er, het prijsgeven van onze demokratische meerderheid kortom er is teveel.

Voeg daarbij het feit dat de Volksunie voortdurend vruchteloos heeft aangedrongen op het vormen van een vlaams front en dat zij voortdurend amendementen heeft ingediend om het plan in een voor Vlaanderen gunstiger zin om te buigen en ook die vruchteloos heeft verdedigd en het is nogal duidelijk dat voor haar — wilde zij konsekwent zijn en geen wisselmeerderheden helpen vormen — verdere medewerking noch verantwoord noch demokratisch was.

Ook de grote vlaamse kulturele verenigingen staan op dat standpunt en samen met hen kunnen we besluiten : « Liever geen grondwetsherziening dan een slechte ».

mon derine

Wij hebben vorige week de kandidatuur aangevallen van de antwerpse CVP-schepen Derine, die voorzitter wil worden van het Davidsfonds. « De Standaard » en ook « 't Pallieterke » nemen ons dat kwalijk.

Toch moet « De Standaard » toegeven « dat men inderdaad van oordeel kan zijn dat het Davidsfonds beter niet wordt geleid door een partijmandataris ». En Jan Nuyts, die ons stukje « enggeestig » noemt, schrijft in «'t Pallieterke» niettemin dat hij ook « liever een niet-partijpolitieker DF-voorzitter zou zien worden ».

Welnu, daar gaat het precies om : een vooraanstaand partijmandataris wordt best geen voorzitter van een belangrijke vereniging als het Davidsfonds. En de h. Derine mag nog zo'n goed flamingant en hoogleraar zijn — schreven wij zelf niet dat hij zeker verdiensten heeft — dat verandert uiteindelijk niets aan de zaak. Een partijgebonden voorzitter staat nu eenmaal niet zo vrij als wenselijk zou zijn. Hij moet loyaal verdedigen wat zijn vereniging voorstaat, zoals hij even loyaal de richtlijnen van zijn partij moet volgen. Is het zo ondenkbaar dat beide belangen op een bepaald ogenblik lijnrecht tegenover elkaar kunnen staan ? Wat doet een voorzitter-partijmandataris in zo'n geval ? Schipperen, schipperen tot het uiterste, alles ondernemen om kool én geit te sparen, en om zelf niet tot een keuze te worden gedwongen. Het rezultaat is telkens negatief : ofwel lijdt de slagkracht van de vereniging eronder, ofwel komt het tot een stroevere verhouding tussen de mandataris en zijn partij.

Het vergt toch echt niet zoveel verbeeldingskracht om te beseffen dat een vereniging als het Davidsfonds in zo'n situatie haar geloofwaardigheid als onafhankelijke vlaamse drukkingsgroep en haar pozitie als eventueel bemiddelaar bij algemeen vlaams overleg er voor een goed deel kan bij inboeten.

Als Mon Derine werkelijk begaan is met de belangen van het eerbiedwaardige Davidsfonds, dan zou hij die realiteit toch moeten beseffen ? Het verwondert ons alleen maar dat hij desondanks zijn kandidatuur heeft gesteld.

de les van progil

(aco) — Indien de gemeenteraad van Amsterdam zich tijdens een stemming niet bij de meerderheid tegen de vestiging van Progil had uitgesproken, zou dit franse bedrijf vermoedelijk zijn zwavelkoolstoffabriek tans aan de westkant van de Amerikahaven in de Amstelstad reeds aan het bouwen zijn.

De verwerping van het Progil-plan was een grote ontgoocheling voor het kollege van burgemeester en wethouders. Het dossier dat ze voorbereid hadden was pozitief. Geen enkele officiële nederlandse instantie, geen enkele kommissie van deskundigen had een ongunstig advies uitgebracht. Een bezoek aan de zwavelkoolstoffabriek van Progil in Frankrijk, te Les Roches de Condrieu, had op de nederlandse afvaardiging van deskundigen een goede indruk gemaakt.

Het nederlandse ministerie van Ekonomische Zaken was al even ontgoocheld over de verwerping van het Progil-plan door de amsterdamse gemeenteraad als het gemeentebestuur. Herhaaldelijk heeft de nederlandse regering getracht de onderhandelingen met Progil opnieuw op gang te brengen. Aan de franse groep waren o.m. vestigingsplaatsen voorgesteld in Terneuzen, Vlissingen en Groningen. Het nederlandse ministerie van Ekonomische Zaken stelde officiële financiële hulp in het vooruitzicht, in het raam van de desbetreffende wetgeving.

publiek is bezorgd

Een dossier waarover deskundigen een gunstig advies hadden uitgebracht — ook wat de inwerking van Progil op het leefmilieu betreft — is gestrand in een gemeenteraad, omdat deze gevoeliger was voor de evolutie der geesten.

Zakelijk of technisch kon die gemeenteraad geen wel bepaalde argumenten aanvoeren tegen de rapporten. Hij kwam langs emotionele weg tot die afwijzende houding.

Men moet hieruit afleiden hoe sterk de bekommernis om de gezondmaking van het leefmilieu geworden is bij een brede massa, die voordien passief bleef bij de behandeling van soortgelijke dossiers.

In die veranderde houding van de gemeenschap zitten talrijke pozitieve elementen. Men zal er in de toekomst rekening mee moeten houden, ook te Antwerpen, waar zich sedert een paar weken vergelijkbare reakties aftekenen. Men hoeft enkel maar te verwijzen naar het Komitee voor het Groen Manifest.

wantrouwen

Dat mag echter niet leiden tot een a priori-houding tegen de aanvraag tot industriële inplanting. Het dient alleen een reden te zijn om, bij het beoordelen van dergelijke voorstellen, aan alle beoordelingselementen een passend belang toe te kennen. Eisen inzake higiëne, veiligheid en bescherming van de natuurlijke en menselijke levenskaders zijn even primordiaal als louter technologische of bedrijfsekonomische faktoren.

De veroudering van de belgische wetgeving is in dat opzicht een van de gevaarlijkste aspekten van elke vestigingsprocedure die aan de aanvaarding of de verwerping van een voorgestelde industriële inplanting voorafgaat.

In vele gevallen waren de fabrieken al aan het werk alvorens de ondergeschikte besturen, langs de middeleeuwse wegen van een onderzoek « de commodo et incommodo » tot een besluit gekomen waren.

Welke regering, welk provinciaal of gemeentelijk bestuur heeft ooit de moed gehad een aldus voortijdig funktionerende fabriek te sluiten ? Welke vakbond zou ooit dergelijke beslissing durven verdedigen bij de werknemers ?

alleen nog « propere » dossiers

De konkluzie is eenvoudig. Van meet af aan, van als het dossier nog maar in de eerste faze van zijn samenstelling is, moeten faktoren als veiligheid, higiëne en milieubescherming primordiaal gesteld worden in het onderzoek en in de diskussie. De industriële bouwplannen moeten van meet af aan voldoen aan klare normen. Indien die normen in België niet vastliggen, moet dit dringend gebeuren.

Er is geen tegenstelling tussen de publieke onrust inzake leefmilieu en de wens dat zich in Vlaanderen grote bedrijven komen vestigen. Dat een Progil-vestiging in de emotionele sfeer van deze tijd betrokken wordt is geen nadeel. Het kan een winstpunt zijn, in de mate waarin de overheid weet dat ze zich niet meer aan haar verantwoordelijkheid kan onttrekken, en dat ze klare wijn moet schenken. Doet ze het niet uit eigen beweging, dan zal een argwanende en revolutionaire openbare mening er haar toe dwingen.

nagels met koppen

Het bureau van de VU-senaatsfraktie stelt vast dat 7 jaar na de goedkeuring van de wet op de gelijke verdeling van de hogere gemeente-ambten in « hoofdstad »-Brussel, er nog altijd maar 113 hogere nederlandstalige ambtenaren zijn (27 %) tegenover 294 franstaligen (73 %). Dit moest de minister van Binnenlandse Zaken toegeven in zijn antwoord op een parlementaire vraag van senator Jorissen. Er zijn nog 34 overtallige franstalige ambtenaren, terwijl 68 ambten onbezet blijven, wat wijst op de onwil om nederlandstaligen te benoemen.

Het bureau van de VU-senaatsfraktie wijst erop dat eens te meer de regering medeschuldig is, want zij weigert de taalwetten te doen toepassen en verleent daardoor steun aan het franstalig imperialisme te Brussel.

beroepshalve bekeken

het miljard

Bejaarden en kinderen kwamen deze week weer in de belangstelling naar aanleiding van « een nakende beslissing » in het nu al maanden durende touwtjestrekken tussen regering en sindikaten over de aanwending van 1,4 miljard rezerves van het stelsel der kinderbijslagen en naar aanleiding van de brand in een bejaardentehuis te Gosselies. In de welvaartstaat weet men blijkbaar geen raad met deze twee (zie de moeilijkheden in het onderwijs, de « kloof tussen de generaties », de problematiek van de derde leeftijd, de beperking door de zakenwereld van de aktieve leeftijd — 50 jaar — tot een heel wat lager peil dan de zogenaamde pensioengerechtigde leeftijd en dergelijke meer).

Zowel voor de jeugd als voor de bejaarden blijft de dienstenverlening en de infrastruktuur ver beneden de verwachtingen en de mogelijkheden. Het blijft nog steeds te veel een kwestie van « moeilijk te vinden en even moeilijk te verdelen centen » zonder de « erkende bevoegdheden van ettelijke kommissies en raden » te vergeten, waarvan de leden op hun rechten staan en uiteindelijk meer belang hechten aan procedurekwesties dan aan de kern van de zaak.

Neem nu dit miljard overschot, dat in werkelijkheid bijna anderhalf miljard bedraagt. Deze bijkomende portie kindergeld gaf eerst aanleiding tot een ruzie tussen de twee grote sindikaten, omdat het ABVV het geld wou aanwenden voor het oprichten van kinderkribben terwijl het ACV het bij de ortodokse bestemming van deze kinderbijslagrezerves hield. Toen boekhoudkundig kwam vast te staan dat er bijna een half miljard meer te besteden was, gooiden de vakbonden het op een akkoord : het miljard zou volgens wens van het ACV besteed worden als een halve maand extra-toeslag op de reeds toegekende vergoedingen, de 400 miljoen zouden volgens wens van het ABVV gebruikt worden voor de bouw van kinderkribben. Het beheerskomitee van de rijksdienst voor kinderbijslagen hield het echter bij de oorspronkelijke beslissing, genomen bij meerderheid, waardoor de rezerve gewoon zou dienen voor een verhoging der geldende vergoedingen, met uitsluiting van het eerste kind.

De vakbonden waren het daarmee niet eens, want ze betogen dat het hier om de aanwending van « uitgesteld loon » gaat en dat dus wat de vertegenwoordigers van de werknemers onderling beslissen ook moet goed zijn voor de vertegenwoordigers van de werkgevers.

We staan hier eens te meer voor een slechte werking van bestaande instellingen, wat gedeeltelijk verklaarbaar is door het al te ingewikkeld karakter ervan. De ingewikkeldheid is een euvel van deze tijd, maar het is spijtig te moeten vaststellen dat daarvan menige bevolkingskategorie geregeld het slachtoffer is. De oorsprong der gelden en de noodzakelijkheid van hun aanwending tot verlichting van de gezinsbudgetten en tot aanvullen van de bestaande leemte inzake kollektieve kinderzorg zouden hier moeten de doorslag geven, al is het zo dat men inderdaad ook volgens de regels van het spel moet optreden en de bestaande spelregels zolang moet volgen tot men er betere kan toepassen. Men spreekt al jaren over vereenvoudiging, decentralizatie enz. maar er komt niets van in huis.

perfektionisme

Een ander euvel, dat naar aanleiding van een of ander incident eveneens met de regelmaat van een klok wordt belicht is dat van « sluitende wetgevingen » die niet of maar half worden toegepast.

Dat blijkt nu weer met de brand in het bejaardentehuis te Gosselies, waar weer eens oude mensen in het vuur omkwamen. Men kan niet beweren dat de instelling in kwestie geen enkele inspanning had gedaan ter bevordering van de veiligheid. Men heeft in ons land voor een stevig sluitend veiligheidsreglement gezorgd. Einde vorig jaar verstreek de termijn, waarop alle tehuizen of instellingen, waar een bepaald aantal mensen verblijven of overnachten, aan deze voorschriften moesten voldaan hebben. Een zelfs maar vluchtig onderzoek laat besluiten dat het merendeel der instellingen niet of slechts gedeeltelijk in orde is met de « perfekte wetgeving » ter zake. Men is wel verplicht, door de vingers te zien daar anders de meeste bestaande instellingen er het bijltje zouden moeten bij neerleggen omdat ze financieel niet in staat zijn, de vereiste verbouwingen en verbeteringen te doen uitvoeren. Vermits er een even nijpend tekort is aan officiële bejaardentehuizen (de staat faalt hier schromelijk ten opzichte van 1,2 miljoen bejaarden) zouden hun kostgangers gewoon op straat terecht komen.

Eensdeels verplicht de staat de partikuliere bejaardentehuizen een (terecht) strenge reglementering toe te passen, anderdeels onthoudt de staat deze instellingen de middelen, om een zo hoog mogelijke veiligheid te bereiken. Moest men tans de wet strikt toepassen dan blijven slechts tehuizen over, die uitsluitend zeer kapitaalkrachtige bejaarden kunnen herbergen. Deze vaststelling geldt trouwens niet alleen bejaardentehuizen, ook in heel wat internaten voor de jeugd is het met de veiligheid hachelijk gesteld. Met een mooi reglement sust men op een zeer goedkope manier zijn geweten, maar daarmee is het zich steeds herhalend drama van de als toortsen laaiende oude mensen niet vermeden. Het is niet voldoende nu te jammeren of op toezicht aan te dringen (er is toezicht maar er wordt in 90 t.h. der gevallen geen gevolg aan gegeven). Zo men werkelijk wil zal men ook de middelen vinden om van een teoretische veiligheid een praktische en voor iedereen geldende veiligheid te maken, zoniet zullen nog velen de vuurdood sterven.

doe mee en werf een abonnee

Frans van Bouwel uit Koningshooikt (arr. Mechelen) was er de allereerste bij. Reeds maandagmorgen, met de eerste post, kwam een oranje kaart van hem binnen met de eerste nieuwe abonnee. Hij werd vlak op de voet gevolgd door Alfons van der Burcht (Erembodegem-Terjoden), Paul Wellekens (Rumst), Robert van de Maele (Ternat), Renaat van Heusden, (Hasselt), J. De Meyer (Heverlee), Maurits De Keyser (Ichtegem), Jan van den Bulcke (Bredene), Omer Sonnemans (St. Niklaas) en René van Dyck (Dessel). Robert van de Maele uit Ternat stuurde maar liefst vijf nieuwe abonnees ineens door, en daarmee ligt hij voorlopig aan de kop van het snelst gestarte peleton. Een hartelijk proficiat aan deze ondernemende mannen (terloops, waar blijven de dames ?) die zo snel in aktie zijn gekomen.

En daarmee is de abonnementenslag 1971 meteen op dreef.

Alle bestuursleden op elk vlak, en alle mandatarissen kregen hun oranje-werfkaarten voor nieuwe abonnees toegestuurd. Als eenieder van hen slechts twee vrienden en kennissen met goed gevolg weet aan te spreken, dan komt er meteen een flinke vaart in onze oplage. Mogen wij verwachten dat zij dit uitermate belangrijke karweitje opknappen nog vóór het einde van de novembermaand ? Wie goed rondkijkt in zijn omgeving ontdekt zeker VU-gezinde mensen, zelfs leden (hoe bestaat het !) die nog altijd niet geabonneerd zijn op « WIJ ». Ach, moeten wij de argumenten voor dit noodzakelijke militantenwerk nog wel op tafel brengen ? Wie met enige aandacht het politieke leven in ons land volgt wéét welk een invloed er uitgaat van een blad dat je geregeld onder ogen krijgt. Méér dan ooit voorheen krijgt onze jonge partij zware aanvallen te verduren van de solidaire « nationale » partijen en van de (machtige) persorganen waarop zij kunnen steunen. Jawel, wij hebben af en toe een radio- en tv-uitzending, wij beschikken over een groot aantal plaatselijke blaadjes, maar slechts in ons weekblad « WIJ » kunnen wij met enig gevolg trachten te replikeren op perskampanjes die stoelen op het nationale politieke gebeuren.

Een schoolvoorbeeld daarvan was de hele polemiek rond de waalse grondwetsherziening van de h. Eyskens. Als afgesproken, kwamen de dagbladen van de CVP, de BSP en de PVV wekenlang steeds weer met dezelfde simplistische drogredenen voor de pinnen over de «unieke kans die verloren ging » enz. Tegen dergelijke volksmisleidende kampanjes moeten wij kunnen optornen. Slechts via ons weekblad kunnen wij doeltreffend uitleggen waarom de VU de beslissing nam die zij in geweten moest nemen in het hoger belang van Vlaanderen. Slechts via ons weekblad kunnen wij onze geldige argumentatie doorspelen naar onze leden, lezers en militanten, en ze regelmatig aanvullen. Zij kunnen dan op hun beurt, voorzien van elementen die in de «grote» pers angstvallig worden verzwegen of verdonkeremaand, hun omgeving de VU-kijk op de zaak, de vlaamse waarheid meedelen.

In de strijd om de opinie, om het winnen van geesten, is ons weekblad « WIJ » een onontbeerlijk wapen. Hoe groter de oplage van « WIJ », hoe groter ons doordringingsvermogen in het brede publiek. Een trouwe lezer van « WIJ » wordt een waardevol apostel voor de vlaamse zaak, voor de federalistische gedachte. Wij allen hebben de plicht, van de partijvoorzitter tot de eenvoudigste VU-simpatizant, alles te doen wat in onze mogelijkheden ligt om de oplage van ons blad te verhogen.

Wij van onze kant zullen, in de loop van 1971, een biezondere krachtinspanning doen om ons blad nog meer uit te bouwen tot een vinnig strijdblad, een objektief en opinievormend weekblad dat een houvast geeft en een steun is voor allen die dag aan dag timmeren aan de weg van Vlaanderens ontvoogding.

Er is trouwens een heel biezondere reden om de abonnementenslag 1971 op een buitengewoon dinamische wijze te voeren : 1971 zal heel waarschijnlijk een verkiezingsjaar worden. Onze vijanden willen de grandioze opmars van de Volksunie en van de federalistische gedachte stuiten. De stevigste bazis voor een nieuwe federalistische aanval, voor een nieuwe sprong voorwaarts, is — laten wij dit geen ogenblik vergeten — de flinke uitbouw van onze afdelingen, een uitgebreide ledenstand en niet in het minst : een sterk en veelverspreid weekblad « WIJ ».

Daarom weze het parool voor deze novembermaand : ik doe mee, ik werf een abonnee. Deze na-verkiezingsperiode, waarin onze gemeentelijke lijsten zo'n mooie rezultaten boekten, is daartoe dé geschikte gelegenheid. In Vlaanderen wachten duizenden op een bezoekje van ons. Zullen wij hen tevergeefs laten wachten ?

nemrod

1000 kilo recht

Elk woord wordt als het ware geboren uit honderd andere woorden. Het draagt dit « voorgeslacht » onvermijdelijk met zich mee, maar het heeft wellicht weer honderd woorden nodig om duidelijk begrepen te worden. Woorden die uitgesproken worden of woorden die verzwegen worden. Maar elk eenzaam woord is steeds een onverzorgde, hulpeloze wees.

Daarom zijn alle kreten zo armzalig en zo krachtig te gelijk : de uitdrukking van een mens die zichzelf herleidt tot één enkel woord, maar die in dit éne woord ook zichzelf met een soort wanhoop en vaak een soort woede tracht mee te delen. Wanhoop en woede vormen een angstaanjagende kracht. Daarmee wordt, goedschiks of kwaadschiks, rekening gehouden. Zo hebben kreten, deze eenzame wezen, hun sociale waarde bewezen.

Wellicht al sinds alle eeuwen verlangt iedereen die tot enig persoonlijk inzicht is gekomen, naar « recht ». En al even lang heeft een soms eerder kleine minderheid, soms een iets grotere minderheid om « recht » geschreeuwd. En wie zou kunnen menen dat die kreten zonder meer overbodig waren en zijn, omdat er «recht» zou heersen ? Waar onrecht heerst, en het heerst overal, is de kreet om « recht » niet a l l e e n vanzelfsprekend, maar vaak ook een plicht.

Het is wel onvermijdelijk dat het streven naar «recht» de bestaande verhoudingen door elkaar schudt, een zekere wanorde veroorzaakt. Maar wie even maar over « recht » heeft nagedacht weet dat dit zonder meer onmogelijk is zonder een « orde » en zonder een « gezag ». Een nieuwe « orde », een nieuw « gezag » — wellicht ! In elk geval nieuwe vormen van gezag en orde. Heel « merkwaardig » wordt het als iemand schreeuwt om « recht » en tegelijk het verdwijnen van elk « orde » en van elk « gezag » bedoelt.

Zou het dan zo boosaardig zijn te veronderstellen dat die schreeuwers om «recht» eigenlijk a l l e e n maar « macht » willen, en nog wel voor zichzelf ? Zou hun kreet om « recht » niet betekenen : « wij en wij alleen willen baas zijn » ?

Want dat zegt, onnadenkend wellicht, iedereen die het « recht » herleidt tot « zijn recht ». « Recht » dat overgeleverd wordt aan de willekeurige beslissing van een mens of van een groep heeft maar één naam : « tirannie ».

Maar als die schreeuwers het dan zo eerlijk goed menen ? Als ze uitgaan van die grondige overtuiging dat zij alles wat zij kunnen, ook mogen. Dat niemand hen niet alleen daarin niet hinderen mag, maar er zelfs geen afkeurend oordeel over mag hebben ? Dat behoort dat ook tot « hùn recht » !

In zijn merkwaardig boek « Pélerinage aux sources » (Pelgrimstocht naar de bronnen) vertelt Lanza del Vasto een meesterlijk verhaalde geschiedenis van een indische koning die zijn vrouw laat roepen om haar mee te delen dat hij zijn eigen zuster als tweede vrouw wil nemen. Want « alles is in alles, alles is aan alles gelijk. Iedere vrouw moet voor ons zijn als onze moeder en onze zuster ; en onze moeder of onze zuster moet voor ons zijn als elke andere vrouw ». En hij is nu zover gekomen dat hij tussen niets meer enig onderscheid maakt. Op aandringen van zijn vrouw laat hij dan toch zijn geestelijke leermeester komen, en die bevestigt zijn principen. Dan vraagt hij een zwaard te brengen en aan de koning een jonge boom af te hakken. Dan beveelt hij de koning zijn linker arm uit te steken en die zonder een sekonde te aarzelen af te hakken. — Dan zou hij inderdaad een « wetende » zijn, vrij van elke begeerte en lust. Maar dan ook zou hij niet meer verlangen zijn zuster of een andere vrouw te huwen — « Voorlopig » zullen wij er goed aan doen weg te springen voor de 1.000 kilo « recht » (of 600 of 20.000.000) waarmee « men » wel eens op ons inrijdt !

cvp-woorden zijn geen oorden

De jongste mededeling van het hoofdbestuur van de CVP noopt ons er toe nogmaals terug te komen op de gemeenteraadsverkiezingen in de hoofdstedelijke agglomeratie. In die mededeling wordt inderdaad gezegd dat « de uitslagen van de verkiezingen te Brussel bewijzen dat de Volksunie een reusachtige verantwoordelijkheid op zich heeft genomen en de vlaamse belangen ernstig heeft geschaad ».

Wij zeggen met het oude vlaamse spreekwoord « woorden zijn geen oorden », want die CVP-formulering is niets anders dan een klakkeloze bewering zonder enig bewijs. Zij zou veel overtuigender hebben geklonken indien zij gestoffeerd ware geweest met bewijskrachtige cijfers of argumenten. Wij zullen daarom trachten die leemte aan te vullen met bijvoorbeeld de verkiezingsuitslagen van Anderlecht en Schaarbeek even nader te bekijken.

De « Gazet van Antwerpen » heeft dit reeds voor ons gedaan, maar dan op haar manier. Schrijft de Gazet (20 oktober) dat de lijst Vlaamse Belangen (voorgedragen onder auspiciën van de Volksunie), de UTB minstens twee zetels heeft gekost, die naar alle waarschijnlijkheid aan twee Vlamingen zouden toegevallen zijn. Deze bewering is dubbel fout ! Natuurlijk is de wens hier de vader der gedachte, want waar haalt de steller van het artikel het recht te beweren dat al de stemmen van de VU-ers en de radikale Vlamingen naar de UTB (met haar tweetalige propaganda) zouden gegaan zijn ? En dan nog : zelfs in de veronderstelling dat de UTB twee zetels meer zou behaald hebben, dan zouden die niet toegevallen zijn aan twee Vlamingen maar aan twee frankofonen, nl. de 6e zetel aan een een meneer die als « enseignant » op de lijst stond (520 voorkeurstemmen) en de 7e zetel aan een « administrateur de société » (367 voorkeurstemmen). Maar ook die redenering klopt niet. Zonder de principiëel vlaamse lijst van de « Vlaamse Belangen » zou ongetwijfeld een goed deel van de radikaal vlaamse kiezers hun stem gegund hebben aan de lijst van de «Rode Leeuwen» (nu genaamd de Dode Leeuwen !), zodat die zeker een gekozene zouden gehad hebben. Kortom, het niet opkomen van de Vlaamse Belangen te Anderlecht zou de kristelijke vlaamse vertegenwoordiging te Anderlecht geenszins ten goede zijn gekomen, terwijl nu de voorzitter van een Davidsfondsafdeling zijn intrede doet in de anderlechtse gemeenteraad, wat door de korrespondent van de «Gazet van Antwerpen», en ook door het hoofdbestuur van de CVP, als een pluspunt zou moeten beschouwd worden. Of niet ?

Het geval Schaarbeek is enigszins anders. Ook daar was sedert lange maanden een vlaamse eenheidslijst gepland, maar werd de VU op het laatste nippertje in de steek gelaten, zowel door de Dode Leeuwen als door de h. De Kerpel, met het gevolg dat de 7.569 stemmen van de lijsten slechts één gekozene opleverden (de h. De Kerpel), waar een gezamenlijk optreden 4 zetels had gewaarborgd.

De leden van het hoofdbestuur van de CVP kunnen niet blind zijn voor het feit dat de ontmoedigende uitslagen van de verkiezingen te Brussel niet de verantwoordelijkheid van de Volksunie, maar wel die van de vaandelvluchtige mogelijke partners in het gedrang brengt. De VU draagt hierbij niet de minste schuld ! Het zijn de leiders (moeten we zeggen de misleiders ?) van de CVP en de BSP die, met het kelderen van de geplande eenheidslijsten, de vlaamse belangen te Brussel hebben geschaad. Ten bewijze hiervan laten wij hier een overzicht volgen van de zetels die de twee afzonderlijke opgekomen vlaamse lijsten te zamen in de acht betrokken gemeenten hadden kunnen behalen. Te Brussel 5424 stemmen, 2 zetels in plaats van 1 (één zetel minder voor het FDF) ; te Anderlecht 5349 stemmen, 2 zetels in plaats van 1 (één zetel minder voor de BSP) ; te Molenbeek 2705 stemmen, 1 zetel (ten koste van het FDF) ; te Jette 2026 stemmen, 1 zetel (zoals nu) ; Evere 1752 stemmen, 1 zetel (ten koste van de UTB, 10 stemmen te weinig voor een 2e zetel, te ontnemen aan de BSP) ; St Agata-Berchem 1176 stemmen, 1 zetel (ten koste van de BSP) ; en ten slotte Schaarbeek 4587 stemmen, 2 gekozenen (ten koste van de PLP en het FDF), maar indien we rekening houden met de lijst De Kerpel wordt het stemmenaantal 7.569, wat 4 gekozenen zou opgeleverd hebben in plaats van 1 nu (1 PLP en 2 FDF minder). Dit zou in totaal 12 zetels zijn, tegen nu slechts 4 (met name 2 VU, 1 Vlaamse Belangen, 1 De Kerpel). Te Elsene geeft de optelling van de stemmen der twee vlaamse lijsten een 25-tal stemmen te weinig voor een zetel.

Deze bewijsvoering is echter onvolledig, in die zin dat geen rekening is gehouden met de eventuele inbreng van CVP-stemmen, en vermits wij ons voorgenomen hebben de CVP-bonzen van antwoord te dienen zullen wij onze redenering even verder doortrekken en bewijzen dat niet wij, maar wel de vlaamse CVP-ers van de hoofdstad door hun afzijdig blijven, de vlaamse belangen hebben geschaad. En wij nemen als voorbeeld nogmaals de gemeente Anderlecht, omdat wij de toestanden aldaar het best kennen. Aan de hand van de stemmen die daar op verschillende UTB-UAB-kandidaten werden uitgebracht hebben wij een berekening kunnen maken die de werkelijkheid ongetwijfeld zeer dicht benadert. Zo zijn wij tot de slotsom gekomen dat van de 8236 stemmen van de UTB-UAB lijst er 6075 zijn aangebracht door de als Vlamingen op de lijst vermelde kandidaten, en 2161 stemmen door de frankofonen. Voegen wij die vlaamse stemmen bij die van de Vlaamse Belangen en van de Rode Leeuwen, dan komen wij tot een totaal van 11.424 vlaamse stemmen. De toepassing van de regels voor de zetelverdeling geeft aan de vlaamse lijst de 6e 10e, 15e, 21e, 25e, 30e en 35e zetel, in totaal dus 7 gekozenen. Nu zijn er slechts 5 (4 UTB en 1 Vlaamse Belangen), zodat een vlaamse eenheidslijst alleszins — hoe de «Gazet van Antwerpen» en de CVP-leiding er ook mogen over denken — een versterking van de vlaamse aanwezigheid in de anderlechtse gemeenteraad zou betekend hebben.

Wij beschikken niet over de tijd en ook niet over de gegevens om dezelfde berekening te maken voor de andere gemeenten van het Brusselse, maar die zouden vermoedelijk vrijwel dezelfde rezultaten opleveren, zodat wij menen het bewijs te hebben geleverd dat zonder het kleinzielige veto der kleurpartijen de zuiver vlaamse vertegenwoordiging in de hoofdstad een veel mooier beeld zou hebben te zien gegeven. Wij hopen hiermede ook te hebben aangetoond dat de jongste mededeling van het hoofdbestuur van de CVP enkel ijdele woordenkramerij is, die tegen geen ernstig onderzoek bestand is. Het kan zijn dat zij, in hun betweterige waanwijsheid, hun volgelingen nemen voor onnozelaars die gedwee alles slikken wat hun door het partijbestuur wordt voorgeschoteld, maar ook daaraan begint een einde te komen en alle leugenachtige mededelingen zullen niet kunnen beletten dat de waarheid toch doorbreekt.

M.V.d.B.

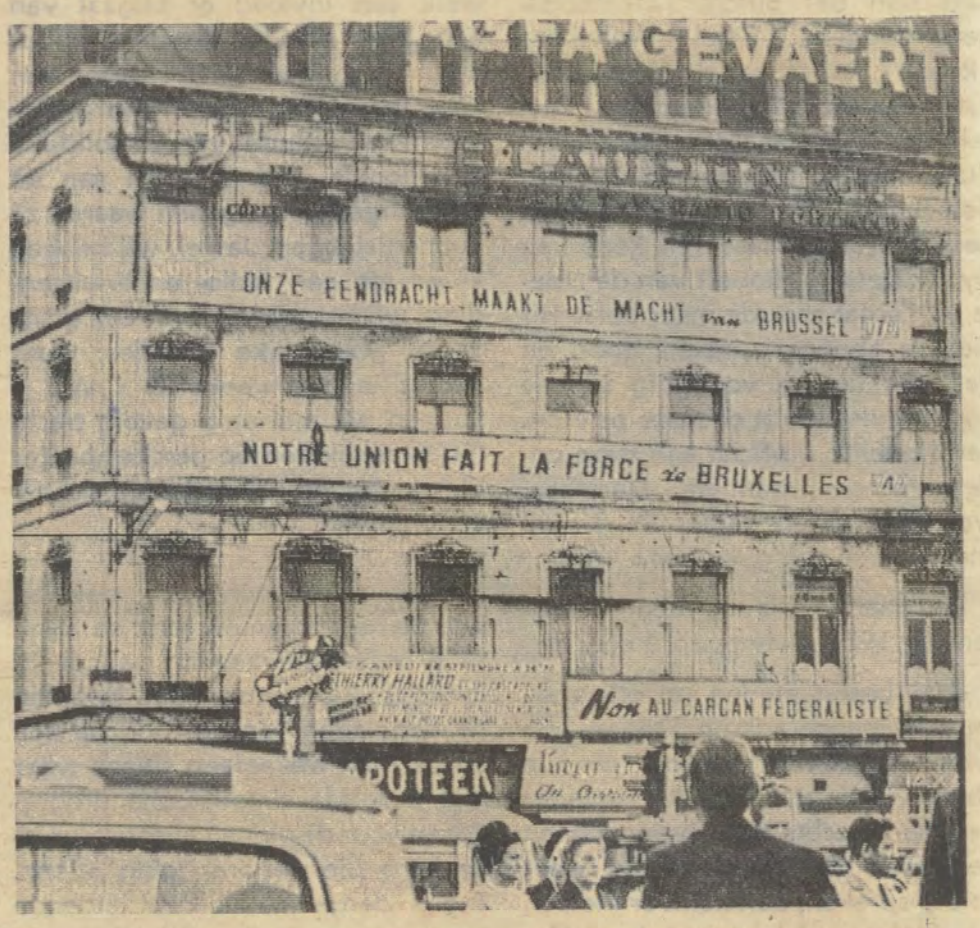

Het samengaan van de vlaamse CVP met de UTB van Vanden Boeynants kwam misschien ten goede aan de macht van Brussel, maar zeker niet aan de macht van de Vlamingen te Brussel !

pacifisten ?

De links-socialistische Walen demonstreren wel tegen « de oorlog », maar zij willen toch maar niet dat een vingertje geroerd wordt aan de kapitalistische luikse wapenindustrie. Het wetsvoorstel-van Haegendoren, dat de nationalizatie voorziet van de wapenindustrie, werd in de Senaat handig opzij geschoven door... de socialisten. Het ging nochtans om een vroeger socialistisch wetsvoorstel dat senator van Haegendoren gewoon hernomen had. Nu verzetten zij zich zelfs tegen de allerkleinste perikelen die 't ontwerp-Vranckx hen in de weg zou kunnen leggen.

Na de tweede wereldoorlog hebben de Duitsers hun wapenindustrie bliksemsnel omgeschakeld op een fijnmechanische produktie voor hun Wirtschaftswunder. Aan de luikse arbeiders willen wij zeker het brood niet ontnemen, maar kunnen zij van hun kapitalisten niet bekomen dat hun werk wordt bezorgd waar géén bloed aan kleeft ?

doe jij ook mee ?

win dan

een abonnee !

is renaat van elslande een heiden ?

De vlaamse CVP heeft dus een afvaardiging naar eerste-minister Eyskens gestuurd. Van Elslande verklaarde daarna : « Van het ogenblik af dat de Vlamingen over een eigen macht beschikken en over eigen geldmiddelen om te Brussel vlaamse scholen op te richten en te onderhouden, vallen onze bezwaren tegen de invoering van de vrije schoolkeuze van het gezinshoofd weg. Want dan zal men kunnen spreken van een werkelijke vrijheid ».

De h. van Elslande vergeet dat de « vrijheid van het gezinshoofd » een heidens-romeins beginsel is dat volledig in tegenspraak is met de kristelijke leer (van de CVP ?). Voor de heidenen is het kind meedogenloos overgeleverd aan de willekeur van de ouders, zelfs « eigendom » van de ouders. Ze mogen het verknoeien of uitbuiten. In de humanistische en kristelijke opvatting is het kind een eigen persoonlijkheid die in haar ontwikkeling moet beschermd en geholpen worden door de ouders en ook door de maatschappij.

Het pedagogisch toezicht, om te verhinderen dat vlaamse kinderen misvormd worden onder de sociaal-ekonomische druk die de ouders ondervinden, is een oeroude vlaamse eis. Ook al komen er genoeg vlaamse scholen, toch zal de imperialistische druk van de franse bourgeois-bazen niet ophouden. De vlaamse CVP is bereid toe te laten dat het FDF-PLP-PSB-front van Brussel voor de Vlamingen een Belfast maken.

Kent van Elslande zo weinig van de geschiedenis van de vlaamse beweging om niet te weten dat de vlaamse ontvoogding voor 90 procent een gevolg is van de vernederlandsing van het middelbaar onderwijs (1932) en het toenmalig vlaams verzet tegen de rechten van de pères de famille ?

jonge stemmen

In een brabantse middelgrote gemeente kwam het zo uit dat de jonge kiezers in eenzelfde bureau moesten kiezen op 11 oktober. De VU-getuige daar aanwezig maakte een optelling van de uitgebrachte rezultaten. De BSP kreeg er 256, de CVP 230 en de VU 220. Niet slecht voor een beginneling, zouden wij zo zeggen. Ruim dertig procent van de jeugdstemmen, dat belooft voor de volgende jaren. Een groot deel van de jonge mensen geeft krediet aan de Volksunie. Aan ons allen nu om dat vertrouwen te bevestigen. Daarom moet de VU, in elke stad, in elk dorp, verder de partij blijven van de jonge Vlamingen die vooruit willen. De partij van de jonge betrachtingen.

britse kijk op vlaamse kwestie

Er verschijnt in het engels taalgebied niet zoveel over onze « kommunautaire problemen » en nog zeldzamer zijn de britse stemmen in onze eigen publikaties over ons ontvoogdingsprobleem. Daarom werd uiteraard onze belangstelling gewekt door een artikel in het Engels van Frank E. Huggett in het jongste nummer van « Ons Erfdeel » onder de titel « the flemisch question : an englisch view».

De auteur is als joernalist en voordrachtgever over internationale zaken in West-Europa, vertrouwd met de materie. Hij publiceerde tal van bijdragen en twaalf werken, meestal over moderne geschiedenis w.o. « Modern Belgium » (Pall Mall Press, Londen 1969). Hij beëindigde zopas een nieuw boek : « The modern Netherlands ».

Na vastgesteld te hebben dat België niet het enige land ter wereld is dat gebukt gaat onder taal- of rassentegenstellingen door de drang van grote of kleine taalminderheden naar een eigen identiteit komt steller wat Vlaanderen betreft tot de slotsom dat het om een uniek geval gaat, vermits het hier om een gemimorizeerde meerderheid gaat, een pozitie die onvergelijkbaar is met gelijk welke « andere verdrukte taal- of rasminderheid ». Indien — bovendien — de Vlamingen geen blanken doch kleurlingen zouden geweest zijn, dan zou hun zaak in de wereld het onderwerp uitgemaakt hebben van gepassioneerde debatten en zou hij wijd verbreide simpatie in de meeste beschaafde landen gewekt hebben » aldus de h. Huggett.

De auteur behandelt met grote kennis van zaken de hele taal- en socio-kulturele problematiek tot en met de sabotage van de 10 jaarlijkse taalwetscholen te Brussel (dit om slechts één vb. te geven van de nauwkeurigheid waarmee de auteur de zaak benadert).

Nuchter geformuleerde simpatie voor de vlaamse zaak spreekt uit dit artikel, dat als besluit de groei van een realistischer inzicht beklemtoont, na de mislukking van de grondwetsherziening zoals Eyskens die aan het parlement voorlegde. Maar de auteur maakt zich geen illuzies : er zijn te veel passies ontketend, te veel goede wil werd verspeeld, en bovendien wordt de taalkwestie meer en meer doorkruist door sociaal-ekonomische belangen, zodat een eenvoudige oplossing niet te vlug zal gevonden worden. We citeren de slotparagraaf van deze knappe ontleding : « De enig mogelijk-vlugge oplossing zou er kunnen in bestaan wanneer er een genereus gebaar zou gesteld worden in plaats van de eerder weerbarstig toegestane koncessies. Dat valt echter niet te verwachten. In de plaats daarvan blijkt een lang gevecht op komst te zijn met de quazi-zekerheid dat de Vlamingen vermoedelijk hun doel bereiken. Het lijkt ondenkbaar dat in een verondersteld demokratisch tijdperk de verlangens van een in welvaart en volwassenheid groeiende meerderheid van de bevolking uiteindelijk zouden kunnen over het hoofd gezien worden ».

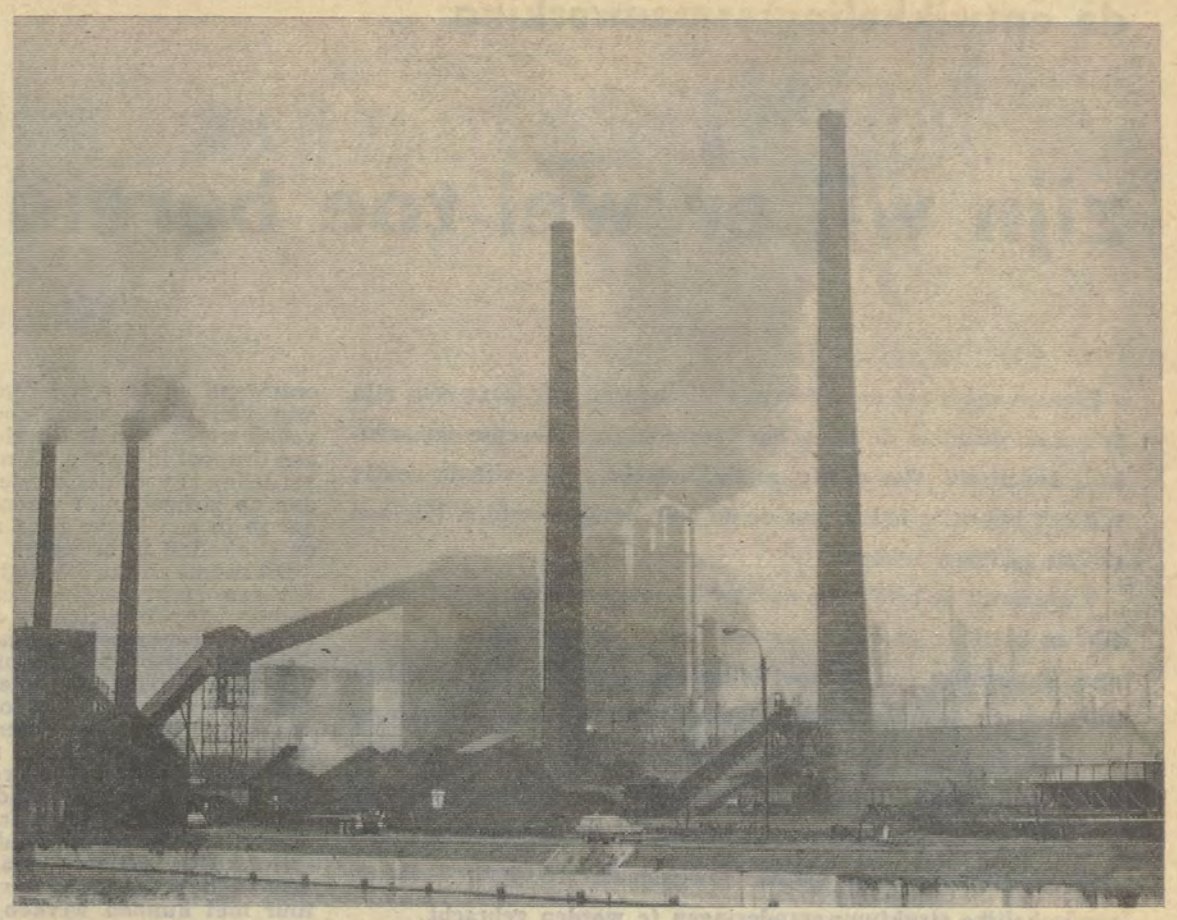

Voor mensen die in de buurt van industriezones hun dagen moeten doorbrengen wordt het herfstweer, met zijn nevels en lage wolken, weer een hele beproeving. Langs de willebroekse vaart te Vilvoorde, in de gentse kanaalzone, in het antwerps industriegebied zijn er dagen dat de « smog » als een vuile deken over het landschap ligt. Hier en daar worden wel « snuffelpalen » opgesteld om te meten hoeveel C02 en roet wij moeten inademen, maar voor de vele andere chemische ongerechtigheden die de fabrieksschoorstenen dag en nacht spuien bestaat zelfs nog geen middel om ze te meten. En een doeltreffende wet tegen die ellendige kwaal van deze tijd, de luchtverontreiniging, is er in dit gezegende land nog altijd niet... Wil Namèche blijven slapen ?

wij in nederland

de vierhonderd gulden

(jeeveedee) Er zijn van die getallen die binnen een zekere kontekst van enige betekenis zijn, maar die pas werkelijk tot de verbeelding gaan spreken wanneer iedereen er het simbool in onderkent van een of andere « geladen » toestand. Zo heeft men het in Nederland nog vaak over « Vijf-en-tachtig gulden schoon », zijnde de titel van een televizie-uitzending van een jaar of acht geleden over het netto minimum inkomen van een arbeider. Niet zodra gaat het in een gesprek over lage beloningen, dan duiken de « 85 gulden schoon » weer op. Toen de katolieke vakbondsvoorzitter Mertens twee jaar geleden sprak over de tweehonderd figuren in het nederlands bedrijfsleven die elkaar voortdurend de bal zouden toewerpen en daardoor in feite de hele ekonomische gang van zaken in het land zouden bepalen, was onmiddellijk het begrip « De tweehonderd van Mertens » geboren. Nog dagelijks worden we er in de massamedia aan herinnerd.

Hetzelfde is het geval met de vierhonderd gulden die tijdens de maand september als loonsverhoging werd geëist door de rotterdamse havenarbeiders. Na een stakingsbeweging die zich weldra over het hele land uitstrekte, groeiden die 400 guldens (ongeveer 5.600 frank) uit tot een streefdoel van iedere werknemer. Binnen een paar weken hadden inderdaad bijna drie miljoen nederlandse arbeiders het douceurtje binnengesleept, en sindsdien is het begrip « vierhonderd gulden » niet meer uit de dagelijkse konversatie weg te denken.

« komplete waanzin »

En wat een geladenheid heeft dat magische getal ! Nog afgelopen week zei ingenieur Frits Philips, voorzitter van de raad van beheer van het machtige Philipskoncern uit Eindhoven, letterlijk het volgende : « De uitbetaling van de « vierhonderd gulden » vind ik komplete waanzin. Het is een machtsdemagogie geweest die alle perken te buiten is gegaan. Omdat echter duidelijk bleek dat tóch moest worden uitbetaald, zijn we gezwicht. We betalen liever zonder stakingen. Ik vind die vierhonderd gulden een ontwikkeling die een groot gevaar voor de nederlandse ekonomie betekent. Als het redelijk overleg wegvalt, ben ik niet optimistisch voor de toekomst. »

Op dezelfde dag kwam de aankondiging dat de brood- en melkprijzen zullen worden verhoogd, dat de garages hogere rekeningen zullen gaan uitschrijven en dat het leren auto-rijden een flink stuk duurder wordt. Een der oorzaken van deze prijsverhogingen : de vierhonderd gulden die aan het personeel van de betrokken ondernemingen diende te worden uitbetaald. Het is dus wel te zien wat het in wezen simpele bedrag waarmee het in Rotterdam begon, in Nederland heeft aangericht.

hek van de dam

Nu staat het voor ons ook wel vast dat de ekonomen vroeg of laat de « vierhonderd gulden-»-operatie streng zullen veroordelen. Want men had werkelijk toch wel het hoofd kwijt toen plotseling, als een storm, in het hele land de eis opstak om dezelfde uitbetaling te krijgen die aan de rotterdamse havenarbeiders was verstrekt. In dit laatste geval was de zaak duidelijk : de vaste werknemers in de grootste haven ter wereld voelden zich achterop gesteld bij de tijdelijke werkkrachten die via zogeheten « koppelbazen » werden aangeworven. Waar het werk in een haven (zwaar, ongeregeld, dikwijls ook gevaarlijk) toch al niet erg aantrekkelijk is, kwamen de vaste havenarbeiders in opstand omdat de tijdelijke hulpkrachten veel meer dan zij verdienden. Stakingen en protestmeetings rezulteerden toen in de eis van vierhonderd gulden met als gevolg dat ook in andere havensteden (Amsterdam bij voorbeeld) het mes eveneens op de keel van de havenondernemers werd gezet. Toen was het hek van de dam en overal in het bedrijfsleven klonk de roep om een ekstra-uitkering.

overleg ondersteboven

Maar de vakbeweging dan ? Zult u zeggen. Wel, dit instituut dat al jarenlang erg bekritizeerd werd, zag nu de kans schoon om zich te rehabiliteren. Nadat aanvankelijk kommunisten en «maoisten» (volgens de burgemeester van Rotterdam) de schuld was gegeven van de arbeidersontevredenheid, nam de vakbeweging het initiatief over en liet alom in het land weten dat de arbeiders moesten aandringen op de vierhonderd gulden en dat de vakbonden achter hen zouden staan. Onder die druk konden de meeste bedrijven de uitkering niet weigeren. Het verwijt van ir Philips, hierboven weergegeven, is dus heel goed te verklaren.

Natuurlijk kunnen we de houding van de vakbeweging best begrijpen. Er was al zo dikwijls gezegd en geschreven dat ze te weinig voor haar leden opkwam, dat ze nu wel haar kans moest grijpen. Maar ze gooide daarmee wel het hele loon-overleg, zoals dat in Nederland bestaat, ondersteboven. Er was binnen de Stichting van de Arbeid, het landelijk kollege waarin werkgevers en werknemers onderhandelen over de lonen om zo tot kollektieve arbeidsovereenkomsten te komen, geen sprake geweest van een ekstra loonronde. En nu kwam daar zomaar ineens de vierhonderd-gulden-eis — wat voor drie miljoen mensen een totale som uitmaakt van meer dan een miljard gulden — uit de lucht vallen.

dubbel spel

Het is duidelijk dat als gevolg van deze « loonpolitiek » de ekonomie werd gestoord. In die zin vooral dat de inflatie opnieuw toenam en dat alle Nederlanders samen straks de rekening krijgen geprezenteerd. De hogere brood- en melkprijzen enz., zijn daar trouwens al een teken van. Bovendien hebben vierhonderd ondernemingen al een aanvraag bij het ministerie van ekonomische zaken lopen om de prijzen van hun artikelen te mogen verhogen. Te vrezen valt dan ook dat er in 1971 geween en geknars van tanden zal zijn vanwege deze hele historie. Hoe de vakbonden zich dan uit de slag zullen trekken, weten wij niet. Zeker nu ze als het ware een dubbel spel hebben gespeeld door de afgelopen week met een vierjaren-plan voor de dag te komen waarin de arbeiders gevraagd wordt... zich in hun looneisen te matigen ! Wat heeft zo'n oproep — die op zichzef redeijk was omdat in het plan veel aandacht wordt gevraagd voor gemeenschapsvoorzieningen — in feite te betekenen wanneer de vakbeweging zich aan de andere kant finaal laat overompelen ? Terwijl het daarbij nog zeer de vraag is of de arbeiders die nauwelijks nog een band hadden met hun vakbonden, nú plotseling hevige bondsleden zullen worden. Daartoe moet er in de nederlandse vakbeweging nog wel iets meer veranderen. Zegt een pas verschenen rapport over het (protestantse) Christelijk Nationaal Vak-Verbond immers niet dat de vakbeweging sinds lang geen beweging meer is ?

de ontwikkelingssamenwerking

zijn wij er wel toe bereid ?

Morgen zendt het menslievende Vlaanderen nog maar eens zijn zonen en dochters de straat op voor een grootscheepse huis-aan-huis bedeltocht. Om vijftig, zestig, misschien wel vijfenzeventig miljoen bijeen te halen voor de de « de derde wereld ». Wie zou er iets op tegen hebben...

Toch wordt de hele aktie nogal eens aangevochten: al die mooie tijd en kostbare energie voor een bedrag dat per slot van rekening nauwelijks een druppel is op een gloeihete plaat. Andere kritici zagen de energie liever besteed aan een intense drukkingsaktie op de politici en gezagsdragers allerhande. En er zijn ook mensen die geldinzamelingen eigenlijk totaal overbodig achten. Zij zeggen dan : de landen waar de armen verder worden uitgebuit dienen — desnoods via een gewelddadige revolutie — tot de noodzakelijke struktuurveranderingen te worden gebracht.

En dan hebben wij het niet eens over de brede waaier van meningen en opvattingen die tussen de ekstremen in liggen. De ontwikkelingssamenwerking is een onderwerp waar men nauwelijks over uitgepraat raakt.

evolutie, revolutie

De hele 11-11-11-aktie, die inderdaad een betrekkelijk geringe som opbrengt, het weze dan nog honderd miljoen, vindt eerder haar betekenis in haar karakter van « schok-dag ». Het feit alleen al dat aan honderdduizenden gevraagd wordt heel even maar aandacht op te brengen voor de arme landen, is een pluspunt.

Het is echter duidelijk dat een werkelijke hulpaktie aan de ontwikkelingslanden inderdaad op andere principes moet stoelen.

Sommige groepen — o.m. de mensen van de derde wereldbeweging zien alle heil in radikale struktuurhervormingen in de ontwikkelingslanden. Hun redenering gaat vaak uit van een marxistische dialektiek, maar dan toegepast op de ontwikkelingslanden. Geef de ontwikkelingslanden andere en betere strukturen, zodat de rijkdommen evenredig kunnen verdeeld worden in die landen. Nationalizatie, kollektivizering, dat zijn dan de hoofdpunten op het programma, liefst nog omkaderd met de idee dat alle ontwikkelingslanden maar liefst één socialistisch blok moeten gaan vormen. Om dit te verwezenlijken moet geweld niet worden uitgesloten.

Hierbij passen toch wel enkele bedenkingen :

het revolutionair effekt volstaat niet

Wanneer in de arme ontwikkelingslanden de rijken worden onteigend en er een herverdeling van die rijkdom doorgevoerd wordt, dan is dit slechts een druppel in de zee. Zo'n herverdeling is voor de meeste landen op zichzelf niet voldoende om ze in een kurve naar meer ontwikkeling te brengen.

Dit neemt natuurlijk niet weg dat een rechtvaardige herverdeling van de welvaart moet worden doorgevoerd en het is duidelijk dat machtspozities van plaatselijke potentaten of van groepjes, met gewoonlijk een ergerlijke feodale verpaupering van het volk, niet meer kunnen geduld worden (vergelijk het « arme » Vlaanderen tussen 1850-1920) maar is een revolutie hét wondermiddel ? En wat als blijkt dat die landen achteraf met hun nieuwe struktuur niet kunnen werken ?

struktuurveranderingen ook hier

De ontwikkelingslanden hebben in alle opzichten zo'n achterstand opgelopen, dat moet gevreesd worden dat ze op eigen houtje die achterstand moeilijk of niet zullen kunnen inlopen. Struktuurhervormingen alléén in de derde wereld zullen slechts rezultaat hebben wanneer ook in het rijke Westen fundamentele wijzigingen komen in de mentaliteit en in de relaties met de derde wereld.

Hoe men het ook keert en draait, wanneer wij het echt willen menen met de ontwikkelingssamenwerking, dan is een grote inspanning van het rijke Westen onontbeerlijk: Wij alleen hebben de materiële mogelijkheden, maar ook de technologische en wetenschappelijke middelen om de derde wereld te helpen.

Ach, het gaat hierbij niet zozeer over percenten van het bruto-nationaal produkt in ontwikkelingshulp omgezet. Voor elk land zal telkens moeten onderzocht worden welk soort hulp moet worden geboden, om dit land in een ontwikkelingsbaan te brengen. Hiervoor moeten modellen worden bestudeerd, ontwikkeld en getoetst, waarbij dan ook noodzakelijkerwijze de strukturen te pas komen. Handelsstrukturen bij voorbeeld in de vorm van multi-laterale handelsakkoorden tussen donorlanden en ontwikkelingslanden. En telkens weer zullen die modellen en strategieën wetenschappelijk op hun waarde moeten onderzocht worden, steeds weer opnieuw, voor elk geval afzonderlijk.

De ontwikkelingssamenwerking moet werkelijk groeien, langs wegen van geleidelijkheid, naar nieuwe strukturen in de ontwikkelde landen zowel als in de ontwikkelingslanden zelf. Strukturen die multilateraal worden opgezet, en multilateraal worden bestuurd.

wie a zegt...

Voor ontwikkelingsprogramma's zijn er brains en kapitaal nodig, voor beide moeten de derde landen bij het Westen aankloppen. We zullen dus een deel van ons kapitaal moeten afstaan aan de ontwikkelingslanden. Er is nog een tweede konsekwentie : door onze hulp aan de ontwikkelingslanden zullen wellicht sommige industrietakken van het Westen daaronder lijden : Voeren we bijv. de rietsuikerproduktie op tot een konkurrentieel niveau dan zal misschien onze bietsuikerproduktie moeten stopgezet worden. Hetzelfde geldt voor de tekstiel en voor sommige andere sektoren.

De vraag is dus : zijn wij bereid een deel van ons inkomen rechtstreeks af te staan, en in de toekomst ook een deel van onze produktie op de helling te zetten ?

Dit laatste punt brengt konsekwenties mee voor leden van onze gemeenschap, bijvoorbeeld bedrijfssluiting, omschakeling.

Reden te meer waarom geleidelijkheid geboden is.

eigen belangen

De belgische ontwikkelingshulp komt nog hoofdzakelijk ten goede aan voormalige koloniën. Dit kan tot een nieuw soort kolonialisme leiden.

Voor het overige wordt in het kader van de belgische ontwikkelingshulp vastgesteld dat (voor 1968) het aandeel van de private sektor voor 90 % bestond uit exportkredieten, die volgens het Pearsonrapport geen enkel giftelement bevatten (zie Dosfelnota nr 2, Dosfelinstituut, Tribunestraat 14. 1000 Brussel).

Bovendien worden sommige bilaterale akkoorden gesloten met het oog op het stimuleren van de handelsbetrekkingen met die landen (zie bv de handelsmissie naar Indonezië waarvan ook een vertegenwoordiger van de minister van Ontwikkelingssamenwerking deel uitmaakte).

De ontwikkelingshulp in ons land moet dus duidelijker worden gestuwd in de richting van meer multilaterale samenwerking, van een groter aandeel van de publieke sektor en van een volledige scheiding tussen ontwikkelingssamenwerking en het aanmoedigen van de uitvoer van private firma's.

De ontwikkelingssamenwerking in ons land mist een duidelijke beleidsoptie. Wij weten blijkbaar niet zo goed waar wij naartoe willen en hoe wij het zullen doen. Er zijn onvoldoende objektieve kriteria voor wat betreft de keuze van de landen, terwijl daar ook te weinig objektieve informatie over bestaat. Ten slotte is de belgische ontwikkelingshulp te veel afgestemd op het verstrekken van hulp via westers onderwijs waarvan men de waarde in een ontwikkelingsland moet in vraag stellen.

inspraak tot op het beleidsniveau en strukturen

De Dosfelnota nr 2 merkt terecht op dat de Dienst voor Ontwikkelingssamenwerking nooit de rol heeft kunnen spelen die hem oorspronkelijk werd toebedeeld nl. het nemen van beleidsopties en het koördineren van verschillende initiatieven. Hetzelfde geldt voor de adviesraad van de DOS, terwijl ook de permanente konferentie voor ontwikkelingssamenwerking in handen wordt gehouden door een raad van beheer die tipische establishment-figuren bevat.

In de permanente konferentie moeten de demokratische en eigentijdse opvattingen over ontwikkelingsbeleid kunnen doordringen door een beter gedozeerde inspraak, terwijl de DOS fundamentele opdrachten moet krijgen. In die zin is de geplande overbrenging van de DOS naar Buitenlandse Zaken nefast te noemen daar dit de DOS nog meer dan voorheen ondergeschikt dreigt te maken aan Belgie's buitenlandse belangen.

Ten slotte zit er aan gans de kwestie ook nog een (dikke) taalgrief vast : de vlaamse groepen die zich met ontwikkelingssamenwerking bezighouden zijn meer idealistisch en minder establishment-gebonden dan de mensen die het tot nu toe in de hoogste organen voor het zeggen hebben.

Aktie voeren is goed, maar ze weze dan wel zo doelmatig mogelijk. En het wordt de allerhoogste tijd want, om een woord van pater Wuytack, de vlaamse priester die uit Bolivië werd verwezen, te gebruiken : « die mensen kunnen eigenlijk geen minuut meer wachten ».

W. Augustijnen

Begin december zal kamerlid De Facq interpelleren over de opties die te nemen zijn inzake belgische ontwikkelingssamenwerking, nadat hij reeds vroeger minister Scheyven over zijn beleid heeft geïnterpelleerd. Dhr De Facq is tevens aktief in de bevoegde kamerkommissie, waar hij o.m. een amendement indiende bij de motie d'Alcantara, om aan te dringen op een verhoging van de bijdrage voor ontwikkelingshulp, die tot nog toe nog steeds niet 1 t.h. van het bruto nationaal produkt bedraagt. Hij stelde de minister vele vragen via het vragenbulletin van de Kamer, zowel wat de taalverhoudingen aangaat in de Dienst voor Ontwikkelingssamenwerking als wat de officiële belgische ontwikkelingshulp zelf betreft.

Zijn kollega, kamerlid Coppieters, diende een wetsvoorstel in om de wapenhandel te nationalizeren, over welk onderwerp ook senator van Haegendoren ettelijke vragen op de ministers afvuurde. In een fel opgemerkte tussenkomst bij de bespreking van de begroting op 25 februari jl. zette dezelfde senator het standpunt van de Volksunie over ontwikkelingssamenwerking uitvoerig uiteen.

Wijzen we er ten slotte op dat de Volksunie nog niet zo lang geleden van alle partijen de enige was, die uitvoerig en pozitief haar programma inzake ontwikkelingshulp uiteenzette, waar de andere partijen het bij vage algemeenheden hielden.

Dit programma (samen met de vizie der andere partijen) is in gepolikopieerde vorm nog steeds te verkrijgen op het VU-sekretariaat of op Dosfelinstituut, Tribunestraat 14 te Brussel.

de grootse plannen van "ons erfdeel"

Jawel, ze bestaan nog in Vlaanderen : mensen die nooit eens een nummer van « Ons Erfdeel » onder ogen kregen. Zoals die kritische jongeman met zijn « ach, zeker weer een van die heimatblaadjes ?... »

Ik heb hem een recent eksemplaar laten inkijken. Heus, zijn verrassing was oprecht. Dat dit kàn in dit ondermaatse land !

Het wordt pas prettig als je d'er nog vlug even bij vertelt dat dit eigenlijk het werk is van één mannetje, dat daar ergens aan de westvlaamse grens met Frankrijk woont. Van Jozef Deleu, een leraar die het allemaal heeft klaar gespeeld in zijn vrije uren. Dertien jaar heeft hij erover gedaan om van het bescheiden blaadje van toen, twintig bladzijden en een oplage van 150 eksemplaren, een fraai kultureel tijdschrift te maken. Het grootste en meest veelzijdige van ons taalgebied.

En nu staat me daar in het Staatsblad van 17 september plots te lezen dat « Ons Erfdeel » een stichting wordt. Geeft Jozef Deleu zijn levenswerk zomaar uit handen ? Of wat is er dan wel aan de hand ?

autonome redaktie

Deleu : « Geen gevaar, man, voor « Ons Erfdeel » komen nu pas de grote kansen. Je begrijpt, zoals het de laatste jaren allemaal gegroeid is kon het, mocht het niet langer een eenmans-onderneming blijven. Ik overdrijf trouwens, een eenmanszaak is het al lang niet meer : « Ons Erfdeel » is nu een hechte ploeg en drijft op een honderdtal bekwame en toegewijde medewerkers uit Vlaanderen, Nederland en Jaarbuiten. De redaktie blijft totaal autonoom, dat staat glashelder verwoord in de statuten van onze nieuwe stichting. Lees maar : « De redaktie is voor de inhoud van haar uitgaven geen verantwoording verschuldigd aan de raad van beheer en/of de algemene vergadering van de vereniging. » « Ons Erfdeel blijft dus wel degelijk « Ons Erfdeel ». Ik moet zeggen dat ik zéér gelukkig ben met deze oplossing, die alle mogelijke garantie biedt, en die wellicht een unikum is in onze perswereld. Bovendien geloof ik oprecht dat de stichting-formule zal toelaten bepaalde grootse plannen te realizeren waarvan wij al lang dromen. Hoe vaak hadden wij het onder mekaar niet over « we zouden dit moeten doen, en dat kunnen doen », maar telkens weer stonden wij voor de muur van onze beperkte mogelijkheden. »

hoe het groeide

Hij vertelt hoe het in die dertien jaar geleidelijk is gegroeid. Hoe André Demedts hem zekere dag in december 1956 uitnodigde naar een vergadering van het «Komitee voor Frans-Vlaanderen», waar plannen gesmeed werden voor een blad dat de problematiek van Frans-Vlaanderen in Nederland en Vlaanderen zou bekend maken. En of hij, Jozef Deleu, daarvoor wilde zorgen.

« Ik was jong » zegt Deleu « en aanvaardde dus maar. Ik kreeg 400 fr en begon met een nummer van twintig bladzijden en een oplage van 150 eksemplaren. Verzamelaars geven voor dat schaars geworden eerste nummer nu al méér dan 200 frank... En dan is het blad geleidelijk gaan groeien én in omvang én in oplage. In de eerste jaargangen ging het vrijwel uitsluitend over de problematiek van het vergeten Frans-Vlaanderen, zoals in de opdracht voorzien. Maar van lieverlede zijn wij de zaken heel wat ruimer gaan zien. In feite had het weinig zin Frans-Vaanderen als een apart geval te blijven bekijken. Wij moesten het plaatsen in het geheel van de nederlandse kultuurproblematiek. Een algemeen nederlands integratiestreven, met Frans-Vlaanderen er vanzelfsprekend bij, dàt moest het worden. »

realisme

« Ons Erfdeel » heeft er onbetwistbaar toe bijgedragen Frans-Vlaanderen uit het louter folkloristische verdomhoekje te halen.

« Met folklore en onrealistische dromerijen over een her-vernederlandsing komen wij er niet » zegt Deleu. « Toch heeft een realistische nederlandse kultuurpolitiek daar echt nog wel zin. De nieuwe franse wet op het tweede taalonderwijs kan daartoe een goed hulpmiddel zijn. Er zijn daar echt wel mogelijkheden voor het Nederlands als tweede taal, vooral wanneer wij aanpikken bij de betekenis van het Beneluxgebied voor het hele noorden van Frankrijk en bij de europese integratiegedachte. Dit is lang geen kultuurpessimisme. Het volkomen opgeven van een streek van zodra die niet langer meer zuiver vlaams is, getuigt veel meer van defaitisme. Denken wij maar even aan de geschiedenis van Komen-Moeskroen bijvoorbeeld... Als je precies wil weten hoe wij tegenover de huidige werkelijkheid staan in dat oud-vlaamse gebied in Frankrijk, dan moet je er dat boek van Nyssen en mij even op nalezen : « Frans-Vlaanderen » (Van In), vooral het laatste hoofdstuk. »

zeggen en zijn

« Maar genoeg over Frans-Vlaanderen nu. In « Ons Erfdeel » komt de hele vlaamse beweging, het ganse nederlandse integratiestreven, al wat leeft en beweegt in ons kultuurgebied sedert jaren ruimschoots aan bod. Wij vinden het belangrijk dat « Ons Erfdeel » een geintegreerd blad is geworden, met regelmatige medewerking van Frans-Vlamingen, Vlamingen en Nederlanders en ook van buitenlanders die belangstelling hebben voor onze kultuur. Al dat gebabbel, al dat geschrijf over integratie werden wij zat. Wij wilden gewoon een algemeen nederlands blad zijn, en ik geloof dat wij daar goeddeels in slaagden ook. Weet je dat wij méér dan duizend abonnees hebben in Nederland, evenveel in Frankrijk, de rest in Vlaanderen maar ook een niet te onderschatten aantal in talrijke andere landen. « Ons Erfdeel » heeft nu een oplage van zowat 10.000 eksemplaren, en is daarmee het kultureel tijdschrift met de hoogste oplage geworden in het nederlandse taalgebied. Zelfs in Wallonië hebben wij heel wat abonnees. Daarmee zijn we echt goed op weg om van ons blad een ambassadeur te maken voor onze kultuur. Vandaar ook de artikelen in het Frans, het Engels. Waarom zouden wij aan buitenlanders, in hùn taal, niet de mogelijkheid geven ons te leren kennen, en vooral onze beste kulturele en artistieke prestaties ? Eigenlijk ligt dat aan de grondslag van wat nu de Stichting «Ons Erfdeel» is geworden. »

grootse droom

Instellingen zoals een « Alliance française », een « British Council » of een Goethe-instituut hebben wij voor de nederlandse kultuurgemeenschap helaas niet. Wil de nieuwe Stichting het zover schoppen ?

Deleu : « Klinkt het pretentieus daarop volmondig « ja » te antwoorden ? Ik wil toch dit ter overweging geven : « Ons Erfdeel » bevat nu reeds jaren de elementen die tot de oprichting van zo'n nederlandse instelling kunnen bijdragen. Om er enkele te noemen : een grote en dinamische groep nederlands-kultuurpolitiek bewuste medewerkers met ervaring, een volstrekt pluralistisch en niet-partijpolitiek gebonden ingesteldheid, een voor de huidige begrippen grote belangstelling en medewerking in binnen- en buitenland. Kan dit geen goede onderbouw genoemd worden voor een organisme, dat inderdaad zou kunnen uitgroeien tot wat de hoger genoemde instellingen voor hùn respektieve kulturen betekenen ? »

konkrete plannen

De Stichting « Ons Erfdeel » heeft reeds een konkrete planning opgesteld voor de komende jaren. Er wordt een permanent redaktiebureau voorzien, dat zal instaan voor de uitbreiding van het huidige tijdschrift « Ons Erfdeel » (volledig in het Nederlands) tot zes nummers per jaar, in plaats van vier. Via dit permanent redaktiebureau worden ook nevenuitgaven van « Ons Erfdeel » gepand in het Frans (4 nummers per jaar) en misschien later ook in het Duits en in het Engels. Dit met de uitdrukkelijke bedoeling « de nederlandse kultuur te exporteren naar de verschillende taalgebieden ». Zoals voor het huidige « Ons Erfdeel » zou streng de hand worden gehouden aan kwaliteit en fraaie prezentatie.

De aanstelling van een permanent redaktiebureau zou verder gepaard gaan met de oprichting van een « dialoogcentrum Ons Erfdeel ». Dit is bedoeld als een bestendig centrum voor internationaal kontakt en overleg, altijd weer met dezelfde bekommernis : de verspreiding en de bekendmaking van onze kultuur in het buitenland.

De pionier van het eerste uur, duivel-doet-al Jezef Deleu, reist momenteel Vlaanderen af om de (financiële) middelen te vinden die moeten toelaten die grootse droom te verwezenlijken. Hij weet van wanten en staat niet voor de eerste tegenslag. Wij geloven het oprecht : een man die « Ons Erfdeel » heeft weten te maken tot wat het nu is geworden, zal ook wel de nieuwe Stichting van de grond krijgen. Wij wensen Jozef Deleu en zijn medeavonturiers voor de goede nederlandse zaak alvast het allerbeste.

p.m.

de WIJ de wereld

vlaams nationaal

Indien nog moest bewezen worden dat de Verenigde Naties een kwarteeuw na hun stichting op politiek terrein volledig aan hun doel zijn te kort geschoten dan is daar het debat in de assemblee over de krizis in het Midden Oosten, dat onmiddellijk volgde op de akademische viering van het 25-jarig bestaan om dit — overbodig — bewijs te leveren. Weliswaar heeft de UNO op technisch gebied via nevenorganizaties niet te loochenen verwezenlijken op haar aktief, maar ook op gebied van ontwikkelingshulp en sociale vooruitgang, die samen met het vestigen van de wereldvrede de drie hoofdelementen van het handvest van San Francisco uitmaakten heeft de UNO gefaald.

Dit falen heeft dan ook de hele sfeer van dit zilveren jubileum bepaald en de vaststelling bevestigd dat het organisme in feite slechts diensten bewijst in zoverre het als ontmoetingsplaats « met vele koelissen » alsnog het ergste voorkomt. Als prikkel echter, als initiatiefnemer schiet de instelling volledig te kort.

geen lauwerkroon

Zicht op een algemene UNO-vergadering in het VN-gebouw, de « wafel », te New-York. Hier is de stem van de wereld te horen. Of liever : hier zou de stem van de wereld moeten weerklinken. Na 25 jaar blijft de VN nog steeds een ideaal !

Alle waarnemers zijn het over dit virtueel faillissement eens. Dit jammerlijk tekortschieten is in de eerste plaats het gevolg van de struktuur van de Veiligheidsraad, zowat het uitvoerend en « alarm »-orgaan van de Verenigde Naties. De twee zogenaamde supermachten Amerika en Rusland hebben zich van meetaf opgeworpen als machten die het voor het zeggen hebben. Frankrijk en Engeland werden er voor de vorm van vaste veiligheidsraadsleden bijgenomen, zonder veel in de pap te brokken te hebben, wat tijdens het bewind van de Gaulle tot een soort frans half absenteïsme, halve obstruktie leidde, terwijl Engeland in het zog van de grote amerikaanse halfbroer kon varen. Het geval China is op zichzelf een aanfluiting van alle logika : deze vijfde zetel wordt bekleed door een vertegenwoordiger van Formosa, dat hoezeer het ekonomisch ook floreert, toch geenszins met het reusachtige China van Mao kan vereenzelvigd worden, wereldmacht wie het gewoon UNO-lidmaatschap werd en wordt geweigerd. Daar de vijf vaste leden van de veiligheidsraad over een vetorecht beschikken (de zes andere, om de twee jaar te kiezen leden beschikken daar niet over) is het duidelijk dat door deze struktuur zelf de efficiency als werelorganizatie van meetaf tot nul werd herleid. De UNO bestaat slechts bij de gratie van de twee grote wereldmogendheden (waarbij zich dan nog het verschijnsel voordoet dat Amerika financieel sterk bijdraagt om het organisme in leven te houden terwijl de Sovjet-unie heel schraperig omgaat met haar bijdragen, waarvan ze er zelfs sommige jaren met grote vertraging betaalt).

Hoe wil men dat in dergelijke omstandigheden de UNO aan haar doel en rol beantwoordt ? Sekretaris-generaal Oe Tant heeft zelf de onmacht van de UNO getipeerd met de woorden « Als een vraagstuk in de wereld een kans tot oplossing heeft dan lossen de twee groten het door onderlinge afspraak op, zonder de UNO te kennen. Staan ze voor een zeer moeilijk op te lossen probleem, dan spelen ze het de UNO toe ». Dat Oe Tant zich daarvan terdege bewust is blijkt uit het feit dat hij naar aanleiding van het 25-jarig bestaan van de UNO de grote vier op een diner uitnodige, en de zeven andere leden van de veiligheidsraad op het matje liet staan ! Oe Thant is trouwens een omstreden figuur, want onder zijn bewind als sekretaris-generaal speelde de UNO haar laatste restje initiatief kwijt. Hammerskjoeld, zijn in Kongo in tamelijk misterieuze omstandigheden om het leven gekomen voorganger, greep veel vaker persoonlijk in (niet steeds met even gelukkige gevolgen, maar dat is een andere zaak, omdat o.a. ook Hammarskjoeld in zijn streven werd gekonditioneerd door de scheve struktuur van het uitvoerend UNO-orgaan, waarvan ten slotte ook hij afhankelijk was).

De UNO-nevenorganizaties komen in hun beperkte werkmogelijkheden nog het best te voorschijn uit deze 25 jaar : Unesco, FAO (wereldvoeding), wereldgezondheidsorganizatie, wereldorganizatie voor vluchtelingen, enz hebben gedaan wat ze konden doen. Indien echter het egoïsme der grote mogendheden de plaats had geruimd voor een echt inzicht in de wereldproblematiek dan zouden deze prestaties heel wat overtuigender zijn geweest, want de mensen en de technisch-organizatorische kennis zijn voldoende aanwezig om de uit te voeren opdrachten op 'n veel groter schaal en in een veel grotere intensiteit uit te voeren. De problemen van het levensmilieu, waarvan de wereld zich tans bewust wordt, liegen er niet om. Dit verloop van zaken bewijst eens te meer dat zonder een echt politiek gezag ook de oplossing van rechtstreeks niet als politiek te beschouwen vraagstukken slechts half of helemaal niet kan verwezenlijkt worden.

Uiteindelijk is het zo dat UNO de minst kwade « oplossing » van alle is, inderdaad een « machin » maar dan toch nog een ontmoetingsplaats. Indien de UNO niet reeds lang is uiteengespat is dat ten slotte te danken aan het sinds de tweede wereldoordog bestaande machtsevenwicht tussen de twee blokken, een paradoksale toestand doch niettemin zeer reëel.

deze week in de wereld

- **Na een nieuw weekend van geweldplegingen in Noord-Ierland kondigt de leiding van het britse bezettingsleger een hardere koers aan tegenover betogers en « uitdagers van het britse leger ».**
- **Te Karatsji, Pakistan, rijdt een vrachtwagen, waarvan de chauffeur anti-kommunistische leuzen roept, in op de groep personaliteiten, die de poolse prezident Spychalski (voor een staatsbezoek op het vliegveld verwelkomd) vergezelden. Vier doden w.a. de poolse vice-minister van Buitenlandse Zaken Wolnyak. Scherpe poolse reaktie : Warschau weigert aan pakistaanse delegatie, het stoffelijk overschot van de poolse slachtoffers bij hun repatriëring te vergezellen.**
- **Katastrofale brand in dancing te Saint Laurent-du-Pont nabij Grenoble : aantal doden wordt op meer dan 150 geschat. Velen van de dansende jongelui verkoolden totaal, van de drie uitbaters kwamen er twee om het leven. Nooduitgangen waren afgegrendeld om « zwartdansers » het binnendringen zonder betalen te beletten.**
- **Salt-besprekingen tussen Russen en Amerikanen te Helsinki, Finland, hervat. Na de besprekingen te Moskou tussen afvaardigingen van ruimtevaartdeskundigen van beide landen zijn de besprekingen te Helsinki (beperking van de strategische wapens) een tweede lichtpunt in de sterk afgekoelde russisch-amerikaanse betrekkingen.**
- **Ontvoerde luchtmachtbevelhebber Ecuador, general Sandoval, na vijf dagen ongedeerd terecht, na in het oerwoud aan zijn ontvoerders te zijn ontsnapt.**
- **Nieuwe regeringen in Jordanië en in Tunezië : beide « operaties » houden verband met het streven naar een vlotte werking van het interarabisch toezicht op de uitvoering van het akkoord tussen Hoessein en de palestijnse verzetsorganizaties.**
- **Terwijl de westduitse minister van BZ Scheel met zijn russische kollega Gromyko te Frankfurt besprekingen voert over Berlijn en het niet-aanvalspakt, ontdekt de Nato « 5000 vergeten tanks », nl. rezerve-pantserwagens, hoofdzakelijk opgeslagen in West-Duitsland, die door het Pentagoon niet meegeteld waren bij het nagaan der machtsverhoudingen in Europa. Het amerikaans defensieministerie bestempelt echter dit bericht als zuiver verzinsel.**
- **In de amerikaanse tussentijdse verkiezingen lijden globaal gesproken de republikeinen geen verlies en boeken zelfs een lichte winst voor de Senaat.**

marokko

De oude schoolherinnering dat twee lichamen niet tegelijkertijd op dezelfde plaats in de ruimte kunnen zijn geldt blijkbaar ook voor onze menselijke aandacht. Het ene nieuws verdringt het andere : de verkiezingen in Marokko, het einde van de uitzonderingstoestand die sinds 1965 in Marokko bestond is bijna ongemerkt voorbijgegaan.

Toen in 1953 sultan Mohammed V ben Joessef werd afgezet door de franse bewindslieden stonden de bladen er vol van. Zijn verbanning, zijn terugkeer in 1955, al de franse en marokkaanse intriges die er verband mee hielden werden ten minste vermeld in de dagbladpers. Of de verhoudingen nu zoveel eenvoudiger en duidelijker zijn geworden is allesbehalve zeker. Er zijn echter zoveel andere brandpunten in de belangstelling gekomen ! In zover die belangstelling niet zeer vermoeid is geraakt, of langzaam uitdooft.

Marokko is een van die eerder zeldzaam geworden koninkrijken die nog overblijven. Het ligt in het uiterste noord-westen van Afrika, begrensd door de Atlantische Oceaan en door de Middellande Zee, door Algerië in het oosten en door de spaanse Sahara in het zuiden. Over de grens met Algerië werd al spoedig na de onafhankelijkheid van dit land een oorlogje gevoerd, en met Spanje bestaan er natuurlijk ook twistpunten over de zuidergrens, over de enklaven Ifni en de spaanse steden aan de kust van de Middellandse Zee Mellila en Ceuta.

De hoogste berg in Marokko is de Toebel (4165 m) in de hoge ketting van het Atlasgebergte. er zijn woestijnachtige hoogvlakten die in het zuid-oosten overgaan in de Sahara, maar er is ook langs de atlantische kust een ongeveer 1050 km lange en 80 km brede strook vruchtbaar gebied. Zeventig procent van de bevolking leeft trouwens van landbouw, van landbouw op zijn marokkaans natuurlijk. De grote landeigenaars zijn er nog niet verdwenen, hoewel sinds 1964 een landhervorming begonnen werd.

Zoals in alle arabische landen (behalve dan het « moederland » zelf !) is de bevolking gemengd. Want ook dat zijn we vergeten : wat vandaag arabisch is, werd eeuwen geleden gewelddadig veroverd ! Zo leven er niet alleen in Algerië maar ook in Marokko nog altijd Berbers. Daarnaast zijn er uiteraard de vele schakeringen die uit de vermengingen voortkomen, die met de talrijke ingevoerde negerslaven inbegrepen.

Industrie is er nog niet veel, er is wel een tamelijk vlugge ontwikkeling. Grondslag hiervoor is dat er in Marokko nog al wat bodemrijkdom is : fosfaat (tweede wereldproducent), kobalt (op de derde plaats, en belangrijk voor onze atoombommen), mangaan, lood, ijzer, zink, aardolie en steenkolen.

Sommigen verwachten dat het maatschappelijk sisteem dat in Marokko heerst, spoedig of met enige vertraging, zal ineen storten. Anderen hopen op een geleidelijke omvorming. Voorlopig heeft de sultan (pardon, dat is nu : de koning) de macht in handen. Officieel is Marokko een niet-gebonden land, en men hoort ook vrijwel niets meer over de strijd om de grootste invloed tussen bijvoorbeeld de Verenigde Staten en Frankrijk, of met de Sovjetunie die niet zoveel kans heeft, maar beslist niet afkerig is. Zelfs bij de eigen arabische krizissen blijft Marokko opvallend langs de kant staan.

Is Marokko een gelukkig land ? Vraag het eens aan de toeristen die al niet meer tot de miljonairsklasse moeten behoren om er hun jaarlijkse vakantie door te brengen.

deze wereld in woord + beeld

publieke opinie

Naar aanleiding van het overlijden van Edouard Daladier werd over die man in de bladen nog al wat geschreven. Er werd echter maar heel weinig nadruk gelegd op een enkele gebeurtenis in zijn leven : de ondertekening van het verdrag van München over het Sudetenland, en meer speciaal dan nog over de opinie van deze man over de toen heersende publieke opinie in Frankrijk. Toen Daladier Le Bourget binnenvloog zag hij een grote menigte die hem opwachtte. Deze grote kenner van het openbare leven was zo goed ingelicht dat hij meende dat die mensen hem opwachtten om hem uit te jouwen. Hij kreeg er schrik van en zei dit ook duidelijk aan zijn medewerkers. In feite stond de menigte hem op te wachten om hem toe te juichen. Zo goed zijn grote politiekers vaak ingelicht over de stemming bij de mensen, die zij beweren te vertegenwoordigen.

natuurlijk ongewenst

Het is zonder meer vanzelfsprekend dat wat idealisten en overtuigden doen in burgerlijke ogen nogal onbegrijpelijk kan zijn. Betogen tegen de oorlog in Vietnam in Parijs, Londen, Brussel en zovoort, is al heel gewoon geworden. Zelf in Moskou gaan betogen tegen de diktatuur, die dan toch ook nog altijd in dat land heerst, is nog steeds ongewoon, onbegrijpelijk, want het is gevaarlijk. Na Vik van Brantegem en zijn voorgangers is nu ook een jonge Fransman, Olivier Morize, 21 jaar oud, uit Brest, in het Goem-magazijn aan het Rode Plein gaan betogen. Helemaal volgens de regels van de sovjetgrondwet en voor de algemeen erkende mensenrechten. Een gezonddenkende jongeman trouwens die na zijn aanhouding (nogal brutaal, maar natuurlijk het protesteren niet waard !) antwoordde op de uitspraak van de onderzoeksrechter : « In Frankrijk heerst het geld ! », « Ik ben het helemaal met u eens ! » Hij werd dan als ongewenste persoon uitgewezen. Wij hebben zo de indruk dat die geschiedenis in onze kranten ook al ongewenst was.

vier man

Iedereen weet wel dat er « gedacht » werd aan een amerikaanse tussenkomst in Jordanië tijdens de nu voorlopig voorbije burgeroorlog. In zo een geval worden dan natuurlijk een aantal voorzorgsmaatregelen genomen : troepen worden in alarmtoestand gebracht, vliegdekschepen veranderen van richting, valschermspringers worden ingeënt, enzovoort. De eigenlijke beslissing moet dan echter nog altijd worden genomen. Zo iets gebeurt dan in heel kleine kring. Wat de krizis in Jordanië betreft waren dat : prezident Nixon, minister van Buitenlandse Zaken Rogers, de leider van de speciale afdeling van datzelfde ministerie voor het Midden-Oosten Sisco en natuurlijk Henry (Heinrich) A. Kissinger, de speciale raadgever van de prezident voor nationale veiligheid. Vier man, hoe belangrijk ook, die beslissen over de oorlog en vrede en over het leven en de dood van tallozen. Misschien is dat toch nog veiliger als vierduizend man !

generaals sterven ook

De periode van het « grote sterven » van sovjetgeneraals is nu wel voorbij. De tijd dat in een paar maanden tijd enkele tientallen generaals stierven is zelfs al vergeten. En inderdaad generaals zijn ook sterfelijke mensen, hoe groot dit geheim tans ook is geworden. Toch gebeuren er nog steeds dingen die « merkwaardig » zijn. Jevgenii Loginov had vierenveertig jaar dienst en was luchtmachtmaarschalk. Sinds 1959 was hij de grote baas van de burgerlijke luchtvaart in de Sovjetunie en van 1964 af zelfs minister voor de Burgerlijke Luchtvaart. Bovendien werd hij in 1968 volledig lid van het Centraal Komitee van de partij. Toen kwam er scherpe kritiek tegen de mistoestanden in het gebied dat hij beheerde. In mei van dit jaar werd Loginov overgeplaatst naar een ondergeschikte post. Nu is hij « na een zware ziekte » gestorven. Hiér zou in elk geval een of andere joernalist op zoek kunnen gaan naar mogelijke achtergronden.

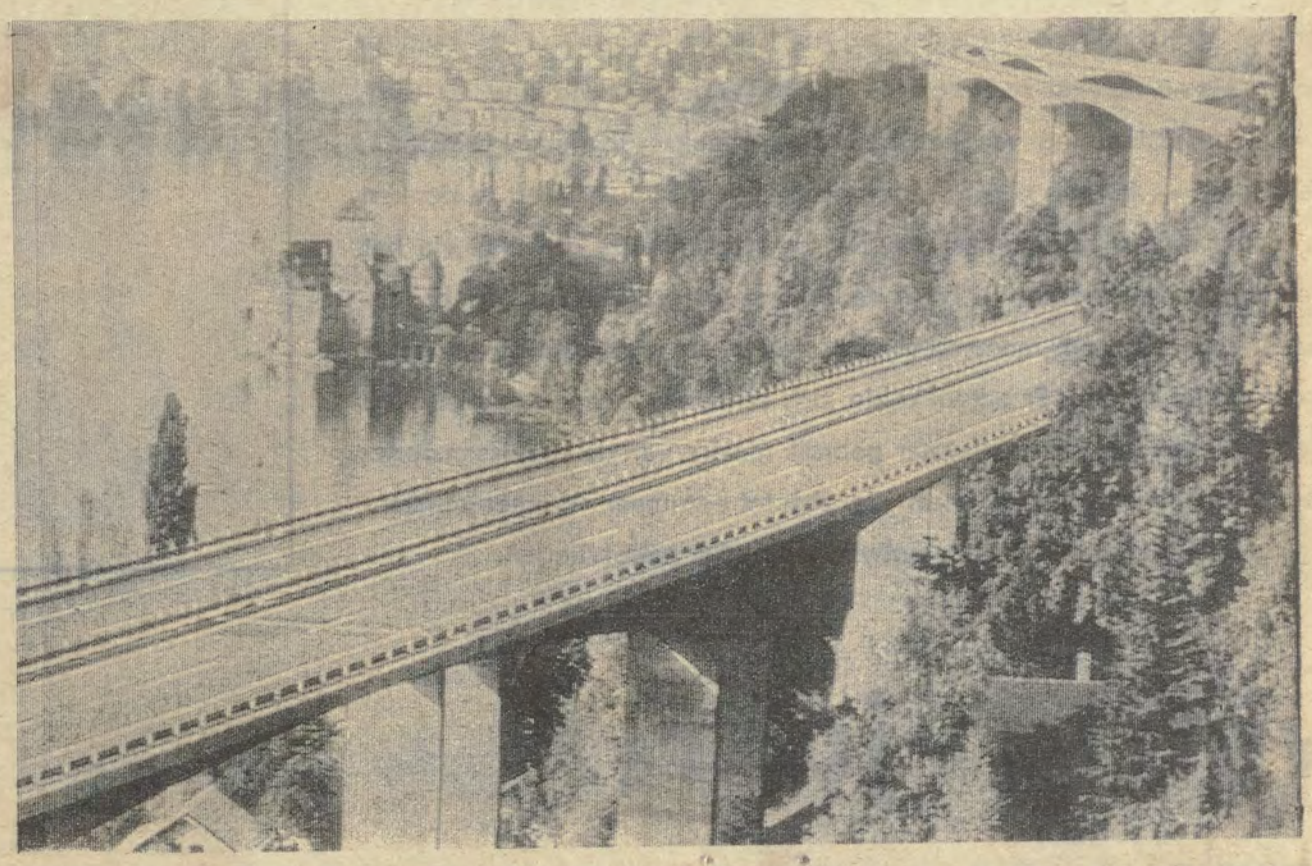

Volgende week wordt een gedeelte van de autoweg van Leman geopend. Een knap stukje viadukt langs het meer.

bernie cornfeld terug « uit elba »

(Argos) Zijn trouwste aanhangers waanden hem voorgoed uitgeschakeld. Achteraf leek het maar een tijdelijke bedwelming. Bernie Cornfeld is weer overeind en fit, kompleet de oude met het onverwoestbaar zelfvertrouwen dat we van hem kennen. Nieuw is alleen de piratenbaard die nu scherp met de mistroostigheid van zijn diafaan gelaat gaat kontrasteren. In een katwijl zat hij weer achter het stuur van het lek geslagen IOS (Investment Overseas Services). Meer dan honderd dagen had hij over het grootste financiële koekoeksei van de eeuw gebroed. Zolang zat hij nors en nukkig in zijn villa Elma (die Napoleon voor keizerin Joséphine liet optrekken) en staarde over de wateren van het feërieke meer van Geneve. Maar onveranderlijk bleven zijn gedachten bij Sir Eric Wyndham White, de britse diplomaat die zo vermetel was hem aan de top van het IOS op te volgen. Tussendoor zwoer hij de ondergang van zijn adellijke rivaal en doodsvijand. Nu zit Bernie weer achter de groene tafel van het Executive Committee van wat eens 's werelds merkwaardigste beleggingsfonds was. Sinds die dag schoten de dividenden, na een maandenlange lusteloze melancholie opnieuw Ikaros-achtig de hoogte in.

Bij die onverwachte comeback blijft Bernie, in tegenstelling tot wat men mocht verwachten, uiterst bescheiden akteren. De teruggekeerde zoon wijst het gemeste kalf af, maar verwacht van zijn kollega's hetzelfde ! Dit geldt op de eerste plaats voor de 24 sekretaressen uit de organizatie (helemaal niet opwindend, zegt Bernie) die het concern tot dusver een majoretachtige luister bijzetten. Bernie heeft ze allen met een kus tot afscheid de laan uitgestuurd. Alleen de amerikaanse Vicky Principale (25) heeft in zijn ogen genade kunnen vinden. En ook met zijn bekend vestimentair decorum is Bernie nu aan een strenge versobering toe. Hij zal voortaan alleen nog donkerblauwe pakken dragen. In zijn nieuwe opschik lijkt hij wel een viktoriaanse butler... met baard. Tot zijn drie straalvliegtuigen toe zijn nu tot werkloosheid gedoemd. Er hangt een norse berusting rond de krachtige motoren die hun meester in rekordtijd naar New York en San Francisco, naar Hongkong en Toronto hebben geschoten. Daar te Toronto, waar hij voor een schare IOS--rechters moest verschijnen, arriveerde hij zes uur voor Sir Eric Wyndham. In die tussentijd had hij al een dozijn prominente aandeelhouders voor zijn nieuwe en ambitieuze aanspraken gewonnen. « Efficiency first » is altijd zijn devies geweest.

Als hem vandaag de « Wanderlust » besluipt begeeft Bernie zich op jacht. Plots duikt hij dan op in de wilde Jura, als een wereldvreemde Nemrod, tuk op voorhistorisch wild. Na zo'n tocht is hij volstrekt ongenietbaar. Vroeg in de morgen ijsbeert hij rond in zijn paleis. Als een stakhanovist is hij steeds weer op zoek naar extra-werk, baant zich een weg naar bestofte dossiers die in de blackout op zij waren geschoven. Waar hij verschijnt wordt het stil. Dit geldt vooral voor de aandeelhouders die met hun verschijnen de onheimelijke stilte van de schuldeisers meebrengen, een deel van zijn onzekerheid, van zijn bange verwachting en van zijn grondeloze spijt om de lichtzinnige belegging. Gefascineerd door de buitenissige intresten hebben sommigen miljoenen tegen het alles-of-niets-experiment aangegooid, anderen het leeuwendeel van hun door zuinigheid verworven spaargeld. Velen zijn onkennelijk vermagerd, afgetakeld door de wroeging om hun onbezonnen bedrijf, ondermijnd door vrouwelijk gekijf, aangetast door het nadreunend zeuren van meevoelende vrienden... die zelf niet hebben geïnvesteerd. Allen ontvangt Bernie met een keihard aankomende onverschilligheid : Are You mr. Mommsen ? Unbelievable ! (niet te geloven !) En daar schuift Mr. Mommsen, aangevreten door jicht en financiële zorgen, als een bezemsteel op rolschaatsen, alweer de draaideur uit.

De comeback van Bernie Cornfeld is niet eens zo'n financieel mirakel. Oorzaak is een grove nalatigheid van mr. Wyndham himself die verzuimd had Cornfeld als IOS-direkteur voor Frankrijk te ontslaan. Via die achterdeur kwam Bernie de IOS-centrale van Geneve binnengewandeld : brutaal, uitdagend, maar uitbundig toegejuicht door zijn fans. Toch deelden lang niet allen in de algemene uitgelatenheid : in Duitsland kreeg Erich Mende een hevige schok. Zijn vrouw Margot moest hem nodig opmonteren. Nu zou, zo vreesde de voormalige voorzitter van de FPD, algauw gaan blijken dat hij tijdens zijn direkteurschap over de westduitse filiaal hooguit een Gallionsfiguur was geweest, niet eens op de hoogte van beslissingen die rechtstreeks de bondsrepubliek betroffen.

In « The Bernie Cornfeld Story » van Bert Cantor (Stuart, NY, 8. 95 dollar) wordt o.m. een tip gelicht van de sluier die de IOS-praktijken aan het oog van de buitenwereld onttrok : niet alleen kochten dames van zeventig jaar (en meer !) aandelen op termijnen van twintig en dertig jaar, maar van de astronomische beleggingen, die uit het wirtschaftswunderliche industriegebied van de Ruhr naar de centrale kas te Geneve, toevloeiden, kregen de belastingen minder dan de spreekwoordelijke kruimel, dwz geen fluit. En dan is daar ook het verhaal van Gail Drew, een thriller op zichzelf. Charmante Gail die ooit betere tijden had gekend toen ze in amerikaanse westerns whisky mocht schenken voor Jessie James en Bob Cassidy, was in die dagen bijzonder neerslachtig. Daarom trok ze haar revolver, drukte hem tegen de slapen van Bernie en eiste van haar geschokte werkgever een slordige tien miljoen Bf. Mocht de « magische investeerder » hier niet op ingaan dan zou Gail Drew de bondsrepublikeinse sluikoperaties ruchtbaar maken. De chantage mislukte toen een fuivende aandeelhouder nog laat kwam aanbellen. Via de gevangenis belandde Gail in een psichiatrische inrichting, vandaar opnieuw in de vrije wereld. Later heeft Bernie haar toch een riant villaatje gegeven. Over zijn avontuur met de vrouwelijke pistolero heeft Bernie maanden later hartelijk gelachen, vertelt Bert Cantor.

Of hij in de toekomst nog veel stof tot lachen zal hebben is niet eens zo zeker. Immers hoe diep het IOS in de rode cijfers geraakt is moet nu gaan blijken. In het laatste halfjaar boekte het concern alvast een verlies van anderhalf miljard Bf. Ook het privékapitaal van Bernie, door ingewijden ooit op 4 miljard geschat, is nu vervluchtigd ...en van zijn aandelen kan Cornfeld niet leven. Er zal hem, zo meent Cantor mistroostig, niets anders overblijven dan zijn drie straalvliegtuigen en twee kastelen te verkopen.

Hiermee eindigt, voorlopig, het verhaal van een magisch investeerder. En het zal wel wezen zoals Cantor schrijft : Bernie kwam weliswaar terug « uit Elba », maar ook voor Napoleon volgden toen Waterloo en St.-Helena. Er bestaat aardig veel kans dat Bernie Cornfeld, na zijn even onverwachte als vermetele comeback, voorgoed in de Nacht und Nebel van de financiële hagiografie verdwijnt.

De mens heeft steeds getracht zich van de aarde los te maken, en zich in de ruimte te bewegen : lang voor in Griekenland de myte van Daidalos en zijn zoon Ikaros ontstond (beiden vluchtten voor de toorn van Minos, maar tijdens die « vlucht » smolt het was van Ikaros' vleugels en hij stortte in zee) waren in de oudere kulturen — van Egypte en Babylon tot Perzië en China — myten en sagen ontstaan waaruit het menselijk verlangen naar een zich verheffen van de aarde sprak. Het zou echter pas in de 18e eeuw zijn dat de eerste geslaagde pogingen ondernomen werden om die oude droom te realizeren. Voorlopig bleef het bij de ballon als luchtvaartuig. Het is echter pas na de uitvinding van de exploziemotor dat de werkelijke « luchtvaart », het bewegen met toestellen zwaarder dan de lucht, voorgoed kon starten. Wat er zich daarna ontwikkelde — van het eerste primitieve toestel der gebroeders Wright tot de huidige jumbo-jets — betekende slechts de gestadige verdere uitbouw, de technische perfektionering van een eenmaal met sukses toegepast principe... Naast deze — tot een uit ons modern verkeer niet meer weg te denken en tot belangrijk kommunikatiemiddel geworden wijze om zich via het luchtruim te verplaatsen — bleef de oudere vorm, die van de ballonvaart, ten achter, om momenteel nog slechts als ontspanning en sport beoefend te worden. Er ontwikkelde zich echter eveneens een nieuwere vorm van vliegen, die weliswaar gebruik maakte van de kennissen opgedaan bij het motorvliegen, maar die zich tot een meer en meer zelfstandig-perfektionerende sporttak ontwikkelde : het zweefvliegen.

vijftig jaar zweefvliegen

In feite is de titel van ons artikel niet helemaal juist, want de zweefvliegsport, altans de eerste aanlopen ertoe, dateert van veel vroeger. Het is echter in 1920 dat voor het eerst in de Rhön (een tussen Spessart en Thüringerwald gelegen landstreek met bergtoppen van 300 tot 1000 m.) de eerste wedstrijden gehouden werden. Reeds in 1908 echter vermeldde het tijdschrift « Flugpost » pogingen tot zweefvliegen, en in 1909 werd deze sport reeds beoefend, zij het in zeer primitieve vorm, in verschillende vliegsportverenigingen. In 1911 zou het Flugsportverein van Darmstadt oefenen in het nabijgelegen Odenwald, om daarna naar de hellingen in de Rhön te trekken, naar de ca 1000 m. hoge Wasserkuppe, op wiens helling de Fulda ontspringt. De gimnasiasten Hans Gutermuth en Berthold Fischer riepen hun kamaraden op tot deze nieuwe sport die vooral bij de jeugd sukses kende. De oorlog stelde voorlopig een einde aan deze eerste ontwikkeling : Hans Gutermuth (naar wie nog een straat in Darmstadt genoemd is) sneuvelde als gevechtsvliegenier.

Na de oorlog verbood het Verdrag van Versailles de opbouw van een eigen vliegwezen, de bestaande vliegtuigen werden gekonfiskeerd of vernietigd en er was een algemeen vliegverbod. Oskar Ursinus, de « Rhönvater », riep toen de jongeren op : « wij willen vliegen — zonder motor ! ». Het nodige geld werd ter beschikking gesteld door een industrieel uit Frankfurt, lid van het stadparlement : Kotzenberg. Deze « maecenas van de luchtvaart » ging zover in zijn financiële ondersteuning van allerlei projekten, dat hij later helemaal in de vergetelheid geraakte. Op 24 mei 1920 riep de vereniging van Darmstadt op tot een eerste glij- en zweefvliegwedstrijd op de Wasserkuppe en op 15 juli werd de eerste wedstrijd geopend : er waren 25 jonge deelnemers met de meest diverse. soms eigenaardige konstrukties. Een eerste tragisch ongeval greep plaats : op 9 augustus stortte Eugen Edler von Loessl neer op de Wasserkuppe. In 1921 kende de wedstrijd reeds een grote belangstelling. Een kamp werd op de Wasserkuppe opgeslagen : het bestond uit een aantal oude legertenten en een slaapbarak. Er boden zich 46 vliegtuigen aan waarvan er 30 werden toegelaten. Prof. Wolfgang Klemperer vloog tot Gersfeld op 30 augustus, en op 13 september vloog Harth met een door hem en Messerschmidt gebouwde eendekker 21 minuten : het toemalige wereldrekord.

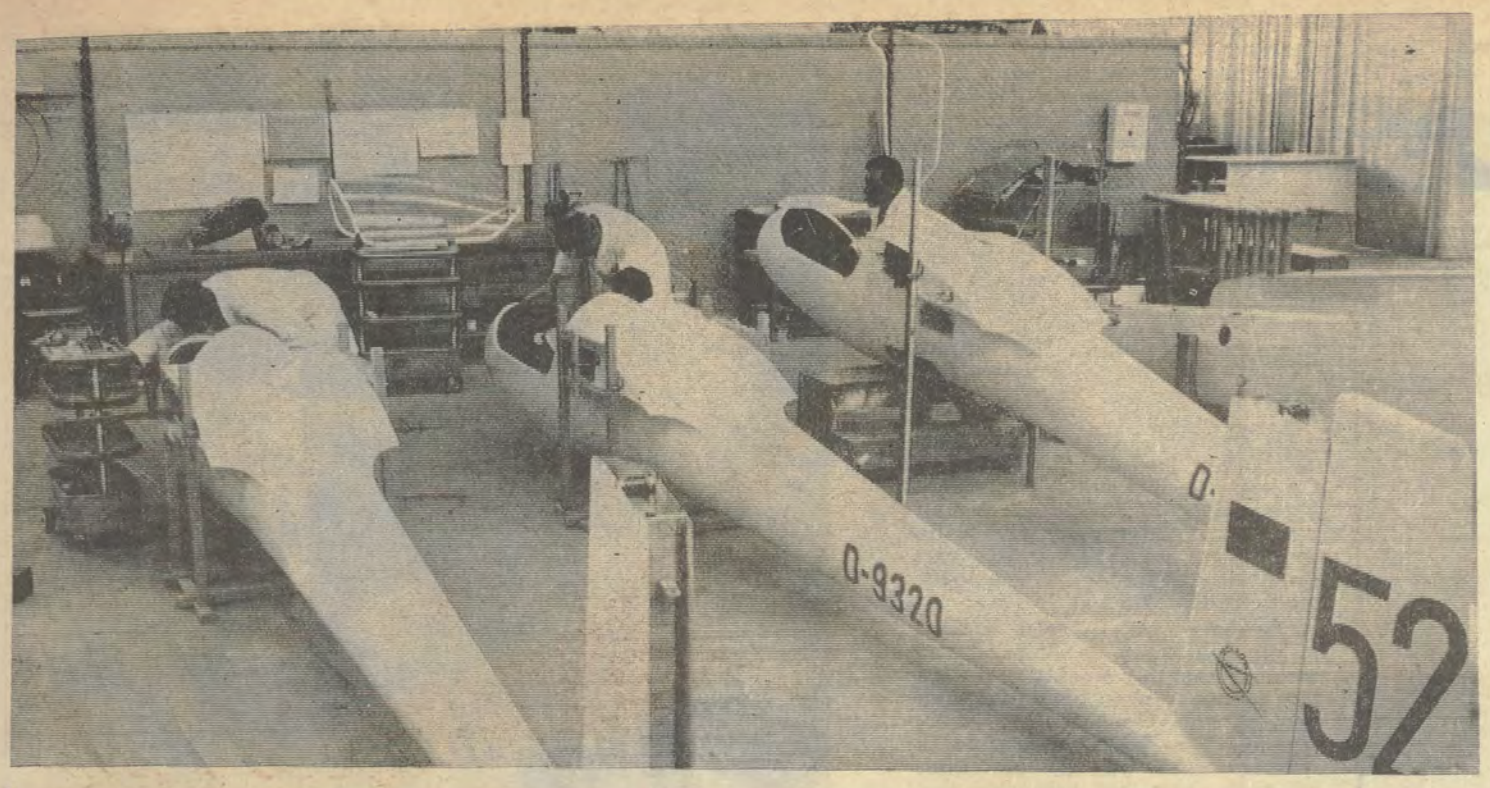

Vliegduur en afstand namen nu bijna sprongsgewijze toe : in 1922 vloog Martens (naar wie later de school op de Wasserkuppe genoemd werd) meer dan 1 uur en een paar dagen later bleef Hentzen 2 uur en 10 sekonden in de lucht. De zweefvliegsport groeide nu langzaam maar gestadig en had de moeizame pionierstijd achter zich. De geest van Wandervögel en natuurvrienden die de jeugd had bezield vóór de oorlog leefde ook na de oorlog, in een tijd van nationale vernedering en onzekerheid, voort. De roep naar de natuur en naar de verte, uit de beklemming der steden weg, klonk hen ook tegemoet uit de ruimte-veroverende zweefvliegerij, die juist bij de jeugd grote weerklank vond. Daarenboven kwam het feit. dat het motorvliegen onmogelijk was, de zweefvliegerij ten goede.

Welke populariteit deze sport reeds bezat, kon men in 1923 vaststellen toen het monument met de adelaar op de Wasserkuppe werd ingehuldigd. Het beeld was een geschenk van de weduwe van de — joodse — Hapagdirekteur Ballin, vriend van keizer Wilhelm II. Bij de inhuldiging waren er tussen de 50.000 en de 100.000 bezoekers. Het voetstuk draagt de bekendgeworden spreuk, met het : «Volk, fliege wieder... »

Meer en meer werd de Rhön en zijn hoogste berg, de Wasserkuppe. het Mekka der zweefvliegers en de « Berliner Zeitung» kon in 1930 terecht schrijven : « De Rhön is het Bayreuth der vliegsport geworden ». Niet alleen vanuit heel Duitsland, maar ook vanuit het buitenland werd aan de Rhönwedstrijden deelgenomen. In 1925 waren er reeds russische vliegers aanwezig. In 1930 was de internationale deelname belangrijk : vanuit Engeland, Frankrijk, Italië, Spanje, Rusland en België kwamen zweefvliegers naar de Wasserkuppe. Niet alleen kwantitatief groeide de zweefvliegsport, ook zowel naar konstruktie als vliegtechniek werden belangrijke verbeteringen bereikt. Een legendarische figuur in deze periode was Groenhoff, die in 1931 slaagde in een vlucht van 272 km. van München naar Kaader a/d Eger en achtenhalf uur in de lucht bleef. Groenhoff, zoon van een dominee uit Frankfurt, die als jongen te voet naar de Wasserkuppe trok en onderweg in hooioppers sliep, en die een der grootsten van zijn tijd in de zweefvliegsport werd. kwam evenals von Loessl tragisch om het leven op 23 juli 1932. De dag tevoren had Kronfeld, een andere « grote » van die tijd. zich kunnen redden uit zijn « Austria » met zijn valscherm. Groenhoff had dit geluk niet : wél sprong hij af, toen zijn vliegtuig in een onweer geraakte en stuurloos werd. maar zijn valscherm opende zich te laat.

Vanaf 1935 begon de Wasserkuppe startbaan voor lange afstandsvluchten te worden, en men slaagde erin sensationele afstanden af te leggen. Bij de wedstrijden dat jaar lagen vele vluchten boven de 200, 300 en 400 km. en vier geraakten boven de 500 km. Bij deze vier was de later dodeljk verongelukte Oeltschner en de huidige kommanderende generaal en befaamde jachtvlieger tijdens de oorlog, Steinhoff. In 1937 was de internationale deelname aan de wedstrijd groot : afvaardigingen uit Polen, Zwitserland, Tsjecho-Slowakije, Engeland, Oostenrijk en Yoego-Slavië namen eraan deel. In 1939 werd de twintigste Rhönwedstrijd gehouden. De oorlog en naoorlogse bezetting zouden een meer dan tien jaar lang hiaat betekenen in de reeks internationale wedstrijden op de Wasserkuppe en vele piloten zouden niet meer terugkeren uit de oorlog.

De bovenstaande greep uit de ontwikkeling van de vliegzweefsport heeft zich tot nog toe beperkt tot één enkel gebied, dat echter zoals reeds gezegd wieg en bedevaartsoord dezer sport werd, hoewel ook elders werkelijk pionierswerk geleverd werd : zo o.m. in Grunau in het Riesengebirge en in Rositten.

Daarenboven werden op de Wasserkuppe nog andere takken van de vliegsport beoefend : 40 jaar geleden greep er de eerste wedstrijd voor modelbouw plaats. Ook hier had Ursinus een belangrijk aandeel in de ontwikkeling. Maar een werkelijke primeur kreeg de Wasserkuppe in 1928, toen Fritz Stamer, leraar aan de Martensschule, voor het eerst een met raketten aangedreven vliegtuig startte, dat door von Opel in alle geheimzinnigheid gebouwd was.

in eigen land

In ons eigen land waren er in 1935 reeds enkele luchtvaartentocziasten die de koppen bijeenstaken om een zweefvliegklub op te richten. De « Scheldemeeuw » — zo heette de klub — verrichtte werkelijk pioniersarbeid in ons land : drie van die pioniers van onze zweefvliegsport vliegen nu nog regelmatig. Het vliegveld van Deurne speelde in deze eerste periode een vooraanstaande tol : er werd niet alleen regelmatig gezweefd maar er grepen ook tentoonstellingen plaats die het publiek met de jonge en hier nog weinig bekende sport wilden vertrouwd maken. Ook hier was de oorlog de spelbreker. In 1944 werd overgegaan tot de stichting van de Antwerpse Zweefklub Meeuw. De pioniersarbeid droeg vruchten : meer en meer klubs ontstonden in het vlaamse land.

Momenteel zijn er een vijfentwintigtal clubs waarvan de AMZ nog steeds de belangrijkste is. Verscheidene jaren slaagde zij erin het grootste aantal vlieguren te presteren van alle belgische klubs. Het vliegveld van Deurne — en dit aspekt mogen wij toch ook wel even onderstrepen — werd zodoende, door de werking van de antwerpse klub, een centrum voor het zweefvliegen waar het mogelijk is deze sport te beoefenen en ze te leren.

Tijdens de wintermaanden worden er teoretische lessen gegeven in de clubs, zodat het kontakt tussen de sportbeoefenaars blijft. In de zomer trekken de zweefvliegers naar het buitenland met hun familie en met een groot deel van het materiaal. Zo richtte de AMZ reeds verscheidene jaren een zomerkamp in te Aspres-sur-Buech, in de zuidelijke Alpen. Deze klub, zoals gezegd momenteel de grootste in Vlaanderen, telt een tachtigtal leden, waarvan de ouderdom gaat van 15 tot 65 jaar. Naast het klubmateriaal — eenzitters en tweezitters — zijn er ook nog de privétoestellen en een eigen sleeptoestel. Jaarlijks worden er van 1600 tot 1800 starts uitgevoerd. Naast lesvluchten worden ook luchtdoopvluchten gedaan.

Wij hoorden wel eens de mening opperen : een mooie sport, ja, maar duur. Een toestel kost inderdaad van enkele tienduizenden tot verscheidene honderdduizenden frank... Maar daarom wordt deze sport in klubverband beoefend. En er zijn andere sporten — denken wij maar aan de paardensport en aan het zeilen die minstens zo duur zijn. Vergelijken wij maar even met de kosten voor aanschaffing en onderhoud van een niet eens zo grote motorboot !

Toen deze zomer op de Wasserkuppe het feit herdacht werd dat vijftig jaar geleden voor het eerst de Rhönwedstrijden werden gehouden, betekende dit meteen het halfeeuwfeest voor de zweefvliegsport die in feite met de eerste Rhönwedstrijden pas voor goed in de openbaarheid trad. Het is daarom dat wij hierboven gesproken hebben van « vijftig jaar zweefvliegen ». De herdenking ging tevens gepaard met de viering van het twintigjarig bestaan van de duitse Aero-Klub. Bij de feestelijkheden bij die gelegenheid waren ook de prominenten uit het buitenland aanwezig, vertegenwoordigers van de zweefvliegerij van buiten de grenzen. Een der prominentste bezoekers van de Wasserkuppe in die dagen was wel de Amerikaan Armstrong, maanreiziger en zelf entoeziast zweefvlieger. De Amerikanen hebben trouwens nog andere relaties met de hoogste bergtop van de Rhön. Toen na de jongste wereldoorlog een vliegverbod alle aktiviteit op de Wasserkuppe stillegde, bouwden zij er een radarstation, waarvan de blinkende koepels in heel de streek zichtbaar zijn. Met de zweefvliegerij ging het er echter toen niet goed : de Martensschool, de oudste zweefvliegschool ter wereld, evenals het « Stamerhaus » werden afgebroken. Doch reeds einde der veertiger jaren trokken luchtvaart-entoeziasten op naar de Wasserkuppe, om er in de schaduw van het geschonden monument plannen te smeden voor de toekomst. Toen in 1950 het vliegverbod werd opgeheven, stond het eerste toestel er reeds klaar. Een grote bijeenkomst — met tienduizende aanwezigen — in 1951 was de voorbode van het stichten, in 1952. van de vereniging tot bevordering van het zweefvliegen.

ook utilitair

Wij hebben in het begin namen genoemd van enkele beroemde zweefvliegers die tragisch om het leven kwamen : von Loessl, Groenhoff. Daaruit besluiten dat zweefvliegen gevaarlijk is, zou verkeerd zijn : wij mogen niet vergeten dat zowel wat konstruktie als wat vliegtechnieken betreft men toen nog in de kinderschoenen stond

Het zweefvliegen is een sport. een vrijetijdsbesteding. Het verlangen van de mens om zich in de ruimte te kunnen bewegen, de drang van een jonge generatie die de opkomende industriële maatschappij « kontesteerde » en in een terug naar de natuur en de verten een uitweg zocht, en tenslotte de beperkingen die aan een verslagen natie waren opgelegd, vormden samen een ideale voedingsbodem waaruit de zweefvliegsport vanuit bescheiden begin zou kunnen groeien en zich verder ontwikkelen.

Zij zou op bepaalde ogenblikken, haar initiale doelstellingen voorbijstrevend, een meer utilitair karakter krijgen en een opleidingschool worden voor piloten die nadien in de burgerlijke en militaire luchtvaart zouden komen. na door de school van de zweefvliegsport te zijn gegaan. In het Duitsland na de eerste wereldoorlog — van de jaren 1920 tot 1930 — speelde deze school meer dan alleen maar een sportieve rol : zij kreeg a.h.w. een nationale taak. Anderzijds heeft de zweefvliegsport later in de jonge piloten die haar als eerste stap in hun loopbaan beoefenen moesten, vaak vurige aanhangers en verdedigers gevonden.

En ook bij ons heeft menig lijn- of militair piloot zijn eerste stappen in die sport gedaan.

Toch blijft zij in de eerste plaats een — ideale — vrijetijdsbesteding, een leerschool voor moed, doorzettingsvermogen, zelfdiscipline en kameraadschap en zodoende ook element tot vorming van de jeugd.

Jos Vinks

haar eigen WIJsje

vlaams nationaal

vroeger...

soms lichtte de zee — vroeger
een groenig fosforizeren
langs de golfslag
vroeger — als de nacht zacht was
zwemmen een stil feest
vroeger —

vroeger
's avonds aan het strand
het ruisen van de zandvlooien
witte boogjes om je voet
bij duizenden — vroeger

j.c. van Schagen

Hebben jullie ze ook gezien, breed-glimlachend om de plotse beroemdheid ? Ze is nog altijd rijk, die dame uit Sardinië, ondanks de fikse som die man-lief heeft moeten betalen om zijn eega terug te krijgen. De beroepskidnappers op het eiland (ze beoefenen aldaar een eeuwenoude en winstgevende hobby) hadden haar ontvoerd... en losgeld geëist... Inderdaad : jullie hebben gelijk, het is geen lacheding. Voor het eerst in de geschiedenis van het eiland was er echter een vrouw ontvoerd. Juicht, dames, dààr is het bewijs van de liefde onzer echtgenoten : ze betalen om ons weer te hebben.

Even zuidwaarts is ontvoeren eveneens een doorwinterd gebruik. Meestal komt er geen losprijs kijken, maar is een haastig huwelijk het slot van de siciliaanse kidnapping. Zo'n subtiel middel om toch te trouwen met de man die jij wenst (maar je familie niet) bestaat ook in russisch Turkmenistan. Door de eeuwen heen zijn aldaar allen met het gebruik vertrouwd geraakt en is het ontvoeren een vrolijk stamgebruik geworden (tot ontzetting van de preutse Moskovieten).

Jammer genoeg kapen sommige trieste elementen kinderen, om er munt uit te slaan. zoals dat franse koppel dat naar Zuid-Amerika wou en een rijke boerenfamilie onder druk zette.

ontvoering

In Brazilië brachten ze die kunst in de aktualiteit : Burke Elbrisk, ambassadeur van het US-moederland, lieten ze pas tegen vijftien gevangenen vrij. In Guatemala namen ze een minister mee, om hem voor een guerillero los te laten. In hetzelfde land kwam dan opnieuw een Amerikaan aan de beurt en pas zes dagen nadien kon de japanse konsul-generaal Okuchi in Sao-Paulo voor vijf tegenstanders van het regime uitgewisseld.

En zo kunnen we de lijst verder aanvullen. Met de opwindende ontvoeringservaring maakten zelfs russische diplomaten kennis... Alleen kreeg graaf von Spreti in Guatemala per vergissing de kogel. Von Holleben, een andere vertegenwoordiger van het Wirtschaftswunder, kostte Brazilië 34 gevangenen.

Begin 1970 waren we even geschrokken. Onze bezorgdheid steeg ten top toen bleek dat snoodaards Pelè wilden ontvoeren ! Waar ging onze wereld heen ? Gelukkig voor onze westerse kultuur kwam er van dit vermetele plan niets terecht. En dat Quebécs minister Laporte eraan moest geloven, beginnen sommigen eind 1970 niet zo vreselijk meer te vinden... Men went immers aan alles... Wij kunnen de heethoofdige guerillero's echter dankbaar zijn : vermits er aan het « beroep » zoveel riziko is verbonden, stijgen de kansen van de Vlamingen om als ambassadeur karrière te maken...

Huguette D.B.

de kleine geschiedenis van dolle mina

Hoog op haar voetstuk te Amsterdam heeft Wilhelmina Drucker, naar wie de beweging Dolle Mina genoemd werd, moeten aanschouwen hoe haar volgelingen van 1970 aan haar voeten een korset verbrandden en hoe de dames meteen uit het keursijf van de gevestigde orde sprongen.

De wagen was meteen aan het rollen en het eerste slachtoffer werden de studenten van een deftig instituut te Breukelen waar slechts jonge mannen van goeden huize school lopen. De dames hielden er scherpe debatten, de studenten werden verweten om hun kastegeest.

De kranten die doorhadden dat ze met een hardnekkige groep suffragettes te doen hadden gaven de aktie voldoende publiciteit en hun verslagen hadden ongetwijfeld de geur van sensatie want wat vrouwtjes ondernemen tegenover mannen daar zit wat in...

Openbare wc's waren andere mikpunten want de dolle dames stelden vast dat slechts heren in het openbaar naar het toilet konden, zij niet. Openbare wc's werden met roze linten afgespannen.

Ondertussen was de beweging begonnen met het achterna roepen en fluiten op mannen, sommigen gingen zelfs zover heren in de dijen te knijpen daarmee doelend op de gebruiken van sommige heren als zij een mooie vrouw ontmoeten. Deze aktie had eerder een verkeerd effekt want menige heer vond het niet onprettig door vrouwen te worden « versierd ».

De Mina's zouden niet dol genoemd worden als hun volgende objektieven steeds maar scherper gingen worden : hun volgende doel werd de verkiezing van miss cinémanifestatie te Utrecht. Onder het motto : « Worden hier de uiers van de vrouw gemeten ? » veroordeelde de aktiegroep het beoordelen van de lichamelijke kwaliteiten van de vrouw als een aanslag op de vrouw als denkend wezen. Een veemarkt moemde Dolle Mina de verkiezing. In zelfde stad vielen de vrouwen een in seksfilms gespecializeerde zaal binnen, drongen door tot in de kabine van de « draaier » en legden gedurende lange tijd de vertoning stil, deelden pamfletten uit met het opschrift « voor 's mans plezier is de vrouw een lekker dier ! »

Ondertussen was ook in Vlaanderen een beweging gegroeid die met hetzelfde doel tot de aktie overging. Bekend vooral is « de inval » in een antwerpse bank waar het vrouwen niet toegelaten is te roken : « ook gij hebt recht op longkanker, mevrouw » was de eerder sarkastische slogan.

In Nederland werden de redakties van de grote vrouwenbladen met een « bezoek » vereerd. Dolle Mina bracht hen aan het verstand dat de vrouw er genoeg van heeft steeds dezelfde saaie praat te moeten lezen en dat het nu eindelijk eens uit moest zijn met die zinloze verhaaltjes over koningshuizen en verloren liefd !

Er is wel enige diskussie over de leuzen die Dolle Mina steeds met zich neemt. Menige leuzen hebben sommigen wel eens afgeschrikt. Tijdens een betoging hadden vrouwen op hun buik « baas in eigen buik ! » geverfd. Daar is heelwat inkt over gevloeid en veel vrouwen die aanvankelijk simpatiek stonden bonden vlug in. Er valt ook wat te zeggen over deze uitroep. Want het gaat wel niet op dat alleen de vrouw bepaalt of er in een huwelijk kinderen komen ja dan neen. De rol van de echtgenoot daarin is toch wel niet te ontkennen. Of zou het zo zijn dat de vrouwen van Dolle Mina deze eis slechts zagen in een kontekst waar het huwelijk en zijn gekende orde niet meer de onze is ?

Sinds een paar maanden is het stil geworden rond Dolle Mina. Het beeld van Wilhelmina Drucker staat er weer verlaten bij. Waarop wachten de dames ? Misschien kan een volgende aktie wel eens gericht zijn tegen de modeontwerpers en de dames die seizoen-in, seizoen-uit zich als blind voor het modepaard spannen. (Lees idv de lezersbrief van CR te B in « Wij » van 31-10).

Eens wat anders dan bonnetjes en geschenken is deze schaarsgeklede dame die elke autobestuurder-die-benzine-wil een flinke kus en veel kijk geeft. Neen, jonge dame, je bent beter dan dat !

Vorige maand had te Amsterdam een vergadering plaats, gewijd aan de reklame. Dolle Mina was aan de ingang en onder de slogan « reklame stinkt » en gewapend met spuitbussen maakten vrouwen de heren duidelijk « dat niet dlleen vrouwen okselfris hoeven te zijn ».

abba eban schrijft over israël

(RSA) Een diplomaat en minister van Buitenlandse Zaken schrijft de geschiedenis van zijn volk : Abba Eban, een van de meest dinamische leiders van de joodse staat, tegelijk een denker die peilt naar de kultuur-historische strukturen van Israël. Die staat heet hij een « historische konsekwentie » en in het boek van zijn hand waagt hij zich aan diep doordachte prognoses. In dit jonge Israël vechten de vrouwen, werken de mannen en denken de diplomaten. En zij vertrouwen hun bedenkingen toe aan het papier. Dit is een betekenisvolle daad van individuele zelfaffirmatie als men hem projekteert tegen de achtergrond van onzekerheden die de joodse gemeenschap in Israël onophoudelijk bedreigen. In « Dies ist mein Volk » heeft Abba Evan de diepere historische bewogenheid van die werk- en strijdgemeenschap nader toegelicht.

De tweede slag die onmiddellijk volgde op de door Israël gewonnen zesdagenoorlog moest beslecht worden voor het front van de VN te New York. Ook hier ging Israël, dank zij zijn minister van Buitenlandse Zaken, met de palmen lopen. In een ietwat hard maar onberispelijk Engels had hij de zaak van Israël verdedigd. Hij sprak niet als diplomaat alleen : voor dit internationale forum richtte hij zich als kompetent historicus tot de terzake verdeelde publieke opinie. Hierbij vergeleek hij zijn rol met die van een docent wiens taak het was « de verwarde en onwetende wereld » objektief voor te lichten omtrent de waarachtige bedoelingen van zijn landgenoten. In « Dies ist mein Volk » verwijst Abba Eban slechts terloops naar die historische rede. Met geen woord rept hij over zijn eigen politieke bijdrage tot de internationale herwaardering van een, in die dagen ietwat gehavende, israëlische image. Eban is een bescheiden man en even bescheiden lijkt zijn opzet om in iets meer dan vierhonderd blz. informatie over personen en gebeurtenissen te brengen waarmee de lezer, luisteraar en kijker via dagblad, radio of tv-scherm stilaan vertrouwd is geraakt. Wel haalt Eban hierbij ver uit, tot in de aartsvaderlijke tijd toe, maar in de korte, a.h.w. samengeperste hoofdstukken groeit trapsgewijze het magistrale overzicht van iemand (aktief betrokken, taktvol diplomaat en academicus) die ook zonder erudiet vertoon als vanzelf de gespreide brokstukken gaat samenvoegen tot een geordende mozaïek, tot een harmonische orde waarin tematiek, techniek en aanleiding aan elkaar identiek zijn.

geestelijke bewogenheid

De draad van die orde, volgens Eban zo kenmerkend voor het geestelijk patroon van het joodse volk, is niet eens moeilijk om te volgen. Volgens Eban zullen het wel geestelijke (lees verstandelijke, intellektuele, morele) motieven geweest zijn die Abraham er toe bewogen het rijke, superieur ontwikkelde Mesopotamië te ruilen voor de dorre woestijn. Diezelfde geestelijke bewogenheid werd later opgevangen, a.h.w. getranscendeerd in de mozaïsche wetten. Op die manier ging ze zich alsmaar duidelijker losmaken van haar heidense (lees : niet-joodse) omgeving, die meer gebonden bleef aan het ciklisch natuurgebeuren (waaraan die heidense wereld ten slotte haar fatalistische oriëntering ontleende). Weliswaar blijft die geestelijke bewogenheid, die in een tipisch joodse orde rezulteerde, aanleunen bij het paradijselijke gouden tijdperk uit het verleden maar, zo Eban : « Alleen Israël projekteerde het (ook) in de toekomst en interpreteerde de geschiedenis als een zinvolle, progressieve beweging die met de komst van de Messias haar voltooiïng zou bereiken ». Een echt revolutionair idee dus, want nooit had een volk het menselijke lot zo kompleet losgedacht uit de aardgebonden kringloop van geboorte, leven en ondergang. De mens, zo mag men stellen, was hiermede losgebroken uit de slavernij van het automatisme, uit zijn (pessimistische) gepredestineerde lotsbestemming. Op die manier ook werd hij « een verstandelijk wezen voor wie het avontuur van de vrije keuze openstond ». Dit is, zo meent Eban, het « hebreeuwse ideaal» van de joodse orde. De verdere historische ontwikkeling en haar politieke implikaties kringen onveranderlijk rond die steeds weerkerende kernidee.

dualisme

De orde die Eban bedoelt is niet lineair maar grijpt in diametrale richtingen om zich heen. Vooreerst omspant ze tegelijk verleden (paradijs) en toekomst (de heilsverwachting van de joodse mens), een fundamentele spanning dus tussen

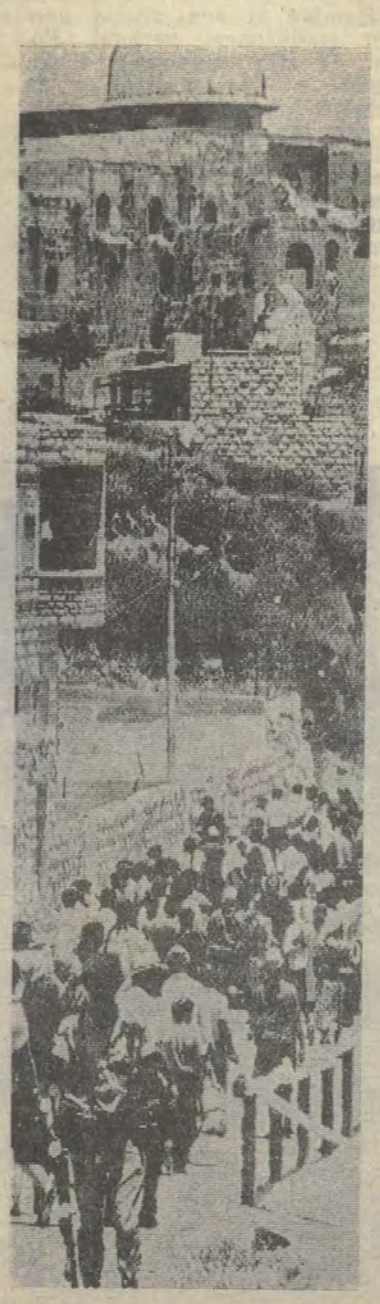

Een stoet van Joden naar de klaagmuur om het pinksterfeest te vieren.

betrokkenheid in het verleden en op de toekomst gericht engagement. Die grondhouding nu treft men aan op iedere bladzijde van de joodse historie, vooral in het bevreemdende dualisme van zijn profeten (verantwoordelijk voor de traditie) en van zijn later zo vaak geëngageerde denkers (verantwoordelijk voor een toekomstige politieke en sociale orde). Zelfs waar dit dualisme in concreto mislukte beklemtoonde het niettemin zijn dwingend karakter : overal waar de traditie opgedoekt werd mislukten de assimilatiepogingen met de niet-joodse partner. Zo mag wel zeggen dat de emancipatiemogelijkheden van joodse denkers die aanknoopten met de negentiende-eeuwse verworvenheden van de Verlichting (en hierbij de specifiek-joodse traditie veronachtzaamden) er niet in geslaagd zijn de joodse gemeenschappen (Frankrijk, Polen, Rusland en Duitsland) te integreren. Zodat Eban in zijn slotwoord samenvattend kan stellen : « De les van de geschiedenis is duidelijk : er is voor de jood geen heil buiten zijn historisch-tweeledige opdracht die onveranderlijk bestaat in het streven naar politieke en sociale efficiency (toekomst !) en een onverbiddelijk vasthouden aan het beproefde traditionalisme (verleden !). Eban streeft naar objektiviteit, maar ook over zijn engagement kan geen twijfel bestaan : 200 blz. belichten de periode van duizenden jaren die de aartsvaderlijke tijd van de Verlichting scheidt, maar een even grote plaats heeft hij ingeruimd aan de jongste anderhalve eeuw, waarin hij vooral de emancipatie behandelt, de onmogelijkheid om tot assimilatie te komen (waardoor het nieuwe joods nationalisme ontstond), en ten slotte de nieuwe joodse staat Israël zelf, tot en met de jongste zesdagenoorlog.

tussen konservatisme en revolutionaire élan

Het engagement van Eban gaat alleszins verder dan het louter « beklemtonen » van historische informatie. Hij laat ook de definitie aanrukken die Ernest Renan van de nationaliteit heeft gegeven en die naar zijn mening « het wezen zelf van het joodse volk raakt » : een volk zijn betekent gemeenschappelijke roem hebben in het verleden en een gemeenschappelijke wil om de toekomst te ontmoeten ». De spanning van het joodse volk tussen verleden en toekomst, tussen konservatisme en revolutionaire élan, is eveneens het principe zelf van de burgerlijke nationaliteit, die op de eerste plaats haar voortbestaan moet veilig stellen. Hier situeert hij ook zijn uitspraak dat de staat Israël een historische konsekwentie en noodzakelijkheid is, waardoor het « hebreeuws ideaal », zoals hierboven omschreven, de dimensie krijgt van een harde, konkrete, politieke idee.

De officiële verdediger van de staat Israël treedt uiteraard niet op als iemand die voor zijn volk gunsten afsmeekt, een houding die wel karakteristiek was voor de joodse pogingen uit de tijd van diaspora. Met zijn image van Mosje Dajan-achtige strijdbaarheid (en militaire onaantastbaarheid !) heeft Israël het medelijden verspeeld van hen die onvoorwaardelijk de zwakkere broeder willen verdedigen. Maar ook hier stond de jonge staat voor het alternatief van een populariteit zonder macht, of een, al dan niet gemotiveerd wantrouwen, waarbij zijn voortbestaan, altans voor afzienbare tijd, verzekerd is. Eban drukt het zo uit : « populair zijn is zeer belangrijk maar belangrijker was het in leven te blijven... ». « Dies ist mein Volk » is twee keer een treffende titel : naast een geschiedenis der joden (meer van geestelijke stromingen dan van feiten) is het tegelijk een boek dat de dualistische geaardheid van het joodse volk, waarvan de staat Israël het konkrete rezultaat is, bevestigt.

ABBA EBAN : DIES IST MEIN VOLK. DIE GESCHICHTE DER JUDEN. Nu ook in het Duits. Droemersche Verlaganstalt. München. 447 blz. 29,80 DM.

KORT EN BONDIG.

● *Middelnederlandse handschriften uit europese en amerikaanse biblioteken zijn tentoongesteld in de koninklijke biblioteek Albert I, Schenkingszaal, Kunstberg te Brussel tot 24 december, van 9 tot 17 u. behalve op zon- en feestdagen. Het gaat om 125 handschriften die uitvoerig werden beschreven in een katalogus, waaraan een geschiedenis der middelnederlandse geschriften voorafgaat en geïllustreerd met 74 afbeeldingen. Voor rondleidingen gelieve men de edukatieve dienst op te bellen nr. 13.61.80, toestel 293 of 283* ●

● *In « Caryatide » stellen Otto Verhagen en Rob Delange ten toon van 4 tot en met 17 november, dagelijks van 11 tot 20 u. Vrijheidsplein 4 te Brussel (nabij kongreskolom)* ●

● *Juul Claeys en Armand Blondeel stellen tot 15 nov. resp. tekeningen en glasramen ten toon in de Zwalmmolen te Munkzwalm. 's Maandags gesloten* ●

● *Van Hoeydonck « archeoloog van de toekomst » stelt zijn metaalskulpturen ten toon in de « Galerie du Rive Gauche » Grote Zavel 32 te Brussel tot en met 28 november* ●

● *De gentse kunstschilder Lucien Verween stelt tot 12 november landschappen, marines en bloemenstukken ten toon in de Kunstgalerij 's Gravensteen, Kraanlei 5 te Gent* ●

● *De nederlandse kunstschilder Benjamin Royards expozeert schilderijen, pastels en akwarellen in het Vleeshuis te Lier, Grote Markt van 6 tot 15 november dagelijks van 10 tot 20 u* ●

● *Boekenbeurs te Antwerpen. Zaterdag 7 november van 10.30 tot 12 u. verstrekt de vermaarde keurder Verrijcken advies over alle geheimen van de kanariekweek n.a.v. het verschijnen van « Het groot Kanarieboek » bij « Litera Scripta Manet-Gorssel ». Om 15.15 u. is het de beurt aan Godfried Bomans, Gaston Durnez en Karel Jonckheere om « te denken aan Vlaanderen en de Nederlanden ». Om 16.30 u. bespreekt Jac Verstappen zijn boek « Zeventig jaar Antwerpen ». Zondag 8 november is Armand Pien te gast met « De mens is op de maan geland, maar... », om 15.15 u. « Hoe ziet onze literatuur de vrouw » ; om 16 u. poppenteater « Klavervier » en prijsuitreiking van de Sven-wedstrijd. Maandag 9 nov. om 14.30 u gesprek tussen Anton Wilderode en Gaston Durnez van diens boek « Mijn leven onder de Belgen » ; om 16 u. analize door Karel Jonckheere van « Roger van de Velde. de letterkundige ». Woensdag 16 november om 10.30 u. Ward Ruyslinck over zijn argentijnse reportage (De twee gezichten van dokter Meringue : om 15.15 u. optreden van de jongste Meridiaan-dichters J.E. Daele, D. Robberechts, W. van den Broeck, H.J. Claeys en M. van Maele. Tot slot om 16.30 u. : Piet Theys en Louis Verbeeck « Humor hoe kom je erbij ? »* ●

● *De Lodewijk de Raet Stichting richt te Gent (St. Pietersabdij) een ciklus van 3 weekeinden in : 7 en 8, 21 en 22 en 28 en 29 nov. over « nieuwe ontwikkelingen in de beeldende kunsten ». Op dezelfde data en op dezelfde plaats wordt een tweede ciklus georganizeerd over « literatuur en samenleving » via werken van G.K. van het Reve, Daniel Robberechts en Daniel van Hecke als uitgangspunt. Op 20 en 21 november organizeert de Stichting in het oud-Hospitaal, Oude Vismarkt te Aalst een studieweekeinde over « School, boek en biblioteek ».*

Voor deze drie initiatieven alle inlichtingen op het sekretariaat van de Stichting, Maria Theresiastraat 55 1040 Brussel, tel. 19.29.33 ●

● *Tot 19 november in het internationaal Kultureel Centrum, Meir 50 te Antwerpen : « Drie maal hedendaagse kunst uit Frankrijk ». Tot 11 november « Kunst in het klein, de schoonheid van oude tegels » in het muzeum Vleeshuis, dagelijks behalve 's maandags. Tot 15 nov. « Antwerpen aktueel » in het muzeum voor Schone Kunsten, Leopold de Waelplein te Antwerpen : keuze uit het werk van jongere kunstenaars ; in hetzelfde muzeum « De zwitserse periode van Albert Servaes » tot 10 januari* ●

● *Op 23 oktober jl. werd in het leuvense stadhuis de nieuwe grammofoonplaat « Erasmus en de muziek » voorgesteld door « Luister van de muziek in Vlaanderen » (Kultuurraad voor Vlaanderen). Deze plaats is bedoeld als « klinkende » herinnering aan de Erasmusherdenking door het Festival van Vlaanderen in 1969 te Leuven en ook omdat Erasmus welbepaalde opvattingen over de muziek had, welke opvatting door deze plaats worden geïllustreerd. samen met een uitvoerige kommentaar.*

Als derde plaats komt de hedendaagse muziek aan bod, als vierde in deze reeks « het rijke verleden ». Men kan intekenen op de reeks door storting van 700 fr. of per plaat van 270 fr. (230 fr. voor de drie laatste platen) op prk 13.60.32 van « Luister der muziek in Vlaanderen » te Antwerpen. Men ontvangt behalve de platen de kasette en vier maal het tijdschrift « mededelingen ». Alle nadere inlichtingen sekretariaat Jan van Rijswijcklaan 28 te Antwerpen tel. 03/37.61.70 ●

● *November in de KVS Brussel dat is nog steeds « Vrijdag » van Hugo Claus op 7, 8, 11, 12, 13, 21, 22, 26 en 27 november. « Plaza Suite » van Neil Simon op 14, 15. 18. 19 en 20 november. « Varkens » van John Arden door « Globe » uit Eindhoven en dan « Macbeth » van Shakespeare in gala-première op woensdag 25 november, voorafgegaan op maandag 16 november op 19.30 u. door een paneelgesprek met vertaler Courteaux. regisseur Jo Dua, Senne Rouffaer (titelrol) en Mark van Wesemael (KVS-dramaturg). Plaatsbespreking van 13 tot 19 u. op de speeldagen en van 13 tot 17 u., op niet-speeldagen, tel. 18.39.40* ●

peter handke:

kulturele revolutie, formalisme, maatschappijkritiek ?

eksponent van een kulturele revolutie

Peter Handke, Oostenrijker en zevenentwintig jaar oud, heeft niet eens zijn Abitur gehaald (weggejaagd van het gimnazium omdat hij stiekem Faulkner las !). Desondanks heeft hij met zevenentwintig lentes een verzameld werk op zijn naam (wat zelfs Hugo Claus niet heeft gekund !). Desondanks is hij vandaag een Savonarola van het moderne duitse proza geworden. Middelbare leraars Duits restrukturen hem, geleerde akademische gespreksgroepen anatomizeren hem, het toonaangevend tijdschrift voor literatuur « Text und Kritik » heeft hem op zijn titelpagina (literair) geadeld, een doodernstige « Zeit » verkoos hem tot aprilvistema 1970 en « Der Spiegel » heeft hem in verheven proza geëvokeerd : de geboren schrijver, naar wiens labiele verblijfplaatsen (München, Düsseldorf, Frankfurt, Parijs) honderden fans pelgrimeren. Wat doet de jonge meester als tegenprestatie ? Hij schrijft boeken, hij spuwt literatuur, hij inspireert comic strips, levert stof voor parodie, is een teken van tegenspraak en een steen des aanstoots voor gevestigde waarden.

Peter Handke is bovendien uitermate vlijtig : sinds 1966 (zijn debuut : «Die Hornissen» pleegde hij twee romans, zeven toneelstukken, twee bundels poëzie, drie luisterspelen, een dozijn opstellen over film. Tussendoor had hij ook zijn zegje over de Sovjetinvazie in Praag (hij was anti), over toneel op straat (hij is pro), over processen tegen linkse studenten (hij is anti). Intussen startte, twee maanden geleden, ook zijn « Angst des Tormanns beim Elfmeter » op 25.000 exemplaren. Want, moet je weten, Handke schrijft ook bestsellers, bestsellers over voetbal, over doelwachters (Tormann), over strafschoppen (Elfmeter).

(geen) sex en (toch) populariteit

Het fenomeen van Handkes populariteit konden de erudiete literatuurkenners aanvankelijk niet verklaren : dit œuvre vertoont nl. geen bestsellersallures. Handke is beslist geen Mario Puzo. Hij is evenmin een Peter Weiss, noch een Hochhut. Handke is niet eens Jef Geeraerts. In Handkes werk is sex taboe ; zijn personages, zover die bestaan, hebben a.h.w. geen onderlijf. Hij is een puritein, zeurt niet over pop, nog minder over politiek, nog minder over new morality. En toch wordt hij gelezen : zijn « Innenwelt der Aussenwelt der Innenwelt » bereikte tot dusver 59.000 ex. en zijn « Publikumsbeschimpfung » bracht het tot 67.000.

Zijn literaire wereldkundigheid begon toen hij in 1966 op een kongres van duitse letterkundigen werd uitgenodigd. Daar zaten ze dan, op het podium, achter de nooit aflatende groene tafel, de gevestigde grootheden van literatuurplegend Duitsland : Uwe Johnson (« Das dritte Buch über Achim »), Marcel Reich-Ranicki, prominent maar niet algemeen aanvaard kritikus en Hans Magnus Enzensberger van links en van het progressieve Kursbuch. Daar op dit om vele redenen belangrijk kongres heeft Peter Handke heibel gezocht, herrie geschopt en heiligschennis gepleegd. Hij hekelde het duitse proza van zijn voorgangers, van al zijn voorgangers, van « Opa Goethe » tot « Opa Brecht » (O ! heilige huisjes !). De « groten » waren uitermate gebelgd en Handke, een « kleine », moest gaan. Wat hij dan ook prompt deed Maar hij kwam terug met «Publikumsbeschimpfung» een scheldkanonade van jewelste.

mexiko settenta ?

Beste sportliefhebbers, ik vrees dat voor de beloofde voetbalmatch nog slechts luttel tijd en plaatsruimte overblijft. Maar geloof me, de voetbalfan verliest er (bijna) niks aan : een vertoning op het peil van Mexico Settenta (en dat was bij mijn weten duizenden meter hoog) is « Die Angst des Tormanns beim Elfmeter » driemaal helaas niets geworden. Verslaafden van het rollend leder grijpen dan ook maar best naar de memoires van Jef Jurion : « De mooiste jaren van mijn leven» (onbetaalde publiciteit). Want met die doelwachter Bloch uit Handkes recente bestseller is het, beste sportliefhebbers, verschrikkelijk opletten geblazen. Op de eerste bladzijde trapt hij weliswaar tegen het heilige leder aan, maar op pagina 2 trapt hij er jammerlijk naast en op de resterende bladzijden (123) trapt hij kompleet door en gaat hij voor de sakrosante doelmond, die hij heeft te verdedigen, een enorm gevaar opleveren.

En toch is die « Angst des Tormanns beim Elfmeter » een markant boek. Het is nl. een misdadigersroman, waarbij de moord zelf en haar implikaties een onbeduidende rol spelen. Het is Handke immers te doen om de angst van de dader die ooit doelwachter is geweest, een detail zonder verder belang, zoals trouwens de moord zelf. Wat er dan wel gebeurt in dit alleszins vreemde boek ?

Op zijn werk wordt Bloch ontslagen (zo denkt hij, maar hij vergist zich : vervolgingswaan). Doelloos zwerft hij door de stad, ontmoet een meisje, wurgt haar (onbewust), weliswaar nadat hij haar geslagen heeft. Nu begeeft doelwachter Bloch (hij is geen beroepsspeler, hij is ook monteur) zich naar de grens. Ergens is altijd een grens. Hier is het een italiaanse. Maar in dat godvergeten grensdorp wordt hij met een nieuwe misdaad gekonfronteerd : op de bodem van een sloot ontdekt hij het lijk van een meisje. Overal, zoals in gelijkaardige gevallen betamelijk is zoekt de politie naar de dader maar vindt hem niet (wat meer voorkomt).

Doelwachter-monteur Bloch heeft angst. Niet van de strop, noch van de wurging, noch van het eksekutiepeleton. Hij heeft angst voor niets anders, van zijn « Umwelt » met name, een suggestieve term maar die alles kan betekenen : werkgever, duistere natuurkrachten, wisselende seizoenen, tot schoonmoeder toe. M.a.w. die angst van de doelwachter-monteur is niet eens echt eksistentieel, ze is meer een schizoïde indikatie. Van Blochs gekonditioneerde toestand uit is die moord een uiting van onbewuste ofschoon niet ongevaarlijke zelfverdediging.

Een vraagje, waarde meester Handke : waarom is de waarneming van Bloch, die doelwachter en monteur is van zijn beroep, precies de waarneming van een modern schrijver die zijn « Umwelt » ervaart ? Flaubert, ook een (groot)meester, ging toch anders te werk ? Of niet soms ?

formalisme als maatschappijkirtiek ? misschien.

Handke is een vijand van het traditioneel verhaal. En dat is zijn onvervreemdbaar recht. « Een verhaal » zo schrijft hij in zijn eerste essay « Ich bin ein Bewohner des Elfenbeinturms », moet gesproken, niet geschreven worden. En in de literatuur, zo stelt hij, komt het niet aan op fantazie, want fantazie leidt de schrijver van zijn autentieke situatie af. Daarom schuwt Handke alle beeldspraak (metaforiek) als de pest : knechten vloeken als knechten. (Paul Snoek schrijft ergens : de zon is zo rond... als de zon).

Is Handke een geëngageerd auteur ? In zijn essay : « Die Literatur ist romantisch » schrijft hij : « Es gibt engagierte Menschen, aber keine engagierten Schriftseller ». En verder : het engagement is materieel bepaald, de literatuur formeel. De literaire vorm vervreemdt het engagement, zij ver-ont-werkelijkt het engagement. Handke bevrijdt zich, op papier altans, van wat hem stoort als hij bv. over het Springer Konzern schrijft, maar ook als hij ziet hoe sommigen het socialisme willen monopolizeren. Zijn essay over het « Monopol Sozialismus » (p. 339, verzameld werk) neemt terzake alle dubbelzinnigheid weg.

Er is inderdaad een duidelijk konfliktpunt merkbaar tussen Handke en wat men gemeenlijk socialisme heet. In de literatuur, zo meent Handke, bevestigt de marxistische teorie steeds opnieuw wat iedereen al weet. Wat hem bovendien bij veel linkse kollega's ergert is hun etalage van sociale, humanitaire inzet, het ondertekenen van protesten, van petitionnementen, van manifesten, kortom : de sartriaanse doorgestoken kaart ! Zoals de franse strukturalisten bij wie hij, zoals ook bij Kafka, een tikje « schaamteloos » in de leer is geweest (frappant, die overeenkomst met de man van Praag) wijst ook Handke elke vorm van politiek engagement af. Om vele redenen lijkt hem het eigentijdse « gebazel » over socialisme lichtvaardig idealistisch en leeg en het werk van socialistisch-geëngageerde auteurs : « linkse kitsch » (O ! Hans Magnus Enzensberger !). Wat Handke intussen niet belette, zich zelf tot het socialisme te bekennen.

En nu, voorlopig doek over Peter Handke, onbetwistbaar een hiperdimensioneel talent.

(Argos)

Peter Handke : « Prosa, Gedichte, Teaterstucke, Hörspiel, Aufsätze ». Suhrkamp Verlag 350 pp.

Peter Handke : « Die Angst des Tormanns beim Elfmeter ». Suhrkamp. Frankfurt. 125 pp. 10 DM.

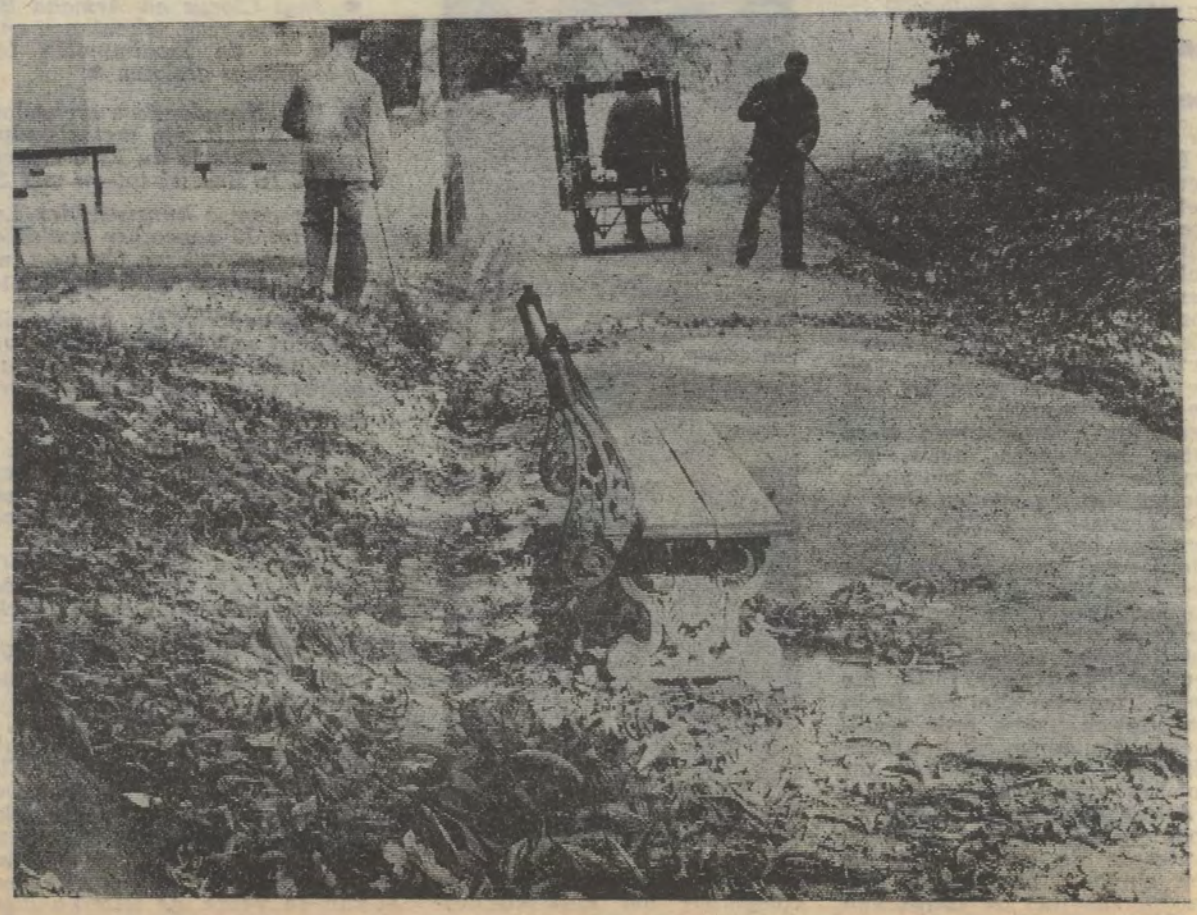

tv - tv - tv - tv - tv - tv

gehoord

sportradio

Woensdagavond was het voor de sportradioluisteraars een zeer drukke avond. De radio maakte sprongen zoals hij alleen dat maar kan. In één programma : een rechtstreeks verslag uit Zurich, Warschau, en flitsen van twee matchen uit Anderlecht en Antwerpen. Fraai gekommentarieerd en aan mekaar gepalaverd door thuisblijver Piet Theys. Wij hebben het al meer dan een keer geschreven dat de mensen van de sportradio hun lauweren verdienen.

EEN DAME UIT DE PROVINCIE van Ivan Toergeniev is een programma van de VARA. Het is het verhaal van een tirannieke vrouw uit een russisch provinciestadje die daaruit weg wil omdat ze zich dood verveelt. Op een gegeven dag komt een graaf op bezoek die vroeger nog eens verliefd op haar is geweest. Dat zal de man worden die de vrouw nodig heeft om haar plan ten uitvoer te brengen. De graaf verplaatst met plezier de echtgenoot, hij is tenslotte minnaar geworden, maar een die net zoals de echtgenoot een sufferd blijkt te zijn want het zich vervelende vrouwtje draait hen beiden rond de vinger. Het hele stuk door hoort men de glimlach van Ivan Sergejevitsj Toergeniev. Dinsdag om 20 u. 25 op het scherm van de BRT (de foto Rick Nicolet als Darja Ivannova, de « heldin » van het stuk.

datmoetuzien

- zaterdag 7 november BRT 22 u. 10 : Biafra, reportage over huidig Biafra
- zondag 8 nov. BRT 19 u. 33 : kameel-safari, reportage van Marc Sleen
- maandag 9 nov. RTB 21 u 30 : de winter, eksperimentele film
- dinsdag 10 nov. BRT 20 u. 25 : Een dame uit de provincie, toneelwerk van Toergeniev
  BRT 21 u. 45 : Trefpunt, politiek debat
- woensdag 11 nov. Frankrijk I 15 u. 25 : Als de ooievaars voorbij trekken, film
- donderdag 12 nov. BRT 19 u. 35 : de Volksunie, politieke tribune
- vrijdag 13 nov. BRT 21 u. 10 : zeven miljoen molekulen, toneelwerk van Manuel van Loggem.

baby come back !

Jo Leemans maakt met haar show « vrouwen » haar grootse come back. De tv-weekbladen hebben het in grote kleuren aangekondigd : Jo Leemans is terug ! Het begon met een veel te dure show van Staf Knop : Een roos voor Jo die gevoelig werd ingekrompen. Spijtig dachten wij onmiddellijk want nu gingen wij het krijgen. Er zullen maar vier balletmeisjes zijn, mama ! Het hele gedoe werd gerealizeerd door Jef Cassiers, bindteksten van Lieven Paemen en het gaat hem om de vrouw in alle mogelijke toestanden. Het weekblad « ABC » publiceerde een zeer vrijpostige foto van Jo met het onderschrift : « Jo Leemans toont in deze luchtige show niet enkel haar (oor) hangers, maar ook haar veelzijdigheid».

Wij wachten wijselijk af en zullen mekaar gedenken zondagavond rond half elf.

REIS NAAR HET ONBEKENDE beleeft zijn elfde aflevering met Jane Brown's lichaam. De foto : Stefanie Powers als Jane Brown. om wie het te doen is, op BRT zaterdag 14 nov.

& gezien

vrienden toch !

Nog eens een avondje Canzonissima op bezoek gehad. Vervelende vrienden. Over de liedjes, en het gaat hem nochtans om de liedjes, willen we het dit keer niet hebben. Wij vizeren even de jury.

Mooie jongen Stuyck speelt het spelletje van de ernstige die weinig punten geeft om, zegt hij, wanneer de goede liedjes komen veel punten te kunnen geven ! Haast je dan maar, is onze bescheiden raad, Johan. Met zijn doorgaans, omstreden, uit de toon vallende, lage punten komt hij echter het meest aan het woord. Je moet het maar weten. Staf, Clark Gable, Knop heeft het voor de verdrukten en de mooie meisjes, dat merk je zo en hij zegt het dan ook nog op de koop toe. Meneer de voorzitter, de heer Verhelst, weet wanneer de « grens » genaderd is en dan slaat hij met zijn hamertje. Zaterdag was hij even te laat want de jury was over die « grens » en sprak over plagiaat en Sabam. De voorzitter hoorde van dat alles liever niets voor de televizie en hamerde duchtig. Vrouwe Leemans, die zo graag vit en die er steeds jonger gaat uitzien, zit haar show daar voor iets tussen ?, spelt nogal eens graag de les en schrikt er niet voor terug vriend Freddy Sunder op zijn donder te geven. Vreest niet om met Jan Theys een gezellig babbeltje te slaan over diens radioprogramma dat met Canzonissima niets te maken heeft. Er kan nog altijd een luisteraartje bij !

Grombok Anton Peeters weet de tv handig te misbruiken om op anonieme brieven die met Canzonissima niets te maken hebben te antwoorden. Tenslotte Jos Boudewijn, de nieuwerd, hij lijkt ons de meest simpatieke van deze schaar. Hij is geestig en bondig en vooral... terzake.

echo

Wij hebben veel simpatie gehad voor Echo. Jaren terug toen het schoorvoetend het zaterdagavondscherm veroverde heeft het ons, pas gewassen en nog met natte haren zoals dat gaat, veel vreugde tot tranens toe bezorgd. Het was een trouwe vriend. die een zaterdag goed maakte.

Tranen besproeiden opnieuw ons gelaat bij het zien van de laatste Echo. Neen, zelfs geen echo rest er nog van de echte Echo van vroeger. Het programma is vervlakt tot een vergaarbak van eigenaardigheidjes, spitsvondig gefilmde beelden en een reportage, verleden week over de eieren, die eigenlijk meer in Panorama op haar plaats was.

Neen lieve mensen van Echo zo kun je ons niet meer bekoren. Dag Echo !

slag gewonnen

De reportage over de amerikaanse verkiezingen die Rik Onckelinkx en Jan Laurys naar huis stuurden was een interessant en aangenaam relaas. Men mag gerust zeggen dat zij de slag om Capitol Hill gewonnen hebben. Mensen die de verkiezingen maar van ver gevolgd hadden kregen van Onckelinkx een duidelijk overzicht van de tema's die deze verkiezingen droegen. Weliswaar werden op sommige ogenblikken losse indrukken, fragmenten en gesprekken zo maar wat rommelig aan mekaar geplakt maar dat gaf de reportage wel iets mee van de verwarring bij dergelijke gelegenheden in die enormiteit die de VS zijn.

Het tema Law and Order, en dat zal Spiro Agnew plezier gedaan hebben, werd met toespraken van de vice-prezident verduidelijkt. Wat de gesprekken met black-panthers daar-zomaar-kwamen-doen dat mag uncle Sam weten. Toch degelijk reportagewerk : ernstig, op de man af en voor ons, Europeanen, objektief.

Je kan wel dansen
Je mag wel dansen...
met 1000 anderen op het

VIERDE
VU-NACHTBAL

op zaterdag 28 november
te 21 uur in het
FENIKSHOF
te Grimbergen.

Orkest STAN PHILIPS
en LIEZE MARKE

Bar - Bodega
D.J. DWEN MUSIC

Inkom : 50 Fr.

Inlijstingen
Kunst vergulden
Kunst verzilveren

Herstelling van oude en moderne schilderijer
wassen van etsen

Specialiteit van
etsen - reprodukties
en schilderijen

ENCADRA

Jef Van Hoof

St Jacobsmarkt 74, Antwerpen t. 33.00.12

Privaat : Uilendreet 4, Halle/Kempen - tel. 19.11.30

Wij sport

vlaams nationaal

veertien bij ons

Wij hebben ergens gelezen hoeveel sportbeoefenaars er wel zijn in Rusland, in Duitsland, in Frankrijk, en zowat overal. Wij gaan onszelf niet « amuzeren » en u niet « ambeteren » met die cijfers af te pennen, want wij denken dat ze niets zeggen. Het gaat blijkbaar overal om het aantal leden dat bij verschillende federaties is aangesloten, en dat betekent enerzijds dat een grote hoop van die leden slechts bij naam sportbeoefenaar zijn, maar in werkelijkheid niet aktief zijn en anderzijds dat heel veel échte sportbeoefenaars niet werden meegerekend, vermits ze bij geen enkele klub zijn aangesloten. Wij vinden dat de situatie in België veel duidelijker is. Jarenlange lektuur van gazettekens als « Les Sports » heeft ons namelijk de overtuiging bijgebracht dat ons sportpark zich beperkt tot Merckx, Reding, Ickx en de elf goden van Standard, hetzij tot veertien stuks. Het is niet zo heel veel natuurlijk, maar de kwaliteit, nespa, maakt alles goed.

de « perels »

In zijn «memoires» in «Sport 70 » eksplikeert Steveniers met handen en voeten hoe gaarne de meisjes uit Antwerpen de zwarte amerikaanse basketters wel zien en hoe duchtig die heren profiteren van « Antwerp by night ». Dat zou zelfs de voornaamste reden zijn waarom die jongens allemaal willen spelen voor een klub uit de Scheldestad of omgeving. Het is natuurlijk allemaal begrijpelijk. Zij hebben veel geld en bitter weinig te doen, Antwerpen heeft een en ander te « prezenteren » op gebied van ontspanning, en de belze basketfan is zo weinig veeleisend voor de « zwarte perels » dat hij al heel tevreden is als zij amper de helft presteren van wat normaal in hun bereik ligt, als zij de bloempjes niet al té duchtig buitenzetten. Of het uiteindelijk allemaal een pozitieve aanbreng zal zijn voor ons basketbal, dat hebben wij altijd betwijfeld, en met uw goedvinden gaan wij daarmee door.

good luck

Het belgisch kampioenschap velorijden schijnt van langsom meer een waalse aangelegenheid te worden. Zoals men weet wordt de inrichting ervan verkocht aan de meest biedende klub. Wij vinden dat geen goed sisteem, maar daarover kunnen wij het nog wel eens hebben. Welnu, voor de inrichting van de kampioenschappen 1971 waren er welgeteld vier kandidaten (en één enkele bij de liefhebbers), en het waren alle vier waalse klubs, namelijk Martelange, Yvoir, Mettet en Soumage. Martelange, een dorpje van 1500 « zielen », en niet bepaald in een dicht bewoond gebied gelegen, deed het hoogste bod, en valt dus de eer te beurt de belgische kampioen te kronen, en aan de bond het peulschilletje van 2.655.500 af te dokken. Vermits er daar nog organizatieonkosten bijkomen, zal het opletten worden om geen broeken te scheuren. Onze « good luck » zal wel van pas komen.

Washington van Anderlecht gooit een mooie « korf » ondanks het verzet van van Kersschaever, RC Mechelen.

Het gaat hem om de bal, die op de foto niet te vinden is, hier betwist tussen Spronk van Charleroi en Lots van Union !

« voetbalmaskes »

Wij zijn tegen damesvoetbal, niet omdat wij onze zusteren deze edele sport niet gunnen, maar omdat damesvoetbal zijn werkelijke bedoeling noch zoekt noch vindt in de sport zelf, maar veeleer op het vlak van de kommercieel-sensationele spektakeltjes. In damesvoetbal komt het o.i. niet op voetbal aan, maar op dames, als u begrijpt wat wij bedoelen. Vermits wij supporteren voor meerdere ideeën van de Dolle Mina's zijn wij, zoals gezegd, contra. Dat zal niet beletten dat vroeg of laat ook hier bij ons dat sportspektakel zal doorbreken. Daarom heeft onze voetbalbond besloten de zaak eens grondig te gaan onderzoeken. Hij is namelijk — terecht — de mening toegedaan dat het, als de zaak toch doorgaat, beter is dat hijzelf een oogje in het zeil houdt om te voorkomen dat het met het « maskesvoetbal » de spuigaten zou uitlopen. Vraag : biedt de bond zelf in deze de nodige waarborgen ?

legersport

Wij lezen dat de nieuwe sportchef van de belgische strijdkrachten (ja wadde !) het de taak van het leger vindt de reeds gekende atleten een betere konditie te bezorgen en hun waarde te verhopen. Daartoe dienen alle middelen, o.a. nauwer kontakt met federaties en klubs, aangewend. Voor zover wij de orakeltaal van « den troep » beheersen, menen wij daaruit te mogen verstaan dat de grote en kleine vedetjes tijdens hun legerdienst nog wat méér facilteiten zullen krijgen dan tot dusver al het geval was. Sedert wij, zolang geleden reeds, 's zondags al te dikwijls van piket waren, terwijl de sporthelden huistoe snorden, hebben wij een gloeiende hekel aan dat sisteem. Tenzij men zich ook zou gaan inspannen voor de behartiging van de beroepsbelangen van de metsers, boeren, schoolmeesters, staminneebazen en sportschrijvelaars, door hun allemaal evenveel faciliteiten te verlenen als de sportjongens. Maar...

ex oriente lux

Wij behoren nog tot de oude school (mét Latijn zoals u ziet) en wij vinden turnen nog altijd de mooiste, de kompleetste, de elegantste, de sportiefste, de nuttigste, in één woord de beste sport. Zo bekeken kunnen wij het alleen maar betreuren dat de westerse landen, het onze inbegrepen, er in die sport hoe langer hoe minder bij te pas komen. Dat werd nog eens duidelijk gemaakt op de jongste wereldkampioenschappen. Hoewel met een onbetwistbare achteruitgang, blijven de Russen behoren tot de groten. De Oostduitsers bewezen, voor zover dit nog nodig was, dat ook zij in deze sporttak tot de allerbesten dienen gerekend. En de grote triomfators waren de verbluffende Japanners, die bij de heren zowat alles wonnen. Het is destijds met veel kultuurelementen het geval geweest, en het heeft er de schijn van dat het ook voor de lichaamskultuur weer zo is : ex oriente lux.

vreemden

Het geval van Standard, dat vier vreemde spelers opstelde, en daardoor normaal de tegen Antwerp gewonnen wedstrijd met 5-0 moet verliezen (wat wij ondanks alles nog eerst moeten zien) maakt het noodzakelijk eens duidelijk te stellen wat een « vreemde » is. Dat is een in het buitenland geboren speler, die niet genaturalizeerd werd, die niet voor zijn 17de jaar bij een belze klub werd aangesloten, die nog géén vijf jaar in ons land speelt, en die tenslotte niet werd aangeworven ter vervanging van een Kongolees (voor enkele jaren door Mobutu allemaal naar de heimat teruggeroepen).

N.B. Wat sommigen ook mogen beweren, een Vlaming die in Brussel of Wallonië speelt, wordt niet beschouwd als vreemde. Wij peinzen om dezelfde reden als de Kongolezen vóór 1960. Dit voor wie zijn vaderlandse geschiedenis kent.

ma is ziek

Wie er de laatste tijd ook niet goed uitziet, dat is ons aller goede moeder, de Koninklijke Belgische Voetbalbond. Alle simptonen wijzen zelfs op een ernstige ziekte.

De zo luide geloofde deelname aan de wereldkampioenschappen in Meksiko is een dikke « foef » geworden, en het zijn vooral de grote heren uit verschillende komitees en kommissies die daarbij van hun pluimen hebben gelaten, meer nog dan de spelers. De heren hebben in Meksiko inderdaad herhaaldelijk geblunderd, en daarenboven hebben zij nog de dwaze idee gehad dit te willen wegkammoefleren in een potsierlijk rapport, in plaats van moedig de koe bij de horens te vatten en te beginnen met zichzelf te genezen.

Meksiko heeft een konflikt doen uitbarsten dat al lang op uitbarsting wachtte, dat tussen spelers en bondsleiding namelijk. Puis en van Himst willen kort en goed niet meer aantreden met de nationale ploeg en de bondsbonzen blijken niet de nodige kracht te kunnen opbrengen om deze affaire kort en goed van de baan te helpen.

Er gaapt, zo denken wij, een brede en diepe kloof tussen de spelers op het veld en de heren achter hun diverse groene tafels. Het kan bijna niet anders. Waar in de goeie (maar gelukkig voorbije) ouwe tijd spelers en bestuursleden, eendrachtig, want allemaal dezelfde « simpele » amateurs, een gemeenschappelijk doel nastreefden, daar staan deze heden ten dage eerder tegenover dan naast elkaar, de enen voor de behartiging van hun kapitalistische belangen als beheerders van klubs en « grosses légumes » van de federatie, de anderen als ietwat verwende werknemers.

Zelfs de sportpers is niet meer tevreden over de « vrienden » uit de Guimardstraat. Dat is zopas nog tot uiting gekomen toen de opgetrommelde sportjoernalisten niet langer wensten te wachten voor een aangekondigde perskonferentie en het na een dik uur afstapten. Dit ondanks de gerezerveerde sigaren en champanje (die echter vóór het vertrek nog properkens en profijtig werd uitgedronken, naar wij vernamen). Over dat incidentje heeft « Sportleven », het orgaan van de bond, een uitleg verstrekt die maar zus en zo was, en de sportpenneridders hebben het nodig geoordeeld de zaken even recht te zetten. En goed recht.

De wijzigingen aan de reglementen van de bond, meer bepaald in verband met het statuut van de speler, rap rap ineengeflanst onder de druk van een dreigende politieke inmenging, lijken ons ook niet bepaald een suk[illegible]. Wij vinden ze in het nadeel van de kleine klubs, en die maken nochtans nog altijd, wat men ook bewere, het goed en slecht weer bij de bond.

Steeds vaker dagen spelers of bestuursleden hun bloedeigen moeder BVB voor de rechtbank, en het is, om het zacht te zeggen, niet altijd de bond die gelijk krijgt.

Het financieel beleid is ook maar van de flauwe soort. Waar de bond vroeger meer dan 50 t.h. van de belasting op de inkomgelden terugbetaalde aan klubs zal het deze keer maar 35 t.h. zijn (wat ons niet in overeenstemming lijkt met de champanje voor de joernalisten, maar kom...), en de heel kleine klubs, die minder dan 10.000 fr in de bondskas deponeerden, zouden zelfs helemaal niets terugkrijgen.

De viering van het 75-jarig bestaan wordt een slap geval. Een matchke van niksmendalle tegen het povere Frankrijk, en « dis al ».

De bond legt nog steeds niet de eerbied aan de dag voor onze taal die passend en rechtvaardig zou zijn. Andermaal sprak meester Wouters, tijdens de viering van de verdienstelijke bondsleden, vijf vlaamse internationalen en één Brusselaar aan in het Frans alléén. En het klassieke polletje bij het overhandigen van de dekoratie kon er ook niet af. Wij vragen ons met de « Gazet van Antwerpen » af waarom die jongens monsieur le président niet lieten staan met zijn franse komplimenten en zijn « madolles ».

Wij zouden op deze manier nog een poosje kunnen verder gaan. Het is niet nodig. Het is zo al wel duidelijk dat de bond achterop raakt, dat de bond ziek is. En wat meer is, de remedie die hem kan genezen, zal er een straffe moeten zijn. Om het met de dichter te zeggen : de oude gewaden dienen afgelegd. Wij vrezen voor de bond dat slechts één remedie kans op genezing biedt : scheiding tussen profs en amateurs en zelfbestuur voor vlaamse en waalse klubs. Maar daarover kunnen wij het later nog wel eens hebben.

Groepen en maatschappijen allerhande ! ! !
Speciaal voor U bedacht

IEDER DORTMUNDER

THIER BRAU HOF

kan U op ieder ogenblik van de dag van het jaar middag- en avondmalen aanbieden.

INTERESSANT
Avondmaal op vrijdag, zaterdag of zondagavond in een gezellige sfeer.

Nadien krijgt U gratis gedurende 5 uur een der beste Oberbayern orkesten

Middag- en avondmaal in groep gezellig, fijn, goed en goedkoop
De grote specialiteiten zijn : Ochsenschwanzsuppe - Hongaarse goelasj - Eisbein mit Sauerkraut - Kip aan het spit - Krachtvleesschotel beter dan in Duitsland

LEUVEN, Tervuursevest 60
Tel. 016/286.72 - 1.500 plaatsen
ANTWERPEN, Groenplein 33
Tel. 03/31.20.37 mooiste zaal van de stad

WY WILLEN THIER · DORTMUNDER · THIER-BRAU

LEUVEN (Bierkelder) Oude Markt 11
Tel. 016/268.69
Mooiste kelder van Europa

Tel. 02/18.74.89 - mooiste van Brussel

AALST (Klaroen) Autoweg
Tel. 053/228.53 (1.000 plaatsen)

HULSTE (Kortrijk) Brugsesteenweg 1
Tel. 056/715.36 (1.200 plaatsen)

KONTICH, Mechelsesteenweg (open)
(2.400 plaatsen)

TORHOUT, steenweg Torhout-Lichtervelde
(open) 2.000 plaatsen

DRONGEN, Autoweg Brussel-Oostende
(open)

BRUSSEL, Nieuwbrugstraat 28

BECO **BECO**

levering van gas- en stookolie !

BECO **BECO**

BECO verwacht ook Uw bestelling !
BECO verwacht ook Uw bestelling !
p.v.b.a. BECO, Krijgsbaan 236, ZWIJNDRECHT
Tel. : (03)52.81.73 - 32.02.10

VOOR EEN VEILIGE GELDBELEGGING

VOOR EEN GOEDE BOUWGROND
VOOR AANKOOP EN VERKOOP VAN
ONROERENDE GOEDEREN

via "GROEP DE BONDT"
Coremansstraat 22, Berchem-Antwerpen
Telefoon : 03/30.18.85

WALTER ROLAND
Gediplomeerd opticien, erkend door alle ziekenfondsen
KERKSTRAAT 58, ANTWERPEN
(Let op het huisnummer !)
Telefoon 35 86 62

ALLE GLAZEN
ALLE MONTUREN
Voor lezers van dit blad : 10 % korting

Totale verkoop
DEKENS - LAKENS
BEDSPREIEN
aan WEGGEEFPRIJZEN
Schuttershofstraat 40
ANTWERPEN
5 % korting V.U.
Alle dagen open van 10 - 17u.
Zondag van 9 tot 12 u.

VLAMINGEN

BOUWEN TE CALPE

(Alicante - Spanje)

App. 2 slpk, 370.000 fr.
App. 3 slpk, 429.000 fr.
mooi terras
Autobox - 50 m. v/zee
terreinen - villas

Naverkoopdienst
10% interest gegarandeerd.

Promocion Moulart, Lindenl. 5
Gr.-Bijgaarden - T. 02/65.10.12

Aanbevolen Huizen

PAPYRUS
Boek- en Papierhandel
Zaakvoerder : Fons Labeau
de Ribaucourtstraat 7
(nabij het Sint-Jansplein)
Sint-Jans-Molenbeek - Brussel 8
Telefoon : (02) 28.87.09

AL AL KEUKENS GLASAL
Fabrieken te Ramsdonck
tel. 015/714.47
Vochtbestand · Vuurvast
Matige prijs
Voor West-Vlaanderen :
DE MEYER Walter
Bruggestraat 136, Zwevezele
tel. 051/612.84

H. PELMAN-MARCKX,
Van Den Nestlei 16, Antwerpen
Tel. 39.19.27
T.V. - RADIO ALLE ELEKTRISCHE TOESTELLEN HERSTELLINGEN AAN HUIS
T.V. PELMAR 61 scherm,
11.995 fr. i.p.v. 16.995 fr.
Andere merken grootste korting

« PIET POT »
Antwerpen's gezelligste Bierkelder
Grote Pieter Potstraat 4
(bij Suikerrui)
Open vanaf 8 uur 's avonds
Maandag en dinsdag gesloten

Bezoek « Gasthof DE VEERMAN »
Kaai 26, St.-Amands a.d. Schelde
Mosselen - Paling
Tel. (052) 332.75
Uitbater Jan Brugmans
3-2-68

Bezoek
GASTHOF LINDENHOVE
Koud en warm buffet
Lauwereys De Bruyn
Gezellige vlaamse sfeer
wekelijkse rustdag : woensdag
Bellestraat 49 - Hekelgem
Tel. 053/687.40

---

meester Kleermaker
VERMEESCH
KLEDING
STEENHOUWERSVEST 52
ANTWERPEN
Tel. 31.35.83

NAAR UW MAAT....

ZO' VEEL BETER

VERMINDERING VOOR VU LEDEN

ANTWERP PUBLIC RELATIONS

Hof ter Schriecklaan 33
BERCHEM — ANTWERPEN

Alle reklame en ontwerpen, teksten, perskonferenties, vertalingen, tekeningen, enz.

Publiciteitsagent voor
« WIJ » VLAAMS-NATIONAAL
Tel. (03) 30.48.99

SEDERT 1951
VLAAMSE ZIEKENKAS

ARBEIDERS
BEDIENDEN
ZELFSTANDIGEN
DAGVERGOEDING
VOOR
ZELFSTANDIGEN EN
LOONTREKKENDEN

Bestendige sekretariaten :

CENTRAAL SEKRETARIAAT :
Kipdorp 50 Antwerpen
TEL. 03/32.31.39
32.73.05
PROV. SEKRET. BRABANT
Brussel - Tel. 02/19.08.64
Zuivelmarkt 9 Hasselt.
Emiel Jacqmainlaan 124
PROV. SEKRET. LIMBURG

WIJ-LEZERS VRAGEN BIJ HUN OPTICIEN

Alran

Brilmonturen
Invoerders : VANDERBRUGGEN & Cº, Provinciestraat 95 ANTWERPEN
TEL. (03) 36.12.94 - Opticiens : Vraagt het bezoek van onze vertegenwoordiger.

WIJ-lezers hebben een boon voor WIJ-adverteerders

DE BROUWERIJ MOORTGAT
2659 BREENDONK - TEL. (03)78.71.21

is bekend om haar beroemde en uitstekende
BIEREN en LIMONADEN
Breendonk ligt in Vlaanderen
dus UW streek, UW volksgenoten !
Depot Gent - Tel. 09/22.45.62

ELKE V.U.-AFDELING

HAAR EIGEN LUCIFERS !
« PUBLI-SPIEGEL »
16, Belegstraat
2.000 ANTWERPEN

PERS spiegel

De blauwe zeepbel spatte weeral verder open nu Mundeleer zich tot zuivere van de zuiversten verklaarde en niet langer wil meedoen met de door Vanden Boeynantsvlekken besmette Snyers d'Attenhoven en andere geestesproleten. Dat geeft de BSP nieuwe moed en « een heel klein beetje hopen » (Miek en Roel) om via nieuwe verkiezingen de sterkste partij te kunnen worden. Desnoods kan de aalsterse vaudeville tot het onrecht van de eeuw worden opgeblazen nu windhaan van Hoorick daar plots voor schut staat. En nu zelfs een van den Daele te Gent het hoofd buigt voor de laatste restjes van de haat, moeten we niet verwonderd zijn dat ook een Jan Verroken windhaan-draaienissen vertoont in zijn « weekblad ».

la libre belgique

Wie niet te best meer wijs geraakt uit de eindeloze opdelingen in de brusselse PVV kan dit lijstje op zak steken. gepubliceerd in de « Libre », die naar het oude Homeroswoord « lacht door haar tranen heen ».

« Dit is een vast verschijnsel. Wanneer iemand zich afscheurt gaat hij over tot een « verzameling » of « hergroepering ». Deze benamingen dekken gewoonlijk een geïzoleerde aktie en dit zal ook wel het geval zijn voor de heer Mundeleer. Hoeveel PVV-partijen telt men ondertussen alleen reeds in het arr. Brussel ?

» Er is de federatie Demuyter, afgescheurd van de nationale PVV ; verder zijn er de blauwe leeuwen, namelijk de Vlamingen geleid door die lieve mijnheer De Winter, die geen frankofone vlieg zou kwaad doen ; verder een groep Snyers d'Attenhoven-Corbeau, centrum-zoekend en centralistisch van strekking . tenslotte de « groepering » van Mundeleer. Hetzij dus vier brokjes in een arrondissement. Voor de « levende demokratie » zit er wel leven in de demokratie. Men lacht om er niet mee te huilen, want niets is droeviger dan deze atoomsplitsing van politieke krachten ».

de standaard

Wat vlees die liberale brusselse kuip bevat, die al tientallen jaren lang het belgisch politiek leven vergiftigt. schrijft M. Ruys met een pen waar de verachting zo afdruipt.

« Is datgene wat nu bij de brusselse liberalen gebeurt, nog niet duidelijk genoeg ? Bewijst het niet dat wij sommige feiten en mensen toch wel danig moeten relativeren ?

» De liberale federatie van de hoofdstad is altijd al een verzameling van opgewonden parvenuutjes geweest met daarbij heelwat verfranste Vlamingen die hun kompleks van ontwortelde proberen kwijt te spelen in een petieterig brussels-frans gewauwel. In de volkse gemeenten als Molenbeek en Anderlecht tellen zij niet mee. Zij moeten het hebben van de « chieke » rezidentiewijken als Ukkel, Oudergem en het Quartier Louise.

» Daar kraaien en kakelen zij op cocktails en in loge-cenakeltjes. Jarenlang wogen zij vanuit die burchten op de hele brusselse partijpolitiek, die zij in de richting van de meest agressieve verfransing oriënteerden. Toen zij dan, een paar jaar geleden, de gevaarlijke konkurrentie van het FDF zagen opdagen, was er een ogenblik felle ontreddering in hun rangen. Sommigen liepen meteen over ; de anderen besloten nog harder te gaan kraaien.

» De hongerige nieuwkomers van het FDF hadden geen erbarmen met hun bondgenoten. De liberale bourgeois werd spoedig een cocu magnifique. Vlak voor de raadsverkiezingen van 11 oktober slaakte hij in plotselinge, panische angst voor het FDF-opbod een noodkreet. Maar toen was het al te laat. Amper 24 uur later stond vast dat een half dozijn brusselse burgemeesterssjerpen van liberale buikjes zouden glijden.

» Dan is het gesjacher begonnen, het intrigeren, het smeken, het liegen, het verdachtmaken. Dure eden waren nog niet helemaal uitgesproken, of reeds volgde de woordbreuk. Notaris-senator Snyers d'Attenhoven die voordien had meegelopen in de straten van Brussel om tegen VDB te betogen, sloot haastig met diezelfde VDB een akkoord om een brusselse schepenzetel te bemachtigen. Al het gedraaf van Basile Risopoulos om het anti-VDB-front te handhaven, bleef vergeefs. Niets telde nog. Geen brusselse belangen, geen carcan. Men vocht en sloeg en zette handtekeningen om aan de macht te komen of te blijven...

» Vandaag ligt de liberale partijfederatie als een inktvis waarvan de helft van de grijparmen is afgehakt. Mundeleer is weggelopen ».

volksgazet

Jos van Eynde is héél kwaad omdat die aalsterse valsaards van de CVP om een plaatsje meer het opgedrongen liefdespakt CVP-BSP hebben verloochend. Die woede leert ons iets dat elke vlaams-nationalist kan verheugen : wij moeten geen krant meer oprichten, wij hebben er een : de « Gazet van Antwerpen ».

« Tot dusver hebben de CVP-ers die te Aalst hun handtekening verloochenden slechts één verdediger gevonden : de parlementaire redakteur van «Gazet van Antwerpen».

» Dit zal niemand verwonderen in dit blad van het « Katoliek persfonds » en de « vzw De katolieke propaganda ».

» Deze krant — en meer speciaal haar politieke redaktie — heeft zich immers sedert geruime tijd volledig in dienst van de Volksunie gesteld.

» En het is omdat de Volksunie, samen met de PVV van de CVP-Aalst een schepenzetel kreeg, dat de verloochening van niet minder dan 8 handtekeningen van katolieke mandatarissen, met een tussenruimte van slechts een tiental dagen, er tans wordt goedgepraat ».

gazet van antwerpen

En dit is een stuk uit het artikel over de aalsterse « renversement des alliances » dat het Eyndiaanse geraas veroorzaakte over « Gazet van Antwerpen : Volksuniegazet ».

« Toen de CVP in Gent en Leuven schepenkolleges vormde, waaruit de liberalen werden geweerd, en PVV-ondervoorzitter De Clercq jammerde over een geheim akkoord om de PVV overal buiten te wippen, heeft de ondervoorzitter van de BSP daar in Volksgazet hartelijk om gelachen. Maar nu de CVP in Aalst een alliantie verkoos met de PVV en de VU tegen de BSP, spreekt hij verbolgen over « de strijdkreet roden buiten » en maakt hij er een schandaal van.

» Wat er in Aalst gebeurde lijkt ons niet zo'n erg schandaal. Er was een afspraak tussen CVP en BSP, maar die werd nadien opgezegd en vervangen door een koalitie, waarin de CVP vrijwel alle mandaten bekomt, plus eentje voor de liberalen en eentje voor de VU. Zakelijk bekeken heeft de CVP handig gewerkt : zij heeft alle mandaten op twee na. Met de BSP had zij maar de helft van de macht.

» Als de BSP de regering wil laten springen, omdat Bert van Hoorick geen burgemeester van Aalst wordt, zal er nog gelachen worden in de Wetstraat. Normaal zoekt men voor de val van een regering ernstigere motieven ».

het weekblad der vlaamse ardennen

Misschien is het omdat hij als politieker bijna volledig is vergeten dat Jan Verroken des te meer nonsens vertelt in zijn lokaal weekblad. Wie als «groot politieker» is mislukt, kan misschien nog een late loopbaan van klown lukken. Maar voor Vlamingen van buiten zijn uithoek is het wellicht interessant om eens te lezen hoe deze vlaamse strijder ommezwaait tot groot verdediger van de grendelgrondwet, en dezelfde nonsens vertelt als zijn broodheren Houben en Vandekerckhove.

« Wanneer wij nu nog even over de grenzen van het arrondissement kijken, dan zijn wij ook eerder tevreden. De ramp van Brussel heeft ons niet verrast. Daarom vonden wij het steeds erg, dat de VU met haar vals grendelgezwaai, het vlaamse front verbrak, wanneer de grenzen van Brussel gronwettelijk konden afgegrendeld en even grondwettelijk een absolute vlaamse kultuurautonomie binnen de brusselse agglomeratie kon vastgelegd. Wij hebben het woord nooit publiek gebruikt, maar wanneer wij met ons zelf alleen waren konden wij het niet uit onze geest verdrijven. Het was puur « volksverraad » gepleegd onder drang van louter elektorale berekeningen, gepleegd door de eeuwige perfektionisten, en eeuwig verbitterden, die deze keer ten onrechte hun maagzweer met de stem van de jeugd hebben verward ».

doorbraak

Tegenover dit Verrokengeraaskal kunnen we de rustige, kordate taal stellen van Paul Daels, die zonder Verroken gelezen te hebben, diens gezwam afkraakt, gewoon door zich te zetten op een volwassen vlaams standpunt, met wat beginselen en zelfrespekt.

« De les is dan ook duidelijk: alleen grondige maatregelen, diepgaande hervormingen in de struktuur van de staat, bieden uitkomst. Hervormingen waardoor de vlaamse gemeenschap eigen macht en gezag verwerft en Brussel als volwaardige partner, maar op zijn plaats, in de nationale gemeenschap wordt ingeschakeld.

» Hiertoe is echter een grootscheepse eerlijke informatie van de Brusselaars vereist.

» Politieke persoonlijkheden hebben gewezen op de « verantwoordelijkheid » van hen die de grondwetsherziening deden stranden.

Zou de goedkeuring van het Plan Eyskens in juli l.l. in de grootste verwarring en een oververhit klimaat de gemeentelijke verkiezingen anders, beter hebben doen uitvallen ? Wij geloven er niets van ! De verkiezingen zouden in een nog meer passioneel geladen klimaat doorgegaan zijn. En het regeringsplan met al zijn leemten en kontradikties bood toch geen oplossing voor de problemen zoals zij zich nu duidelijk manifesteerden.

» In het kort : — geen paniek — geen enkele koncessie meer rond Brussel — opgedreven aktie in Brussel ! Maar deze aktie — die nu pas voorgoed begint, kan niet meer losgemaakt worden van de hervorming van de staat.

» Gevraagd : realisme, verbeeldingskracht en durf voor « regeerders ». P. Daels ».

de vlaamse oudstrijder

Vorige week stierf Prof. Minnaert in Nederland. Veroordeeld als aktivist wegens zijn lesgeven aan Gent-Nederlands van 1916 tot 1918. Gul opgenomen in Nederland verwierf hij er als hoogleraar een hoge internationale faam. Wij dachten dat sinds het oude « Jeruzalem, Jeruzalem dat uw profeten stenigt » tot de vlaamse wijsheid « niemand is profeet in eigen land » er weinig veranderd is. Hier vooral omdat een verstokte staat, de haat bestendigt en weigert amnestie te verlenen, zodat volgend sekwesterverhaal in 1970 nog mogelijk is. En dan van den Daele maar toegeven aan de haatmannetjes van het beroepspatriottisme.

« Escobar, een voorstad van Buenos Aires in Argentinië. Daar overleed op 26 februari 1968 landbouwingenieur Frans Schoorens. Precies de dag voordat uit België het bericht doorkwam, dat hij naar het vaderland terug kon keren. Zonder lastig te zullen worden gevallen.

» Frans Schoorens tussen de beide wereldoorlogen diensthoofd van het Zuivelkonsulentschap bij de belgische Boerenbond te Leuven. In die hoedanigheid trouwens werd hij in 1936 direkteur bij de Nationale Zuiveldienst van het Ministerie van Landbouw. In diezelfde hoedanigheid ook werd hij, 1940, direkteur van de Dienst Zuivel, Vetten en Eieren van de Nationale Landbouw- en Voedingskorporatie. Een parastatale dienst, bij het begin van de bezetting opgericht door het ministerie van Landbouw zelf. Daar propageerde hij o.m. intens de koolzaadkultuur in de bezettingsjaren. Om voor de eigen bevolking, voor niemand anders, het vet-tekort voor een bekwaam gedeelte te ondervangen. Zijn kollega in Nederland werd hiervoor gedekoreerd. Hij zelf kreeg van het dankbare België « levenslang »...

» Bij de bevrijding week hij dan uit. Naar Argentinië, alwaar hij, na 20 jaar onmenselijk leven en lijden onder de leeuwevlag werd begraven.

» Nu nog leggen de gieren van het sekwester beslag op zijn vooroorlogs bezit. Zijn schamel bezit, waarvan zijn onschuldige kinderen niet erven kunnen... ».

W. Luyten.

Restaurant
WALLEBEKE
Rijksweg Gent-Kortrijk
ASTENE - DEINZE
's Maandags gesloten

BRILLEN
KONTAKT-LENZEN
INTEROPTIEK
pvba
Fabrikant-Ontwerper
der RICHELIEU-BRILLENKOLLEKTIE
Hovenierstraat 9 Aalst

Volledige terugbetaling van alle ziekenfondsen.
LEDEN 20% KORTING
Telefoon :
(02)18.78.44
(052) 288.70

Duitse Moezelwijn brengt stemming
« HUGO - SERVATY »
begrip van prima kwaliteit
Alleen invoerder
MARCEL OMBELETS
Tel. 03/21.00.16 Gitschotellei 207
2200 BORGERHOUT

In het Antwerpse VIER PROEFLOKALEN

« ALCAZAR » met « HUGO-SERVATY WIJNKLUIS »
in 't centrum van Kontich, 2550 Mechelsesteenweg 22
Tel. 03/53.13.52 Maandag gesloten

★

« ODAL » met « WEINSTUBE LORELEI » aan Bell Telephone, Ballaertstraat 80, Antwerpen 2000.
Tel. 03/38.01.21 Dinsdag gesloten

★

« HUIS TIJL », Bredabaan 298, Merksem 2060.
Zaal voor feesten
Tel. 03/45.89.76 Maandag gesloten

★

« VLEMINCKHOF », het lokaal met standing. Markt plein 8, Wijnegem 2110.
Tel. 03/53.89.26 Dinsdag gesloten

bewegingsWIJzer

vlaams nationaal

Antwerpen

antwerpen (stad)

lidmaatschap 1971

U kan nu al uw lidmaatschap 1971 storten en hierdoor de moeite besparen voor onze rondgaande propagandisten. Hoofdlid 80 fr, bijlid 40 fr. Kan gestort worden op P.C. Bergers G. 61.75.11, Antwerpen 1000

dienstbetoon

Zitdag sociaal dienstbetoon senator Ballet op maandag 9 november van 18.30 tot 19.30 bij hem thuis : Jan van Rijswijcklaan 74, Antwerpen.

amnestiebetoging te gent

De afdeling legt een bus in : prijs 60 fr. te betalen op het sekretariaat der afdeling Wetstr. 12 Antwerpen ten laatste op vrijdag 20 november. Het sekretariaat is open alle dagen vanaf 9 u. tot en met 16.30 u. Tel. 36.84.65. Na sluitingsuur kan men voor bestelling der plaatsen nog terecht bij de propagandaleider De Laet Frans : Kruishofstr. 16 Antw. Tel. 38.66.92.

vujo

Geregelde vergaderingen in het sekretariaat der afdeling op de tweede vrijdag der maand.

abonnementenslag

Vanaf november start de abonnementenslag. Wij doen ons uiterste best. Doet u mee ? Help een vriend aan een abonnement 300 fr. voor een gans jaar. De nummers tot eind dec. 1970 worden gratis verstrekt.

lustrumbal vu-harmonie

Op 14 november 1970 om 20.30 u in de « Thierbrau-hof », Groenplaats 33, Antwerpen. Orkest : De Accordona's ».

dansfeest

Voor de derde maal heeft op 13 februari 1970 het intussen vermaard geworden galabal « Vroeger en Nu » plaats. Bestel tijdig uw kaarten, wacht niet tot het laatste moment. Ook vorig jaar moesten op het laatst plaatsaanvragen, met een spijtig « volzet » beantwoord worden. Zaal Harmonie. Orkest Leo Dess. Inkom 200 fr. Kan gestort worden op P.C. Bergers G. (voorzitter van onze afdeling) nr. 61.75.11 Antwerpen 2000. De kaarten worden u dadelijk toegestuurd.

berchem

bestuursverkiezingen

Vrijdag 27 november van 18 tot 22 uur en op zaterdag 28 november van 10 tot 16 uur, op ons sekretariaat, Grote Steenweg 66 te Berchem (Vrijetijdscentrum)

Kandidaturen moeten uiterlijk op de 6de dag voor de verkiezingen schriftelijk toekomen bij de uittredende sekretaris : Jos De Roover, Ruytenburgstraat 10, 2600 Berchem.

bal

Overwinningsbal op zaterdag 21 november 1970 in de zaal « Alpheusdal » Kan. Peetersstraat 38 te Berchem. Toegang : 50 fr. Kaarten te bekomen bij al de bestuursleden.

borsbeek

overwinningsbal

De afdeling Borsbeek viert feest heden zaterdag 7 november 1970 om 20 u. in zaal Riviera (bij het gemeentehuis Borsbeek). Een fijn dansorkest zorgt voor de stemming. Wij vieren onze overwinning : 3 zetels !

Borsbeek bekwam in de koalitievorming de eerste schepen en de voorzitter van de K.O.O.

Deel onze vreugde door uw aanwezigheid !

brasschaat

vu brasschaat viert

Voor de eerste maal dat de V.U. hier onder eigen naam aan de gemeenteraadsverkiezingen deelnam worden zomaar eventjes 4 zetels in de wacht gesleept en is de VU meteen de 2de partij in Brasschaat geworden.

Wij vieren onze verkozenen met een Knal-dansavond, op zaterdag 12 december in het lokaal Drieheem, Rerum Novarumlaan te Brasschaat.

DOSFELINSTITUUT

Tweedaags colloquium van « Europa en het vredesvraagstuk » op zaterdag 14 en zondag 15 november 1970

Programma : Zaterdag

Voormiddag : begin te 10.30 u. stipt ; inleidende les : « Problematiek van oorlog en vrede als burger-maatschappelijke bewustwording », E. Troch, hoofdredakteur buitenland « De Standaard » ; Diskussie.

Namiddag : «Waar staan wij met Europa ?». Enkele kritische opwerpingen door Prof. Dr. van Oudenhove. 1. Supranationaliteit in de praktijk ; 2. Balans na 20 jaar ; 3. De ekonomische unie ; 4. Een meer demokratisch Europa (rechtstr. verkiezing); 5. Interne versteviging (terug naar de wettelijkheid) ; 6. Externe uitbreiding (formules, voor en tegen) ; Besluit : Welk Europa ? — Koffiepauze — Diskussiegroepen — Avondmaal — Plenum — Einde omstreeks 21 uur.

Programma : Zondag

Voormiddag : begin te 10.30 stipt — « Waar staan wij met het europees vredesvraagstuk ?» H. Butinx ; 1. Kollektieve veiligheid (oproep van Boedapest) ; 2. Gelijktijdige wederzijdse bewapeningsreduktie — Diskussiegroepen en plenum — Middagmaal.

Namiddag : «Perspektieven voor vrede door integratie». Dr. S.W. Couwenberg — Diskussiegroepen en plenum — Einde omstreeks 17.30 uur.

Praktische schikkingen

Deelnemingskosten : 300 fr. Hierin zijn begrepen : twee volledige warme middagmalen aan 90 fr., een broodmaaltijd aan 70 fr., koffie en sillabus.

Inschrijving geschiedt zo spoedig mogelijk, en zeker voor 7 november, door storting van de bijdrage op postrekening nr. 224.43 van Kredietbank 1000 Brussel voor rekening nummer 3300/13/83.555 van het Dosfelinstituut, Tribunestraat 14, 1000 Brussel met vermelding : colloquium « Europa en het vredesvraagstuk ».

Het colloquium gaat door in de VTB-zaal, Emiel Jacqmainlaan 126, 1000 Brussel. Zaterdag 14 november : begin 10.30 u. en einde omstreeks 21 u. Zondag 15 novemer : begin : 10.30 u. en einde omstreeks 17.30 u.

Dit programma is tevens een persoonlijke uitnodiging. Een dokumentatiemap wordt u ter plaatse bezorgd.

edegem

lode claes komt

Vrijdag 27 november spreekt senator Lode Claes voor onze afdeling over « Wat met Brussel ? ». Begin om 20.15 uur in de zaal van « De Basiliek », Hovestraat.

afdelingsraad

Wij starten met een afdelingsraad, in vervanging van de vroegere kadervergadering. Al wie dichter bij het afdelingsleven wil betrokken worden of wie mee de handen uit de mouwen wil steken, geve zijn naam op aan Walter De Backer, Graaf de Fienneslaan 69.

Eerste samenkomst van de afdelingsraad op dinsdag 17 november om 20.15 uur in « Oud-Antwerpen », Oude Godstraat 248.

vujo-kern

In Edegem bestaat nu ook een VUJO-kern. Ons raadslid Vera Smedts is voorlopig voorzitster, tot een bestuur is samengesteld.

Jongeren van 18 tot 25 jaar die willen toetreden of die informatie wensen, kunnen zich wenden tot Vera Smedts, Kontichstraat 38, of tot Karel van Reeth, Drie Eikenstraat 70.

ekeren

overwinningsbal

Zaterdag 7 november 1970 om 20 uur, in de zaal « De Boterham », Veltwijcklaan 23, Ekeren-Centrum, met het trio Marcel Goossens. Korte toespraak door mr. Hugo Schiltz (volksvertegenwoordiger), parkeerplaats aan de zaal. Inkom gratis.

herenthout

volksuniebal

Op zaterdag 19 december gaat in zaal « Lux » Markt Herenthout ons derde Volksuniebal door. Zoals vorige jaren verwachten wij vele vrienden en simpatizanten. Eerste dans te 20 u. 30. Ruime parkeergelegenheid in de onmiddellijke omgeving.

meerhout

zettersprijskamp

Op 7 november 1970 : grote zettersprijskamp ten voordele van de Volksunie. Café « Weversberg », Weversberg 41 te Meerhout. 500 fr. vooruit en prijs voor de eerste dame.

merksem

vlaams merksem danst

Onder dit motto nodigt de Vlaamse Kring Groeninghe uit op de dansavond op zaterdag 7 november in de zaal van de kring, Jaak de Boeckstraat vanaf 20.30 uur. Inkom 40 fr. Ieder vlaams nationalist zal er willen bij zijn. De vier VU-gekozenen : Lieven Kalingart, Toon Dewachter, Luc Droogmans en Leo Michielsen werden als eregasten uitgenodigd.

turnhout

herfstbal

Het herfstbal van de afdeling Turnhout-Oud-Turnhout-Kasterlee heeft plaats op zaterdag 21 november a.s. in de parochiezaal van het gehucht Oosthoven (Oud-Turnhout, steenweg op Ravels, Tilburg). Inkom 50 fr. Muziek Dee Jee F. Bee. Kaarten te verkrijgen bij de bestuursleden.

vorst-kempen

leden- en

abonnementenslag

Tijdens de verkiezingskampagne werd ons kader van aktieve medewerkers gevoelig uitgebreid. Dit zet er ons toe aan onmiddellijk te starten met een ledenwervingsaktie. Hierbij aansluitend volgt dan een abonnementenslag.

Zondag 8 november bestuursvergadering en op vrijdag 22 november afdelingsbestuursverkiezing. Verder op het programma een sinterklaasaktie en een verbroederingsfeest voor alle leden en simpatizanten.

Brabant

brussel (stad)

sociaal dienstbetoon

Sociaal dienstbetoon in het lokaal Uilenspiegel, Pletinckxstraat, 38 op dinsdagavond van 20 tot 21 uur en zaterdagnamiddag van 15 tot 18 uur.

bestuursverkiezingen

Het arr, bestuur dringt er op aan dat de plaatselijke afdelingsbestuursverkiezingen zo vlug mogelijk afgewerkt zouden worden. Het herinnert de plaatselijke besturen eraan, dat hierop steeds een lid van het arr. bestuur moet aanwezig zijn. Stuur daarom zo dra mogelijk een uitnodiging aan het arr. sekretariaat, Dupontstraat, 27 te 1030 Schaarbeek en aan de arr. sekretaris, Frans Adang, Ruisbroeksesteenweg 109, 1600 St. Pieters-Leeuw en de arr. verantw. Organizatie : Walter van Mieghem, Vijverslaan, 125 te 1810 Wemmel. Vergeet eveneens uw kantonnale gevolmachtigde en eventueel het provincieraadslid uit uw kanton niet te verwittigen.

brussel (arr.)

arr. sekretariaat

Het arr. sekretariaat is open elke weekdag van 19.15 u. tot 22 u. Adres : Dupontstraat, 27 te 1030 Schaerbeek. Tel. 17.92.18.

arr. raad

De eerstvolgende arrondissementele raad heeft plaats op zaterdag 21 november om 15 u. in het lokaal Waltra (Stan Philips), Arduinkaai te Brussel (naast KVS). Agendapunten kunnen ingediend worden tot donderdag 12 november a.s.

agglomeratie brussel

Om over te gaan tot een grondige hervorming en vernieuwing van de Volksunie-werking in de brusselse agglomeratie, gaat er op donderdag 19 november om 20 uur in het lokaal Egmont, van Praetstraat 22 te Brussel (nabij de Beurs) een vergadering door, waarop alle leden van de gehele agglomeratie worden verwacht.

amnestie-betoging te gent

op 22 november

Ook Brussel neemt hieraan deel ! Om 9 uur vertrekt er aan ons lokaal « Uilenspiegel », Pletinckxstraat 38 te Brussel een bus naar de Amnestie-betoging. Terugkomst rond 20 uur. Deelname per persoon : 80 fr. Inschrijvingen in bovenvermeld lokaal. Personen die met eigen wagen gaan kunnen aansluiten bij onze autokaravaan.

halle

feest

De afdeling organizeert haar jaarlijkse mossel- en frietkermis op zaterdag 21 en zondag 22 november, in de parochiezaal, Melkerijstraat, Sint Rochus. Goed verwarmde zaal, verzorgde bediening, keuze van schotels.

Matige prijzen. Men bedient: 's zaterdags van 18 uur af en 's zondags van 16 uur af.

kortenberg - erps-kwerps - veltem

overwinningsbal

Zaterdag 14 november om 20.30 u. in de zaal « Salamanders », Leuvense baan 191 te Kortenberg. Orkest : Bert Minten. Toegang : 40 fr.

machelen - melsbroek - peutie

bal

Ons jaarlijks afdelingsbal heeft plaats op zaterdag 21 november e.k. in de zaal « Egmont » 7 te Machelen. Orkest : The New Javelins.

mollem

bal

De afdeling VU van Mollem meldt ter inlichting van andere afdelingen uit de omgeving dat haar jaarlijks VU-bal plaats heeft op zaterdag, 27 1971.

opwijk

3de vu-dansfeest

Zaterdag 21 november om 20.30 u. in de St. Pauluszaal, Processiestraat Opwijk. Orkest Harry and his Peacocks.

Alle Vlamingen uit de streek worden er verwacht.

st. pieters-leeuw

sociaal dienstbetoon

Elke 2de zaterdag van de maand ten huize van Frans Adang, Ruisbroekse stwg. 109 te St. Pieters-Leeuw van 11 tot 12 uur. Dit dienstbetoon is georganizeerd in samenwerking met volksvertegenwoordiger Eugeen De Facq.

ukkel - vorst - st. gillis

verkiezingen

De statutaire bestuursverkiezingen gaan door heden zaterdag 7 november om 15 uur bij de h. A. Vandenbussche, Zevenbunderslaan, 25 te Ukkel. Alle leden van harte welkom.

zoekertjes

Bekwame technici (electronica, technisch ingenieurs, scheikundigen) - niet universitairen - kunnen tewerkgesteld worden in Duitsland. Kennis van het Duits gewenst maar niet absoluut noodzakelijk. Contact via senator M. van Haegendoren, Guido Gezellelaan 63 - 3030 Heverlee (tel .016/245.45). T 153

Vlaams chauffeur zoekt passend werk in het Brusselse, rijbewijs kategorie C, betrouwbaar. Adres bureel blad. T 154

Vrouwelijke bediende zoekt werk in het Brusselse. T 148

Jonge man, bediende, perfekt drietalig (Ned., Fr., Duits), hulpboekhouder, stenodaktilo, zoekt betrekking in de streek Antwerpen, Mechelen, Brussel T 149

Jonge dame, humaniora, zoekt betrekking als bediende in de streek Antwerpen, Mechelen, Brussel. T 150

Achttienjarige jonge dame, hoger middelbaar onderwijs, zoekt een betrekking als beginnelinge-bediende of hulp-laborante. T 151

Voor deze vier zoekertjes schrijven of telefoneren naar sen. Wim Jorissen, Louizastraat 31, Mechelen 2800 tel. 015/435.96.

Gevraagd bekwaam bediende, in staat leiding te geven. Eveneens gevraagd magazijnier. Zich in verbinding stellen met sen. Bouwens, Eeuwfeestl., Lier. Tel (03)70 11 52. T 152

Jonge dame zoekt dringend werk liefst in bejaardenhulp, ook als kantoorbediende. Kontakt via senator M. van Haegendoren, Guido Gezellelaan 63, 3030 Heverlee Tel. : 016/245.45. T 156

Gevraagd voor het Antwerpse : zelfst. vertegenwoordiger of vertegenwoordigster die voor Importfirma gordijn- en overgordijnstoffen aan détailhandel kan verkopen. Schr. WIJ onder T 157.

WIJ vlaams nationaal

T. van Overstraeten
Hoofdredakteur
Alle briefwisseling voor redaktie naar
Rotatyp, Sylvain Dupuislaan 110 1070 Brussel Tel. 23.11.98
Beheer
Voldersstr. 71 Brussel 1000
Tel. (02)12.51.60
Alle klachten voor niet ontvangen van blad op dit adres
Jaarabonnement 300 fr.
Halfjaarlijks 170 fr.
Driemaandelijks 95 fr.
Abonnement buitenland 480 fr.
Steunabonnement 320 fr. (minimum)
Losse nummers 8 fr.
Alle stortingen voor het blad op postrekening 1711.39 «Wij» Vlaams-nationaal weekblad

Verantw. uitgever Mr F. Vander Elst, Beizegemstraat 20 Brussel 1120

Oost-Vlaanderen

gentbrugge - ledeberg

vu-overwinningsbal

De afdelingen Ledeberg en Gentbrugge en meer in het bijzonder hun respektieve verkozenen : mevr. De Caster-Byl voor Ledeberg en de hh. Verpaele, De Moor en Depestele voor Gentbrugge, nodigen alle danslustigen uit op zaterdag 7 november 1970 in de feestzaal van het gemeentehuis, Kerkplein te Ledeberg. Het orkest « De Hansa Troubadours » in grote formatie, speelt ten dans vanaf 21 uur.

Deuren open om 20.30 uur. Toegangsprijzen : 50 fr. (éénpersoonskaarten), 150 fr. (gezinskaarten voor maximum 5 pers.). Kaarten te bekomen bij alle bestuursleden.

merelbeke

na de verkiezingen

Wij zijn heel tevreden over de behaalde verkiezingsuitslag. De VU werd de tweede partij in onze gemeente (14.000 inwoners). Het afdelingsbestuur besprak de verdere werking. De drie verkozenen zullen voortaan de sociale dienst waarnemen bijgestaan door onze kandidaat van Lemberge. Ons maandblad «De Weergalm » zal verder uitgebouwd en verbeterd worden. Het kanton Oosterzele zal terdege bewerkt worden en nieuwe afdelingen worden opgericht. Kontakten werden reeds genomen voor de streek van Gavere, Oosterzele, Balegem e.a. Alle leden, simpatizanten en medewerkers kregen reeds hun persoonlijke bedankingsbrief toegestuurd. De afdeling Merelbeke wil in het perspektief van de komende wetgevende verkiezingen, door haar werking het maximum aan stemmenwinst voor de Volksunie uit het kanton Oosterzele halen. De in het kader van de partijstatuten voorziene bestuursverkiezingen zullen einde november gehouden worden. De leden werden reeds schriftelijk daarvan op de hoogte gebracht en aangezocht hun kandidatuur te stellen.

trekkersgroep

« de griffoen »

Onze wakkere trekkersgroep was reeds de week na de verkiezing met 72 man op tocht in de enig mooie Zwalmstreek. Zondag 8 november trekken ze naar de Faluintjesstreek (Meldert, Affligem, Moorsel). Vertrek om 13.30 u. stipt op het dorpsplein van Merelbeke.

amnestie

In het kader van de provinciale amnestie-betoging te Gent op 22 november, richtte de VOS-afdeling Merelbeke een amnestie-avond in. Volksvert. Maurits Coppieters diepte het schrijnend probleem voor een talrijk opgekomen publiek ten gronde uit, Deemoedig vragen heeft geen enkele zin, amnestie moet geëist worden en algemeen zijn.

oudenaarde

bal

Heden zaterdag 7 nov. te 21 u., 11e bal in de zaal « Keizer Karel», Gelukstede, Oudenaarde. Befaamd orkest.

st. amandsberg

deelneming

Aan de geachte familie en arrondissementele voorzitter de heer Jan Ritzen bieden we onze innige, kristelijke deelneming van rouw bij het heengaan van zijn vader de heer Hubert Alf. Ritzen.

West-Vlaanderen

alveringem

afdelingsfeest

Ons avondfeest in de « Drie Ridders » te Gijverinkhove kende een volslagen sukses. 83 VU-leden woonden de gezellige avond bij, waar toespraken werden gehouden door voorzitter E. Dezwarte en raadslid K. Demerre. Dit belooft voor de verdere groei van onze afdeling.

blankenberge

bestuursverkiezingen

Deze zullen doorgaan op vrijdag 20 november 1970 van 18 tot 22 uur. Van een stevige afdelingswerking hangt veel af. Vooral de uitslagen bij komende verkiezingen.

De leden uit Blankenberge, Uitkerke, Wenduine, Nieuwmunster en Zuienkerke worden dan ook verzocht niet te aarzelen hun kandidatuur voor het afdelingsbestuur te stellen. Deze wordt ingewacht bij de sekretaris, Julien Tersi, Desmet de Naeyerlaan 141, Blankenberge, vóór 14 november a.s.

brugge

zegefeest

Zaterdag 21 november e.k. te 21 uur in het Jagershof te Sint-Andries, gaat het groots zegedansfeest door, om onze 6 zetels te vieren in de nieuwe grootbrugse gemeenteraad. Een andere reden is ook wel dat vooralsnog de nodige fondsen ontbreken in het verkiezingsfonds om de eindjes aan mekaar te knopen. De toegang bedraagt 60 fr en er is een « gratis »-tombola voorzien.

De 5 afdelingen Assebroek, Brugge, St-Andries, St-Kruis en St-Michiels hopen dat de kaarten vooral als « steun » vlot van de hand zullen gaan, maar dat wie meer vemag graag zijn bijdrage aan bestuursleden en propagandisten zal willen overmaken.

bestuursverkiezingen

Gezien de fuzie, kwam de voorlopige kommissie Groot-Brugge op 6 nov. samen, ten einde de inrichting van deze verkiezingen te organizeren. Eerstdaags ontvangen de leden van de betrokken afdelingen een schrijven waarin alle inlichtingen worden medegedeeld. Kandidaturen zijn alvast welkom bij arr. voorzitter Maurits Goethals, Moerstraat 38, St Andries. In elk geval zullen de verkiezingen « gedecentralizeerd » worden gehouden.

brugge (arr.)

amnestiebetoging

Het arrondissement Brugge legt een bus in naar de amnestiebetoging te Gent op 22 nov. a.s., vertrek Vismarkt om 9.30 u. Inschrijven tegen 45 fr. in het Breydelhof of bij de arr. sekretaris Arnoudt van Houtteghem, Roeaanstraat 46 te Zeebrugge, tel. 050.550.67.

vujo bestuursverkiezingen

Het arr. VUJO-komitee besliste om deze verkiezingen overal in de plaatselijke VU-afdelingen te laten doorgaan, om verplaatsingsmoeilijkheden te vermijden en een maksimale demokratische deelname te waarbogen.

Alle VU-leden tot en met 25 jaar zullen dus bij deelname aan de bestuursverkiezingen voor hun plaatselijke afdeling een tweede stembiljet worden overhandigd, voor het arr. VUJO-komitee.

Alle VU-leden tot en met 35 jaar uit het gehele arrondissement kunnen zich ook kandidaat stellen voor dat arr. VUJO-komitee. Kandidaturen worden ingewacht tot 13 november bij sekretaris Ignace Gilté, Jachthoornlaan 17 te St Andries (tel. 189.56).

oprichting v.zw.

In de bijlagen van het Staatsblad van 29 okt. jl., verschenen de statuten van VUJO-nationaal v.z.w. Enkele maanden geleden werd VUJO officieel erkend door de Partij en keurde de Partijraad een huishoudelijk reglement goed.

VUJO-arr. Brugge vierde dit jaar echter reeds zijn eerste lustrum. Opgericht op 18 mei 1965, was het de eerste VU-jongeren groep in Vlaanderen. Tans wordt gewacht op erkenning door de Nationale Dienst voor de Jeugd en opname in de Nationale Jeugdraad, benevens in tal van plaatselijke jeugdraden uit ons arrondissement, die dit als voorwaarde stelden.

nieuw jaarprogramma

De uitgebreide bestuurraad, versterkt sinds de gemeenteraadsverkiezingen met enkele nieuwe elementen uit de hoogste klassen der brugse onderwijsinrichtingen, stelde op 29 okt. j. in grote trekken de jaarwerking 70-71 op.

Vooreerst wordt op zaterdag 7 nov. een werknamiddag gehouden, waarbij brosjures aan 17-jarigen worden verzonden.

Op zaterdag 21 november wordt een heel biezonder bezoek gebracht aan de gemeente Assebroek, met officiële plechtigheid en al, waarover echter later meer.

Op 3 december gaat de volgende bestuurraad door.

Verder zijn in januari-februari avonden gepland over sociale organizaties, schoolpakt, ontwikkelingssamenwerking, de ten uitvoerlegging van ons jeugdplan, met kompetente mensen.

Ook wordt uitgekeken naar koördinatie van de kernwerking te Blankenberge, Brugge, Knokke-Heist en Torhout.

Ten slotte werd besloten ook aktiever deel te nemen aan het jongeren-verenigingsleven in Groot-Brugge op meerdere terreinen, benevens het opmaken van een inventaris van wat momenteel bestaat.

diksmuide

11 november-meeting

Op 11 november om 15 uur vindt onze jaarlijkse VU-meeting plaats in het Vlaams Huis te Diksmuide. Sprekers : volksvertegenwoordiger Frans van der Elst, nat. VU-voorzitter over « De Vlaamse Beweging nu » en Herman Waegemans, prov. en gemeenteraadslid uit Antwerpen over « Amnestie ». Iedereen op post !

bal

Op 5 december gaat het jaarlijks Sint-Niklaasbal door van onze afdeling met een reuzetombola.

gistel

ons bal

Vergeet niet de avond van 14 november voor te behouden voor ons jaarlijks groot bal in « Ten Putte », Stationsstraat.

houthulst

eigen afdeling

Van zodra de ledenhernieuwing gereed is (onze propagandisten zijn tans op ronde) zal worden overgegaan tot de oprichting van een eigen afdeling te Houthulst, vermoedelijk op zaterdag 21 november.

ieper (arr.)

leden- en

abonnementenslag

Mogen wij vragen aan de afdelingen een bijzondere inspanning te doen om de leden- en abonnementenslag voor 1971 werkelijk tot een sukses te doen uitgroeien, niet alleen wat het aantal betreft, maar ook in de kortst mogelijke tijd wat het vernieuwen van de leden betreft.

ieper (stad)

volksunie-bal

Ons overwinningsbal van zaterdag 24 oktober groeide uit tot een daverend sukses.

Wij danken de inrichters voor hun inspanningen die ze zich getroost hebben en wij wensen vooral de heer en mevr. Braem proficiat voor de puik georganizeerde tombola. Nogmaals dank aan alle Volksuniesimpatizanten.

knokke - heist

bestuursverkiezingen

Ook hier een fuzie, zodat de afdelingen Knokke-Westkapelle en Heist-Ramskapelle terug versmelten. De verkiezingen worden gehouden op maandag 30 november van 18 tot 22 uur. Plaats nog niet bepaald. Kandidaturen worden ingewacht tegen 24 november bij sekretarissen Vik van Laer, Lippenslaan 12 te Knokke en Gilbert Pollet, Bondgenotenlaan 51 te Heist.

koksijde

sint-maarten

In de week van 11 november zullen de kinderen onzer leden, beneden 10 jaar een kleine St-Maartensverrassing aan huis bezorgd krijgen.

oostende - veurne - diksmuide

raadsvergadering

Op 22 november vergadert de huidige arr. raad voor het laatst te Diksmuide. Behalve de raadsleden worden alle gemeenteraadsleden, op 11 oktober gekozen of herkozen uitgenodigd. Spreker : adv. Jan Verniers uit Sint Niklaas.

oostende (stad) & stene

vu-fraktie

In overeenstemming met het afdelingsbestuur werd als toekomstige VU-fraktieleider in de oostendse gemeenteraad de heer Nagels aangeduid. De fraktie vergadert officieel elke derde vrijdag onder voorzitterschap van Leo van de Weghe.

De fraktie drukt de wens uit dat onze partij zich officieel en publiek zou kandidaat stellen voor medeverantwoordelijkheid in het stadsbeleid. De nodige maatregelen worden getroffen.

huwelijk

Op 30 oktober trad ons lid Willy Verhaeghe, zoon van onze afdelingssekretaris in het huwelijk met Liliane Castelein. Hartelijkste gelukwensen.

tielt

doorbraakbal

Zaterdag 21 november a.s. te 20.30 u. in de zaal « Movy », Stationsstraat, Tielt, met de tieltse D.J. « Spooky ».

Na de doorbraak in Tielt, verwachten we stellig, dat allen, die hun stem uitbrachten op de lijst Volksbelangen, ook op dit bal zullen aanwezig zijn.

Onze verkozenen, de hh. Verslype en L. De Rammelaere, hopen u allen daar te ontmoeten.

zedelgem

bestuursverkiezingen

De arr. raad besliste op 23 okt. jl. om de gemeente Loppem bij de afdeling Zedelgem te voegen, gezien deze gemeente voorheen bij de afdeing St-Michiels thuishoorde, die tans werd gefuzioneerd met Brugge.

Zo wordt aan de leden van Zedelgem, Veldegem en Loppem medegedeeld dat de bestuursverkiezingen zullen doorgaan op vrijdag 20 november a.s. van 18 tot 22 uur in de zaal Centrum, Kerkstraat (wijk St-Elooi) te Zedelgem. Deze zullen worden bijgewoond door arr. afgevaardigden van VU en VUJO. Kandidaturen kunnen worden ingediend tot 14 november bij sekretaris André Puype, Magerhillestraat 22 te Zedelgem.

MEDEGEDEELD

amnestie-betoging te gent

De geplande amnestiebetoging te Gent, eerst voorzien voor zondag 15 november werd met een week verschoven. Het stadsbestuur gaf toelating voor de betoging op zondag 22 november a.s.

De betogers verzamelen te 10 u. 30 aan het St Pietersplein (gelegen dichtbij de Heuvelpoort en het grote stadspark) De betoging start te 11 u. stipt

Betogingskentekens kunnen besteld worden op het sekretariaat van het « provinciaal amnestiekomitee Oost-Vlaanderen » Steendam 55 te Gent (9000). Tel. 09/25.00.13.

prijskamp «schooltoerisme» van vlaamse toeristenbond

Gedurende het schooljaar 1969-1970 richtte de VTB andermaal een prijskamp in over toerisme in Vlaanderen, voor leerlingen van het hoger middelbaar en hoger technisch onderwijs, zowel uit officiële als uit vrije instellingen.

Niettegenstaande de vele facetten van het gevraagde kende de prijskamp een verrassend grote belangstelling.

De eerste prijs gaat ex aequo naar het COOVI-Instituut-Anderlecht en naar de 1e Wetenschappelijke A, Xaveriuskollege Borgerhout.

Een dertigtal leerlingen samen met hun leraars zullen een volle dag in een vlaamse gemeente naar keuze de gasten van de VTB-VAB zijn.

Nog vijf andere deelnemers worden met prijzen bedacht : Vrij Technisch Instituut, Aalst; Rijksinstituut voor Hotelbedrijf en Toerisme. Hasselt ; Erasmusschool, Mechelen ; Stedelijk Hoger Technisch Instituut, Oostende en H. Hartkollege, Waregem.

Voor het schooljaar 1970-1971 wordt een nieuwe prijskamp ingericht. Reglement en alle inlichtingen op het sekretariaat van de Vlaamse Toeristenbond, St-Jakobsmarkt 45-47 te Antwerpen.

stichting lodewijk de raet

■ De dienst voor bedrijfskadervorming van de Stichting Lodewijk de Raet organizeert van 23 tot 27 november zijn vijfde en zesde kursus van 't najaar. De kursus «Uitdrukkingsvaardigheid » zal doorgaan te Woumen in « De Blankaart », de kursus « Mens en organizatie in het bedrijf » te Lovenjoel. De kursussen zijn in internaatsverband. Aantal deelnemers beperkt. Deelnemingsprijs : 5200 fr. Inschrijven door storting van een voorschot van 1200 fr. of van het gehele bedrag op prk. 833.14 van de Stichting Lodewijk de Raet, Maria-Theresiastraat 55, 1040 Brussel. Tel. 02/19.29.33.

■ Onder de titel « Krijgen mensen kans ? » in organizatie van bedrijf en maatschappij richt de dienst voor bedrijfskadervorming van de Stichting Lodewijk de Raet een internaatskursus in te Lovenjoel van 23 tot 27 november 1970. Problemen als leiding geven, verantwoordelijkheid alsook vertrouwen winnen, werken en leven met andere mensen zullen kritisch besproken worden. Inschrijvingen door storting van een voorschot van 1200 fr. of van het gehele bedrag op prk. 833.14 van de Stichting Lodewijk de Raet, Maria Theresiastraat 55, 1040 Brussel. Tel. 02/19.29.33.

■ Op 21 november e.k. organizeert het regionaal komitee Mechelen van de Stichting Lodewijk de Raet een tweede studiedag te Mechelen gewijd aan het tema : « Leefbaarheid in de groeipool Mechelen ». Het komitee vraagt nu uw belangstelling voor het probleem: « Werkgelegenheid en leefmilieu in het Mechelse ». Plaats : Stedelijk Muziekconservatorium, Melaan, Mechelen. Inschrijvingen vóór 14 november e.k., door storting van de bijdrage op rekening Kredietbank 1066/00494 van R. Elias, sekretaris regionaal komitee Mechelen. Volderstraat 16, 2800 Mechelen.

■ Verandering en vernieuwing in het maatschappelijk leven, is het hoofdtema van het studieweekeinde « kreativiteit en samenleving » dat op 14 en 15 november te Ieper wordt georganizeerd door de Stichting Lodewijk de Raet. Meer inlichtingen hierover op het sekretariaat van de Stichting Lodewijk de Raet, Maria Theresiastraat 55. 1040 Brussel, tel. 02/19.29.33.

ALS U AAN BOUWEN DENKT, MOET U VEEL VRAGEN.

VRAGEN KOST BIJ ONS HELEMAAL NIETS

U kan echt niet zeker genoeg zijn voor u aan bouwen begint. Wat u wilt en hoe ? Waar en wanneer ? Hoe staat het met de grond ? En de ideeën, kosten, uitwerking. Dan de vergunningen en... de leningen. Dit alles rekening houdend met uw gezinsomstandigheden. Wij vertellen u gewoon alles. En doen het dan ook voor u... als u het ons vraagt. Alles. Beter en veiliger. Omdat u alles weet. En daarbij voordeliger. Omdat we alles van elkaar weten. Precies. Het is echt wel een vraag waard.

BON

NAAM : .....

ADRES : .....

— beschik over een bouwgrond Gemeente :
breedte :
en wens de voordelen te kennen die u mij kan bieden.

— beschik niet over een bouwgrond en verzoek u mij een aanbieding te doen voor 't bouwen van rijwoning villabouw of half open bebouwing in volgende gemeenten : .....

— houdt mij ter beschikking van één uwer afgevaardigden of zal een bezoek brengen aan uw informatiecentrum te

..... op ..... te ..... u.

Handtekening

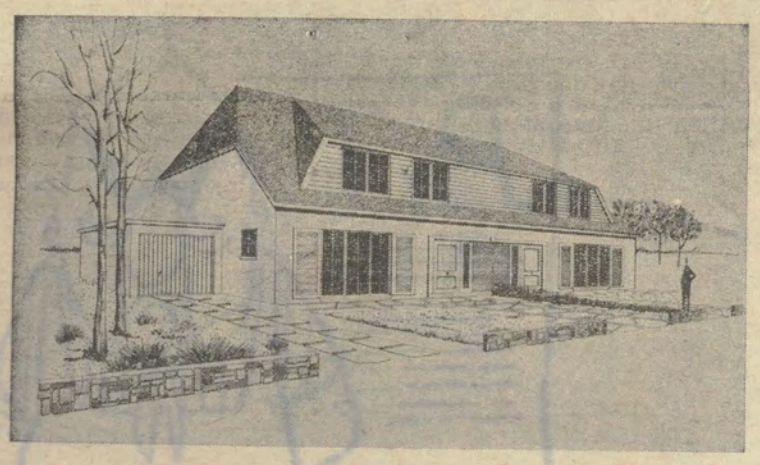

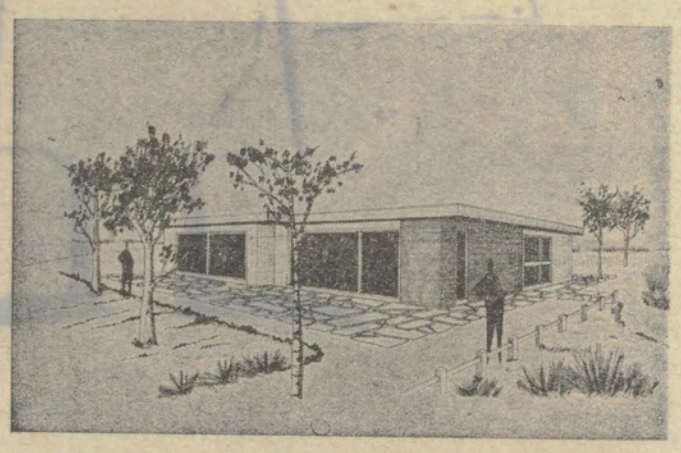

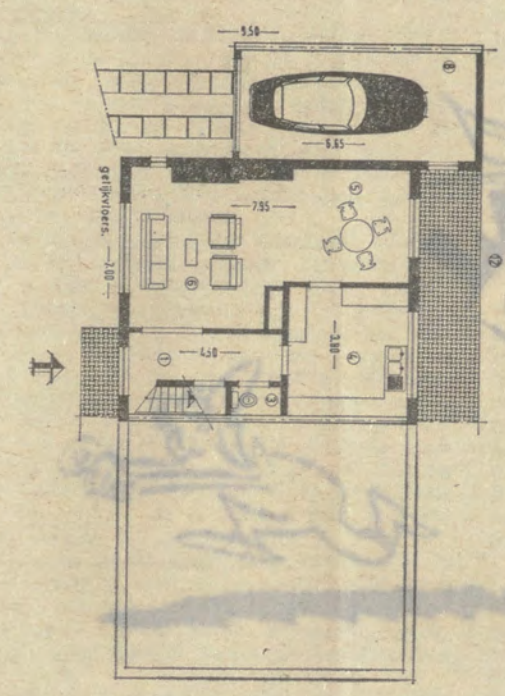

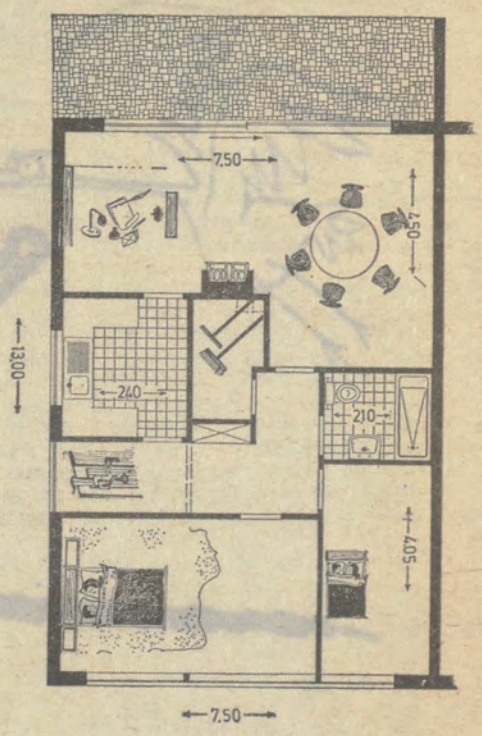

BOUWEN MET KUNNEN ... OMDAT U MET KUNNEN ZOVEEL MEER KAN.

AK

ALGEMEEN BOUWBEDRIJF KUNNEN

ANTWERPEN	GENT	GENK	LEUVEN
Meir 18 Tel. 03/31.78.20	Onderbergen 43 Tel. 09/25.19.23	Winterslagstraat 22 Tel. 011/544.42	Brusselsestraat 33 Tel. 016/337.35

600 ARBEIDERS...

1001 MOGELIJKHEDEN !

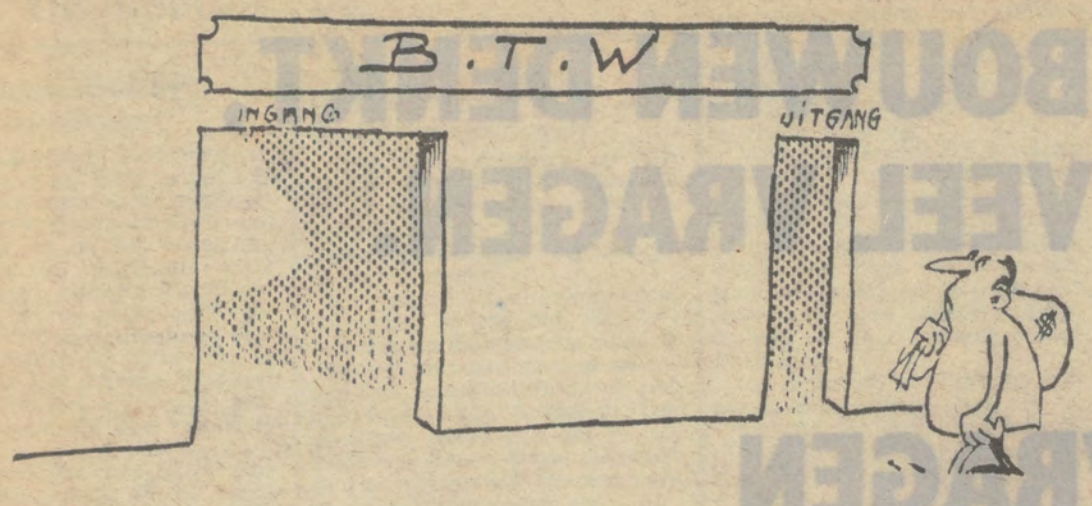

brasser ziet de b.t.w.

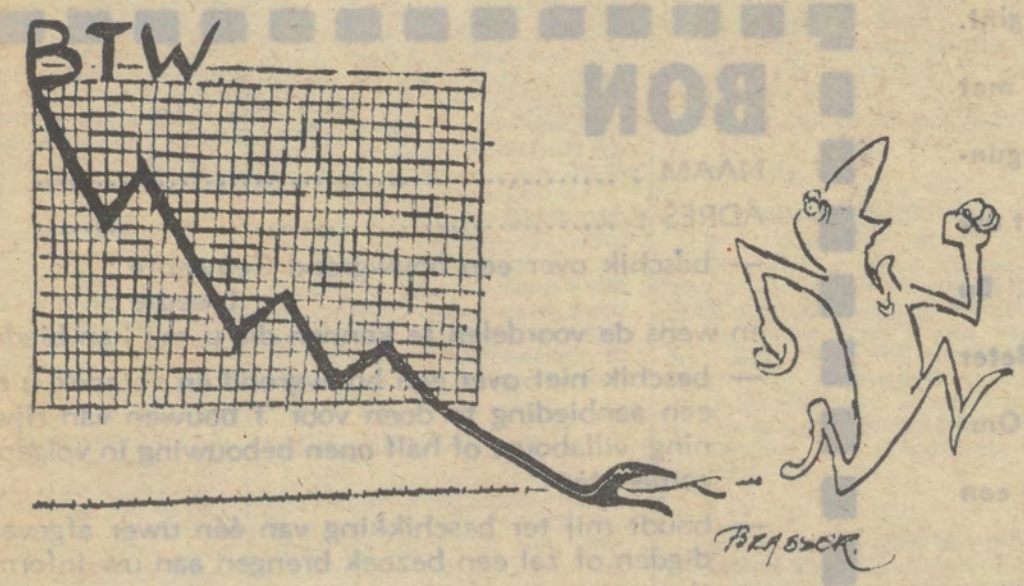

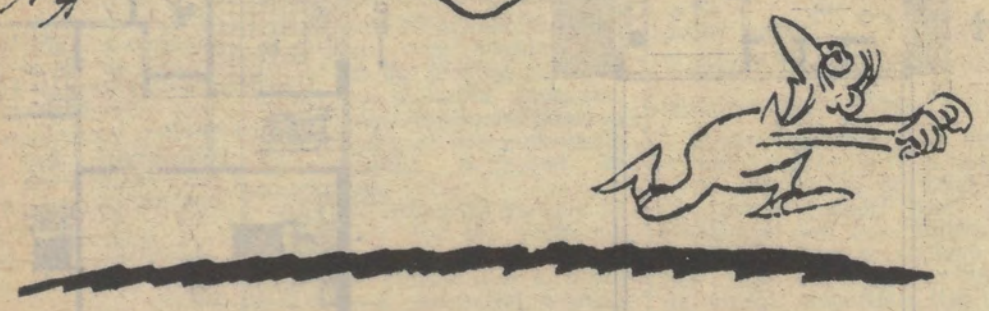

Kruisvaarten naar West-Afrika

- **Kanarische Eilanden (per vliegtuig)**
- **een week verblijf aan de Costa del Silencio**
- **achtdaagse kruisvaart naar West-Afrika**

totale reisduur : 14 dagen
— vertrekdata : 9 en 24 januari 1971
7 en 21 februari 1971
7 maart 1971

Reissom :
15.300 fr. (tweepersoonshut op Venusdek)
9 en 2 januari
16.300 fr. (tweepersoonsbuitenhut met stortbad, W.C. op Venusdek)

Vereist : Geldige reispas.
internationaal bewijs van koepokinenting.

Verdere inlichtingen en inschrijvingen in het hoofdsekretariaat van de VTB., Sint-Jakobsmarkt 45-47 - 2000 Antwerpen T. 03.31.09.95 (10 l.) en in alle VTB-kantoren van het vlaamse land.
Om onze kliënten nog beter te dienen blijven onze kantoren 's vrijdags geopend tot 20 uur.

OFFICIEEL VERDELER
H. PELEMAN-MARCKX

RADIO « PELMAR »

Van den Nestlei 16
ANTWERPEN
Tel. 03.39.19.27

BIJZONDERE VOORWAARDEN VOOR V.U.-LEDEN

TELETON · ANEX

- **klasse IV toestel met doorsteekbeeldbuis**
- **gepolitoerd notenhout**
- **kanaalkiezer met voorselektie**

TELETON-ANEX
1, Kwaadstraat · 9791 Elsegem